

101
PDI

Gerf. n.
HISTORIA

PLANTARVM.

B.A.
EX

VARIIS AVCTORIBVS

DECERPTA

ANNVS 1571.

I N D E X.

A

	14.2	Balsamum	33.6
	20.24	Barbula hirci	34.25
▲ Nicibiaσιδι	7.23	Barba senilis	10.22
Alus	228.12	Bathypicron	216
Amaracus	180.29	Bdellium	54.29
Amaranton	91.20	Bellis	15
Anchusa	139.6. & seq.	Bellius	11
Anarrhinon	22.5	Beta	
Anaxyrus	131.24	Betula	36.14
ἀνδράχνη ἀγρία	125.8	Betonica	35.28
Antheticon	114.27	Blattaria	13.27
Antirrhinon	22.5	Blitum	17.2
Anthyllon	13.23	Boleti	37.4
Antimalum	147.11	Botrys	37.6
Apiastrum	22.29	Bolchon	34.29
Arrhenogonum	187.21	Brassica	37.18
Aronia	151.16	Brassica	17.11
Arcturon	25.10	Bryon	56.10. & 151
Ascyroides	28.18	Bryonia	251
Asparagus	29.19	Brytanica	
Astragalus	30.18	Bucheides	211.29
Arctylis	20.29	Curinus	81.22
Complex	27	Aglossus	15.22
Avena	31.10	Bulbina	39.2
▲ Apharib		Bulbus esculentus	39.10
▲ Accharis	32.5	Bulbus vomitorius	39.15
▲ Ballore	32.26	Balpathum	38.29
Balaustium	32.18	Bunium	19.22

INDEX

Euphrasimon	40.6	Centunculus	71.6
Eupleurum	40.14	Chamaeacte	212.26
Eufelinum	41.3	Chamaecissc,	57.6.64.14
Eutomus	40.21	Chamaecrys	57.21.
Eurus	41.6	& 252.7	
C		Characias	246.13
Acacia	41.11	Chironium	91.19
Caectus	41.22	Chrysanthemon,	ibidē
Calamintha	42.17	Chrysolachanos	31.7
Calamus odoratus,	41.23	Cibotium	96.23
Calathiana	42.1	Cici	205.29
Calcifraga	42.9	Cichorion	60.27
Cachia	40.6	Circaea	147.13
Caltha	41.10.61.13	Citharon	69.17
Calthula	42.17	Cissaron	69.12
Calyx	17.17	Cissanthemon	64.4
Camoron	5.21	Cissophyllon,	ibidem
Cancamon.	43.21	Clematitis	27.16
Canaria	43.6	Colocynthis	65.9
Cannabis	43.16	Coris	78.12
Canna Indica	51.3	Coriandrum	78.2
Canopon	44.11	Cornus	78.20
Canonica	44.12	Conserua	77.6
Caphura	44.20	Confiligo	77.12
Cardamina		Conuoluolus	77.24
Carnabum	27.2	Conyza	77.28
Carnabadium	ibidem	Corianum	78.2
Cassitas	51.12	Coronopus	79.1
Cedria	52.29	Corruda	29.21
Cedrides	53.9	Costus	29.3

INDEX

Cotonea	80.1	Daucus	84.20
Crataegonum	80.4	Dictamnus	85.25
Cythumum	80.13	Delphinium	85.11
Crocodilion	82.25	Dicoccos	261.1
Crocus	81.7	Diospyros, vel diosporos.	
Cromphena	229.15	86.14	261.1
Croton	205.29	Dipsacus	86.17
Cucurbita	81.1	Dodecatheos	86.0
Cucumis	81.4	Dolichi	186.25
Cuminum	83.4	Donax	114.15
Cunila	77.28	Dorias	90.17
& 84.6, 170.7		Dorycnion	87.5
Cunilago	77.28	Dorypetron	136.6
Cupressus	83.27	Draba	251, & 87.23
Cymbalion	258, 20	Dracunculus	87.31
Cynocrabe	23, 21, & 67.1	Dryophonum	88.16
Cynoctonon	6.2	Dryopteris	88.25
Cynomoron	24.2	Dulcis radix	89.1
Cynofarchis	169.5		E
Cyparitias	246.10	Ebenus	89.14
Cytinus	69.20	Ebulus	212.
	D	Elate	91.9, & 175.20
Dactylitis	27.9	Elaterium	81.20
Damaſcena	197.30	Eleliſphacon	212.8
Damaſoniō, 10.23, & 5.1		hyllum	187.15
Daphnitis	50.17, zig.	Eruca ſylueſtris	95.27
cognomine	cod.	Eryſſyſceptron	29.6
Daphnoides	70.23,	erytranon	69.23
& 77.30		Erytrodanum	208.1
Darca	50.23	Erythros	205.12

INDEX

Erythronium	ccxv. xxvi	Incana	ccxv. xx
F		Irio	ccxxvi. xiiii
Faba pontica	xcix. xi	Uucus Babylonius, 128, 22	
Foeniculum syluestre.		Lia	lvii. xxv
cii. xiiii.		L	
Fumaria	xliv. xix	L Achryma Aethiopica,	
G		cxvi. vi	
Gethyllis	cviii. xx	Lactoris	ccxxix. xviii
Gethyon	cviii. vi	Lapathum	ccxxxi. xxiiii
Gladiolus	cx. vii	Lasar	ccxxxii. xii
Glandes Iouis,	cx. xxiii	Lepidion	cix. xiiii
Glycyfide	clxxiiii. xviii	Leontice	xli. xi
Gnochiles	xvii. xxiii	Liceron	ccxxvii. vi
Gordylon,	ccxiiii. xviii	Ligustrum	cxl. xvi
H		Lilia	cxl. vii
Halicacabō,	ccxxxiii. 3	Limnesion	liiii. x
Hedysaron,	ccxxi. ii	Limonion	cxli. v
Heliotropion	cxvi. xiiii	Lingua	cxli. xix
Helioscopius,	ccxvi. ix	Linozostis	cli. i
Helix	cxv. viii	Linum	cxli. xvi
Idemionium,	xxix. xxix	Lithospermon	cxlii. v
Heraclea	ccxxvii. vi	Lolium	cxlii. xviii
Heracia	cxvii. viii	Lonchitis	cxlii. xxi
Herba pedicularis 237. 11		Lopima	cx. xxiii
Hippuris	xciii.	Lotus	cxliiii. viii
Holoscenos,	ccxxviii. x	Lupinus satiuus	cxliiii. x
Hypocistis	lxix. xxiii	Lupha	xxvii. xxii
I		Lupus salictarius, 144. 20	
I Biscus	xxx. xx	Lutea	cxlv. vi
Illecebra	ccxxv. viii	Lycostonon	vi. ii

INDEX

Lychnis sylvest.	137.25	Melittana	xxii, xxviii
Lychnitis	cclv. xvi	Mentha	cl. xx
Lygos	ccclvi. xxxiii	Menthastrum	ibidem
Lyfimachia	cxli. 74	Menthastra,	xlii, xxiii
Lythron	ibidem.	Meon	clii, i
M		Mespilus	cli. xvi
M Acer	cxlv, xii	Millefolium	cliii, xiii
Macheronion,	cx. vii	Milium	c. ii. i
Machis	clvii. ii	Milium Indicum,	ibidē
Madelcon	xxxiiii, xxx	Miliaria herba	clii, xxv
Magudaris	cxviii, xxiii	Myos ota	xiii, xxiii
Malabathrum	cxlv, xx	Mioctonum	v. xxi
Malumpunicū,	cxviii, xvi	Mithridation	clvi, xi
Mala, 146, 23, pfica,	184	Mollugo	clvii, vi
Malacocissus	cxlvi, ix	Moly	clii, xxiii. ccx, vi
Malua	cxlvi, xiii		clvi, xxi
Mamiras	cxlvii. vi	Molybdæna	clvii, i
Mañnathuris	ccxliiii, v	Morus	clvii, vii
Mandragora	cxlvii, xi	Moschocaryon	clvii, xvi
Marrubium	cxlix, i	Mosyliti	lxv, vi
Marrubiū nigrum,	32.26	Muris auricula	xxxii, xvi
Marum	cxlix, xii	Muscus	clviii, xiii
Mastiche	cxv, viii	Muscus marinus,	ibidem
Maspeton	cxviii. viii	Myagrus	clii, x
Medica	cxlix, xx	N. s	clii, xxi
Medion	cli	Myofotis	xxi.
Melampodion,	ccliiii. x	Myrsinoides	lxx, xxiii
Melampus	codem	Myrrha	cliii, iiii
Melampyron	clii. x	Myrica	cliii, xx
Melissophylló,	xxii, xxix	Myristica	clvii, xxiii

INDEX

Myriophyllum	cliii, xiii	Oenanthe	clxv, xix
Myrepfica	clvii, xviii	Olea,	clxvi, i
Myrsinites	ccxvi, viii	Ocimastrum	clxiii, xxvi
Myrtacantha	ccix, xiii	Onagra	clxvi, xxi
Myrtidanum,	clv, xxiii	Onitis	clxx, xii
Myrrhis	clv, xv	Onobrychis	clxvi, xxx
Myrt° syluestris	ccix, xiii	Onoclia	xvii, xviii
Myrtus satiuæ	clv, xxi	Ononis	xx, xxvi
Myxa	clvi, xiiii	Onosma	clxvii, viii
N		Onothera	clxvi, xxi
Nacaphthum	clix, iii	Onuris	ibidem
Napi 158, 26. & 229, 19		Ophioscorodon	xi, xxvi
Narcaphthum	clix, iii	Opium	clvii, viii
Narcissus	clix, xi	Opopanax	clxvi, xi
Nardus	clix, xxiii	Opulus	clxviii, xxv
Nardū syluestre	xxviii, vi	Oreoselinum	clxix, xxvi
Nastos	cxiii, i	Origanum	clxx, viii
Nasturtium	clx, ix	Ornithogalum	clxxi, xi
Nepa	ccxx, iii	Orneoglosson	clxxi, i
Nepeta	xlii, xx	Ornus	clxxi, xx
Nerion	clxii, xvi	Orobanche	clxxii, xiii
Nigella	clxii, xxviii	Oryza	clxx, xxvi
Nux Indica	clxiii, xi	Osyris	clxxii, xxiii
pontica	ccxxv, viii	Osteocollon	clxxiii, i
Nuces auellanae	1, 3, 23	Otaonna	clxxiii, x
iuglandes	ibidem	Oxalis	ccxxiii, xxiii
Nymphæa	clxii, xxvii	Oxya	clxxiii, xxx
O		Oxys	clxxiii, xviii
Ocimum	clxv, iii	Oxylapathū	ccxxi, xix
Ocimoides,	clxiii, 25	Oxymyr sine	ccix, xiii.

INDEX

P			
Pæderota	3.30	Periclymenon	181.19
Pæonja	174.18	Peristerion	183.7
Paliurus	175.11	& 211.18	
Palma	175.20	Persea	183.17
Panacea	119.29	Perficæ	183.29
Panaces Asclepiō	177.18	Persion	235.13
Heraclion	170.18	Personata	184.4
Panaces	177	Pes gallinaceus	4.29
heracleum	176	milvius	114.11
Panocratum	178.10	Petasites	184.14
Panicum	178.16	Petilius	184.21
Papauer	178.20	Peroselinum	184.30
Papyrus	180.20	Peuce	129.1
Pardalianches	5.20	Peucedanum	185.9
Paralius	146.9	Phalangium	186.6
Paronychia	180.23	Phalangites	ibidē
Partheniō	117.8 & 180.2	Phalaris	186.17
Pastinacia	181.4	Phascon	56.10
Pecton	228.18	Phasgonon	110.7
Pelectnus	221.2	Phaselli	186.25
Pepanus	199.7	Phasiolon	127.21
Pepion	381.18	Phasioli	186.25
Peplis	181.17	Phellandrium	187.3
Peplos	181.28	Philetæria	194.13
Pentameron	174.28	Philonides	255.15
Pentoboron	174.18	Phloon	188.4
Pepon	182.9	Phlox & phlogion	219
Perdicium	117.8	Phlum	188.13
Pericarpum	182.14	Phœnix	175.20
		Phormio	188.22

INDEX

Phragmites, seu uallato- ria 114.15	Polygonoides 70.25
Phu 189.7	Popul ^a alba nigra 196.10
Phyllitis 187.6	Porrum 196.17
Phyllum 187.15	Portulaca syluest. 181.18
Phyrama 15.4	Poterium 196.2
Phyteuma 187.29	Pothos 107.1
Picea 189.23	Potamogeton 196.24
Picris 222.24	Prunum 197.24
Pinus 189.24	Psoa 198.6
Piper 200.14	Psyllion 198.10
Pisum 202.19	Ptarmica 198.19
Pistacia 202.7	Pulegium 198.30
Pistolochia 202.14	Pulmonaria 199.7
Pithyantes 7.4	Pycnocomon 200.60
Pityides 200.3	Pyrethrum 201.22
Pityusa 193.4	Pyrina 7.3
Plantago 193.13	Pyrum 202.3
Platanus 194.4	Q
Platyphyllos 96.24	Quercus 200.1
247.28	Quinquefolium 199.28
Plumbago 157.1	R
Polemonia 194.13	Radicula 200.18
Polium 195.28	Radix 200.22
Polycnemon 194.23	Ranunculus 201.12
Polygonatū 195.4	Rapum 201.30
Polygonium 173.3	Resina liquida 202.14
Polygonū 195.19, 213.18	Rha 204.1.18
Polygala 194.29	Rhamnus 204.11
Polytrichon 195.26	Raphanus 206.23
	Rhaponticum 204.18

INDEX

Rheum	ibidem	Satureia	ccxvii.iiii
Rhæas xx, xx & clxxvii, xxvii.		Satyrium	ccxv. xix
Rhodia radix	ccv. 7	Satyrium basilicū	ccxvi. iii
Rhododendron	clxii. xv	Saxiphraga, seu saxiphra- gos	ccxvi. xviii
Rhus	ccv. xii	Scammonia	ccxvii. xix
Recinus	ccv. xix	Scandix	ccxviii. xxi
Rodora	ccvi. i	Scissima	clxxii. i
Rosa	cclxxvi	Scorpius	ccxx. iiii
Rosmarinus	cclx. xix & cclxx. x xix	Scorpioides	ccxix. xxviii
Rubus canis	ccviii. xvii	Scorpiurum	cxvi. xv
Rubus, Idæus	Ibidem	Scolopédriō	xxix. xxviii
Ruscus	ccix. xiii	Scolymon	xlvi. xi
	S	Scopa regia	ccxviii. x xix
Abina	ccxi. i	Scordium	ccxix. xiiii
Sacra herba	ccxi. x	Scorodoprasum	ccxx. xvi
Sagapentum	ccxi. vii	Scylla	ccxviii. xxvi
Saliunca	clx. xxx	Secale	ccxx. xxv
Salix	ccxii. i	Securidaca	ccxxi. ii
Saluio	ccxii. viii	Selago	ccxxi. xii
Sambucus	ccxii. i	Semperuiuum	ccxxi. xvi
Samsuchus	ccxiii. vii	Seuocio	ccxxii. xiii
Sanguinaria	ccxiii. xviii	Serapias	clxix. xiii
Santalum	cxiiii. v	Serpillum	ccxxiii. ii
Santonicum absinthium	cc. xxiiii	Seris lx, 27, ccxxii, xxiii	
Sarcocolla	ccxiiii. xxv	Sertula campana	cl. xiii
Sardoa vel sardonis		Sesama	ccxxiii. xviii
		Sesamoides	ibidem
		Seseli creticum	ccxxiiii, xiii,

maffiliense	ibidem	Stachys	ccxxxvi, xxvii
Seutlomalachó	ccxxv, xii	Staphisagria	ccxxx, xi
Side	ccxxvi, x	Staphyodendros	237, 6
Sideritis	ccxxvi, xvii,	Strocas	ccxxviii, xxi
	cxvii, viii	Schœbe	ccxxviii, xiiii
Siler	ccxxvii, xix	Stratiotes	ccxxviii, 28
Siligo	ccxxviii, ii	Struthium	cc, xviii
Siliqua	ccxxviii, ix	Styrax	ccxxvii, xix
Silphion	cxviii, vi	Sycaminus	ccxxv, xvii
Silibos	ccxxvii, xxvii	Sycomorus	ibidē
Sinapi	ccxxix, xix	Symphona	ccxxix, xv
Siō	cxviii, xxi, ccxxx, iii	Symphyton petraon	
Sium	ccxxx, xxii		ccxxviii, xii
Siler	ccxxix, xxv	Syringias	cxviii, xiiii
Sison	ccxxx, xv		T
Sisymbrium	ccxxix, xxix	Talantium	clxxiii, iii
Smilax	ccxxx, xxv	Tamarix	cliii, xx
Smyrnum	ccxxiii, viii	Taxus	ccxxx, xxv
Solanum	237.27 & seq.	Telephium	ccxxxix, xxi
Somphus	ccxxiii, ix	Terebinthus	ccxl, vi
Sonchus	ccxxiii, xviii	Teriophonon	v, xxi
Sorba	ccxxiii, xxv	Testiculus	clxix, v
Spanacia	ccxxv, iii	Teucrion	ccxl, xv
Sparganion	ccxxv, vii	Tapfia	ccxl, xxviii
Spartion	ccxxv, xiiii	Talietron	ccxl, xxi
Spatha	clxxv, xxv	Thelygonū	clxxvii, xvii
Spodylium	ccxxv, xxii	Thelyphomon	v, xxi
Spina 25. 12. acuta	ccxxvi	Therionarca	ccxli, xxviii
vii, alba	ccxxvi, vi	Thlaspi	ccxlii, xxvi
SpLenion	xxix, xxix	Thrausma	xv, ii

Thus ccxlii. xiii
 Thylacitis clxxviii. xxiii
 Thymelæa ccxlii. xi
 Thymus ccxlii. xx.
 Tilia ccxlv. i
 Tithymalus ccxlvii. iiii
 Tragacantha ccxlviii.
 xviii
 Tragium ccxlviii. xxviii
 Tragos ccl. ix
 Tragoriganum ccxlix.
 xxix,
 Tragopogon ccxlix. xiiii
 Tribulus ccl. xxi
 Trifolium ccli. xii
 Tripolion cclii. i
 Triticum cclii. xvii
 Trifago cclii. vii
 Tubera ccli. xxvi
 Tussilago ccliii. i
 Typha ccxlv. xxi

V **V**
 Veneris pectē ccliii. xii
 Veratrum ccliii. xxi
 Verbascum cclv. iiii
 Verbenaca clxxxiii. vii
 Vetonica xxxviii. xvi
 Vmbilicus Veneris
 cclviii. vii
 Vnedo xxv. ii
 Vrticula syluestris cclix. i

X
 Xiphidion ccxxxv.
 Xylocinnamomum
 lxvi. x

Z
 Z Arnabum 7. 2
 Z Zarnabadium xlvii. ii
 Zingiber lvi. x
 Zygis xlix. xix
 Zygis ccxxiii. viii

FINIS.

HISTORIA PLANTA

RVM ET VIRES EX DIOS-
coride, Paulo Aegineta, Theo-
phraſto, Plinio, & recētio-
ribus Græcis, iuxta ele-
mentorum or-
dinem.

PER CONRADVM GESSNE-
rum Tiguriam.

A

BROTONVM duorum est ἀβρότον
generum: fœmina, quadam ar-
boris ſpecie fruticans, candi-
cat, circum ramulos foliis, ſe-
riphi modo, minutim inciſis.

ἄβροτον
vov.
Cypres

floribus referta eſt, comantibus in ſummo,
fulgore auri, corymbis. quod per æſtatem
prodiit, ſuauiſſe olet, cū grauitate quadam
& amaro guſtu. id genus Siculum eſſe cōſtat.
Alterum mas vocatur, ſarmentofum, gracili-
bus ramulis vtī abſinthium. Plurimū in Cap-
padocia gignitur, & Galatia Aſiatica, atq; in
ſynæ Hierapoli. Aegineta, Calefacit & ſic-
cat in tertio abſceſſu, digerendi incendiq; fa-
cultate præditum, modicè enim astringit. to-

Auronē

ti corpori cū oleo infriatū rigores circuitu remeantes perfanat. Stomacho inimicū est. Crematū eo magis siccatur, quod ignem haud expertum est. Alopecias sanat cū aliquo tenuium partium oleo.

ἀψιθιον
aluisue

ABSINTHIUM, aliqui bathy picron, herba vulgò cognita. Præstantius in Ponto & Cappadocia, in monte Tauro nascitur. Aegineta. Cal. 1. sic. 3. Astringit cum amarore acrimoniâque. Humores ventriculi biliosos aluo & vrina pellit: quibus autem pituita redundat, eos propter astrictione nihil iuuat. Succus ipsius, herba multo calidior est.

ἀψιθιον
Barboti-
na &
mors de
vers

ABSINTHIUM marinum, quod aliqui seriphum vocat, copiosissimum in Tauro monte, iuxta Cappadociam, & in Taphorisi Aegypti gignitur, quo Isiaci pro oliuæ ramo vtuntur. Herba est tenuis, abrotini parui similitudine, referta minutulis seminibus, subamara, stomacho inimica. Ea grauitè olet, & cū quadam calfactione astringit. Tertium genus absinthio assignatur, quo Gallia alpibus finitima scatet: id patrio nomine Santonicum vocant, regionis in qua nascitur cognomento, absinthio non dissimile, verum subamarum est, non adeò seminis foecundum. Eadem quæ seriphum potest. Aegineta, Seriphium calefacit 2. siccatur 1. Consimile absinthio, minus tamen eo astringit, magis calefacit. animalia vètris oc-

cidit, mediocriter stomacho aduersatur. ἄκακία

A C A C A L I S fructus est nascentis in Aegypto fruticis, seminis myricæ quadā tenuis similis. Aegin. Eius dilutum collyriis claritate oculorum efficacibus miscetur. λίς

A C A C I A in Aegypto nascitur spina instar arboris, fruticosa, non se in rectum attolens, florem habet cādidum, & semina lupino simile in folliculis. ex quo succus expressus siccatur in umbra, niger ex maturo semine, subrufus ex viridi. Eligatur modicè rufus & odoratus, vt in hac arbore esse potest. aliqui exprimunt ex foliis & semine succum. Manat & gummi ex ea spina. Alterum acaciæ genus in Cappadocia Pontoque prouenit, Aegyptiæ spinæ similitudine, longè minus, tenerius, humile. aculeorū vallo munitur, folia habens rutæ. semen lenticula minus fert autumno, in loculis cōnexis, ternūm quaternūmve capacib. Succus eius adstringit viribus inferiorib. & ocularib. medicamentis inutilis. Aegineta. Sic. 3. frig. 1. elota autem 2. Acerba & terrestris est. ἄκακία

A C A N T H I V M albæ spinæ simile, foliis aculeatis per extremitates, & lanugine araneosa obductis. ex qua collecta & neta vestes bōbycinis similes texūt. Folia vel radices ad remedia opisthotoni bibuntur. Aeg. Calidè naturæ, & tenuiū partiū est. Conuulsis auxiliatur. ἀκανθίων

A C A N T H V S, Rom. pæderotā vocāt. nasci. ἄκαθος

brancha tur in hortis, petrosis, & riguis. folia habet
 vrsina- multo lactucaceis latiora, & longiora, cruce
 diuisura, nigricantia, pinguia, læuia: caulem
 binum cubitorum, digitali crassitudine, læuè,
 prope verticem ex interuallis circumdatum fo-
 liolis, ceu nucameta quædam oblonga refe-
 rentibus, spinosis: è quibus flos prodit albus,
 semen oblongum, luteum: caput thyrsi specie.
 radicibus nititur longis, mucosis, rubris, &
 glutinosis. Nascitur & syluestris acanthus,
 scolyo similis, aculeatus, breuior quam sa-
 tiuus, & is qui in hortis prouenit. cuius radix
 ad eadem ad que superior efficax. Acg. Alii à
 nigro foliorum colore melamphyllon appel-
 laut. discutit & siccat.

* A C E R arbor est tiliæ nõ absimilis forma
 erable & magnitudine, verum cortice paulo scabri-
 ori, subliuidoque, crasso, & flecti cõtumace.
 Radicib. paucis, sublimib. crispis, materie ve-
 nis longiorib. fluctuante, molli, macilenta, gra-
 eili. Summa soli facie gaudet, facileq; cape-
 sit incrementum, in riguis potissimum. De flo-
 re nasci aiunt fructum paliuro similem, verum
 oblongiorem. R eperiuntur hac in arbore duo
 tubera, vnũ brusci nomine, intortius, crispum:
 alterum molusci, sparsum, simplicius, sed ex-
 cellentius priori. Aceris montanum genus cris-
 pius duriusq; est, etiamnũ è mascula crispus
 ad lautiora opera. De campestri, id est, galli-
 ca, & zigia, id est, caprino alibi loquimur.

Aceris radix contusa iocineris doloribus vtilissimè imponitur.

A C H I L L E A, quibusdam Achillea fideritis, dodrantes aut maiores gerit scapos, fusorù effigie, quasi minutulis foliis circūdatos, crebris in latere foliorù sectionibus, coriandri similitudine, subfuluo colore, odore multo nō insuauis, medicato & glutinoso. vmbella in cacumine rotūda, floribus candidis, purpureis, & atrū emulantibus. prouenit læto solo. Aeg. Confimilis est fideritidi Heraclia, sed magis astringit, eoque fluidis affectibus conuenit.

ἄχιλλια
mille-
feuille

A C I N O S, aut acanos à Græcis dicitur, tenui siccoque ramulo herba, ocimo similis odorata, sed hirsutior. qua coronæ factitantur. à nonnullis olitoribus colitur. Aegin. Mêses & aluum pota sistit. illita ignemq; panos sacrum sanat. mediocriter astringit.

ἄκινος

A C O N I T O N, aliqui pardalianches, alii cammoron, alii thelyphonon, alii myoctonon, alii theriophonon vocāt. folia habet cyclamini, aut cucumeris, tria aut quatuor, minora & subhirsuta, caulē palmo altum. radix scorpis caudam æmulatur, & alabastri modo splendet. Torpescunt, vt fama est, scorpiones admota radice, stupentq; . qui rursus hellebori contactu, excitantur. oculorum medicamentis leuandi doloris gratia adiicitur. enecat pantheras, fues, lupos & feras omneis in

ἄκόνιτον

Iuparia carnibus obiectum. Est & alterum aconitum, quod aliqui cynoctonon, alii lycoctonon appellant. Huius genera sunt tria. vnum, quo vtuntur venatores: alia duo in vsum suum vertere medici. e quibus tertium, quod Ponticum nominatur, plurimum in Italia, motibus Iustinis exilit, a priore distans, quoniam folia faciat effigie platani, crebriore diuisura, longiora, & multo nigriora: caulem filicis, laeuem styllum, cubitali altitudine, aut ampliore. sēmen in siliquis oblongis recondit. radices in modum squilla marinae cirrorum nigrescunt. Quibus ad venationem luporum vtuntur inserte siquidem crudis carnibus, & deuorate, lupos enecat. Aegineta. Aconitum pardalianches exedentem lethalemque vim habet, quam ob causam intro non assumitur: extrinsecus tamen in carnibus quas exedi oporteat, vti licet. Lycoctonon similes vires fortitū priuatim lupos, vt illud pantheras enecat.

ἀκροφ.
Flamme
batarde,
ou glai-
eul de ri-
uiere ou
de mar-
res.

ACORVM folia iridis habet, angustiora tamen: radices non dissimiles, complicatas, non in rectum sed obliquum actas, & summo cespite sparsas, geniculis interceptas, albicantes, gustu acres, odore non ingratis. Optimum est densum, candidum, plenum carie, non exesum, odoratum, cuiusmodi Colchidicum & Galaticum, quod aspletion dicunt. Aegineta. Calefacit, siccit 3. Radice ad

ciendam vrinam lienemque induratum utimur. Corneæ oculorum membranæ crassitatem extenuat.

ACVTASPINA, quàm pirinam aut pi- ^{ᾠξυακάν}
tyanthen aliqui vocant. arbor est pyraastro ^{θα. max Jolita.}
similis, spinosa valde & minor. baccas profert ^{berberis}
myrti, plenas, rubras, fragiles, & intus nu- ^{offi. spi-}
cleum: radicem multifidam, altè descenden- ^{niune-}
tem. Aegineta. Viribus quoque pyro sylue- ^{tū rura.}
stri æqualis est. habet & subtile quippiam
coniunctum. Fructus ipsius myrti baccis re-
spondet.

ADIAANTON, polytrichon, pusilla ge- ^{ἀδίαον}
rit folia similia coriandri, in summo incisur- ^{τον.}
ris diuisa. cauliculi, quibus exoriuntur, nigro ^{capillus}
colore nitēt prætenues, palmum alti: radice ^{veneris,}
superuacua: neq; caulem, neq; fructum, neq;
florem profert. Seritur gratia utilitatis peco-
rum, circa ouilia. Umbrosis, & palustribus,
circa parietum aspergines, & fontium specus
enascitur. Aeg. Siccat, extenuat, modicè discu-
tit. Calore ac frigiditate medium est. Alopec-
ciis medetur, tumores digerit, calculos potu
cōfringit, reiectiones pulmonis desiccatur, alui
profluvium sistit.

ÆGILOPS herbula folia tritici habens ^{ἄγιλος}
sed molliora, in summo capite semina bina ^{Aurō ou}
ternave rubra, quibus aristæ quasi capilla- ^{Coguo-}
cæ exeunt. Aegin. Discutit, indurescentibus ^{le.}
inflammationibus, & ægilopi, quæ oculo.

rum fistula est, opitulatur.

AETHIOPIS folia habet verbasco similia, perquam hirsuta densaque, in orbem circa radicem imā redacta caulem quadrangulum, scabrum, similem apiastro, aut arctio, multis cōcauum alis: semen crui magnitudine, geminum, in vno conceptaculo: radices ab eodem cespite numerosas, longas, plenas, glutinosas gustu, quæ sicca nigrescunt duranturque, ut cornua possint videri. plurima nascitur in Ida monte Troadis, & in Messenia. Aeg. Radicis decoctum potu datur ischiadicis, pleuriticis, & sanguine excreantibus. item faucium asperitates cum melle lenit.

ἄγαλλοχος

χον.

Indicū lignū
Pau
lo, offic.
lignum
alocs,

AGALLOCHVM, lignum est quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, maculatum, odoratum, gustu astringens, cum quadam amaritudine, cute verius quam cortice vestitur, aliquantulū verficolori. Aegineta. Mansum animæ suauitatem commendat. in suffitum adhibetur. Radix eius pota denarii pondere languidum ex humore ventriculum resolutumque confirmat. Iocinorosis, dysentericis, pleuriticisque opitulatur.

ἀγαρικόν

agaric

AGARICVM radix fertur laserptii similis, sed facie summa solutior, & rariore fungosoque tota cōtextu. Duo eius genera. scēmina, quæ præfertur, rectis intus venarū discursibus constat. mas rotundus est, & vndique

compactior. Vtrique gustus in initio dulcis, mox in amaritudinē transit. gignitur in Sarmatiæ regione, quæ Agaria dicitur. Sunt qui radicem esse plantæ affirmant. alii vt fungos nasci in arborum caudicibus, quadam putredine. gignitur in Galatia Asiæ, & Cilicia, in cedris, sed friabile & infirmū. Ac. Mixta est aërea terrestrique substantia. Vis eius est digerere, & crassos humores incidere. Viscerū maxime obstructions purgando tollit.

AGERATON fruticosa herba est, palmari longitudine assurgens, simplex, humilis, origano maximè similis. umbellam gerit in qua flos bullis aureis emicat, elichryso minor. Nomen ei inditum est, quoniam diutissimè flos in sua coloris specie cōseruetur. Vis decocti feruēs. huius vstæ, nidor urinam cit, & vuluę duritias emollit. Aeg. Digerit, & inflammationes modicè arctet.

AIVGA herba in terra repens, incurua χαμαιπύ
 similis folijs serperuiui minoris, multo tenuioribus, hirsutis & pinguioribus, circum- τυς
 ramos densis, odore pinus, flore tenui, luteo, Iua seu
 vel candido: radicibus cichorij. Alterum est & herb.
 genus aiugæ, cubitalibus ramis, in anchoræ muscha-
 speciem incuruatis, prætenuibus, coma supra τα,
 dictæ: flore candido: semine nigro. hæc etiā
 pinum redolet. Tertia mas nominatur, par-
 uula, foliis exilibus, albis scabris: caule aspe-
 ro, cādido: luteis floribus, semine iuxta alas.

Resipit & hæc pinum. Hæc duæ vim superio-
ris obtinent, sed non vsque adeo efficacem.
Aegineta. Calid. 2. sic. 3. Purgat & abstergit
viscera potissimū iecur. vrinas mensesq; tra-
hit. magna vulnera conglutinat. Putredinē
expertis medetur, duritias discutit. decoctū
ipsius etiā coxendicū doloribus salutare est.

ἀλκαία.

A L C E A syluestrium maluarū generi assi-
gnatur. folia habens diuisa, verbenacæ proxi-
ma: caules treis aut quatuor, cortice cannabi-
no vestitos: florem rosæ, parū: radices albas,
latas quinq; aut sex, cum plurimum cubita-
les. quæ cum vino aut aqua potē, dysentericis
ruptisq; medentur. Eadem sunt apud Aegi-
netam, nisi quod pro ῥήξαις, id est rupta, legi-
tur δήξαις, id est erosiones.

ἀλεκτορο-
λοφος.
Oruale
ou toute
bonne.

A L E C T O R O L O P H O S folia habet
similia cristæ gallinacæ, caulem tenuem, &
semen nigrū in siliquis. Solidum semen in o-
culum coniicitur, nec turbat, sed in se caligi-
nem contrahit. Mutat enim colorem, ex ni-
gro albicare incipit, & in tumescit ac exit.

ἄλισμα.
fistula pa-
storis &
plātago
aquatic.

A L I S M A, alii damafonion, appellant, fo-
lia ei plātaginis, nisi angustiora essent, lacini-
osa, cōuexaq; in terrā; caule simpliciter tenui
cubito altiore: capitibus thyrsi: flore tenui,
candido, pallefcēte: radicibus, tenuibus, vt ve-
ratri nigri, acribus, odoratis, modicē pingui-
bus, aquosos amat tractus. Aeg. Absterforiā
quādam vim obtinet, qua calculos conterit,

& per vrinas ducit in ventre contenta.

A L Y P O N furculosa herba est, subrubra: *ἀλυπον.*
 gracilibus ramulis: tenuib⁹ foliis: flore mol- Paulo
 li, læui, & copioso: radicæ, betæ, tenui, refet- alypias
 ta acri succo: semine epithymi. gignitur in actuario
 maritimis, maxime Libyæ, quàm largissima. turbet al
 quanquã alibi quoq; plurima prouenit. Aeg. bum.
 Eius semen bilem atram purgat pari epithy-
 mo mensura sumptum cum sale & aceto: ve-
 runtamen intestina leniter exulcerat.

A L Y S S O N fruticosa herbula est, ynicau *ἀλυσσον.*
 lis, subaspera, rotundis foliis: fructu dupliciũ rubia mi
 scutorum effigie, in quo est semen, quadam- nor offi.
 tenus latum. in mōtib⁹ & asperis locis emi-
 cat. Aegi. Quod à cane rabido morsos libe-
 ret, sic appellatum est. siccatur, discutitur, abster-
 git, renũ meatus aperit: ephelidẽ, quẽ aspera
 discolorq; cutis est, exterit.

A L L I V M quoddam fatium atq; hortẽ *σκόρα-*
 fium habetur. quod in Aegypto, singulari, vt *δον.*
 porrum, capite constat: dulce, in purpurcum *Ail.*
 vergens paruum. reliqua verò magna & can-
 dida, ex pluribus coagmentantur nucleis,
 quos aglitas, id est spicas, Græci nominant.
 aliud est syluestre, quod ophioscorodon, id
 est anguinum, vocant. Aeg. Calefacit, siccatur.
 4. Syluestre, domestico valentius est.

A L N V S arbor est sterilis, caudice recto, li *κλίθερα.*
 gno medullaque molli, adeò vt graciliores *Aulne.*

virgæ concauentur. folio pyri, sed ampliore
 ac neruosiore, quadamtenus orbiculato vir-
 gatoque. Cortice squaroso, foris albicante,
 intus rufo, qua de causa coria tingit. fructu
 nullo, cū nihilominus floreat. Radice sum-
 ma, nec quàm laurus maiore, tenui. in plana
 descendit, aquosisque gaudet, quanquam an-
 cipitem agat vitam. Infœlix habetur ceu sco-
 pis tantum nata: verum ad naualia quoque
 materies eius commédatur. Non potest ex-
 tra terram paulum tēpus edurare, sed in hu-
 more obruta permanet ad diurnitatem.
 Suppurationes folia discutere tradunt.

A L O E S folium scillæ similitudinem ha-
 bet, crassum, pingue, modicè latum, rotun-
 dum, retrorsus pandum, folia vtrinque gerit
 ex obliquo spinosa, rariusculè striata, breuia
 & curta. caulis emittitur nō dissimilis anthe-
 rico: flos albus: fructus hastulæ regiae cogna-
 tus. graui tota est odore, & gustu amariss. ra-
 dice vna, ceu palo, in terram depacta. Pluri-
 ma præpingnisque in India gignitur, ex qua
 coactus succus adfertur. Nascitur etiā in Asia
 & Arabia, in locis quibusdā maritimis: & in
 insulis, vt in Andro. non valdè succo extra-
 hendo idonea, sed ad glutinanda vulnera sa-
 nè quàm utilis si detrita illinatur. Duo succi
 genera. quoddam arenosum, quod sedimen-
 tum purissimè esse videtur. alterum ad ioci-
 noris imaginè vergit. Eligi debet boni odo-

ἀλός.
 perro-
 quet & sc
 peruiū
 marinū

Caballi
 nū offic.
 succotri-
 num.

ris, sincera, quæ nihil doli sensit, nitida, calu-
lorum expers, rufi coloris, friabilis, ac iocino-
ris modò coacta, facile liquefcens, eximie a-
maritudinis. improbatum nigra & fractu con-
tumax. Gummi eam adulterant. quod depre-
henditur gustu, amaritudine, & valido odo-
re: eoq; argumento, quòd digitis friata non
ad minima vsque frustra resoluitur. Nec de-
sunt qui acaciam immisceant. Aeg. Cal. I. sic.
3. Stomacho utilis est. abstergit, discutit. Ven-
tris excrementa subducit. Lora quidem deter-
git minus, sed magis stomacho cõfert, & in-
flammationem prohibet, vlcibus cicatrice
inducit, præsertim sedem & naturalia infe-
stantibus.

A LOPECVROS specie tota similis est ἀλοπικρο-
ρος
tritico, verum folio latiore. spica plantaginis
hirsuta, molli, lanugine densa, nullis acerib⁹ frumētū
caudatā
aut aristas armata, nō dissimili vulpium cau-
dis, vnde ei nomen. Radix est articulata, ex
cuius nodis emicant folia pinnata.

A LSINEN, aliqui anthyllion, nonnulli ἀλσίνη
μουρον.
myosota vocant, quoniam muscutorum au-
res folia imitantur. Lucis opacisque gaudet,
vnde alsine dicta est. Hæc erat eadem quæ
helxine, nisi humilior esset, & folijs longio-
ribus, nec hirsuta. cum teritur, odorem cucu-
mis reddit. Aeg. Refrigerat & humectat vt
helxine, ad feruentes inflammationes utilis.

ALTHEA, quam alij ibiscum vocant,

ἀλθαία. in syluestrium maluarum genere est, cui fo-
 Mauluc lia vt cyclamino, rotūda, lanugine canescūt:
 fauluage flore rosaceo: bicubitali caule: radice lenta,
 offic. bis. intus alba Althēa appellatur, quòd inter pri-
 malua, mas sit utilis, & pluribus polleat remediis.
 vulgo Aeg. Discutit, laxat, inflammationē abigit,
 maluaui lenit, phymata concoquit. Radix & semē re-
 sce & qui liqua sanē intēsa habent, & vitiligines quoq;
 maules. abstergūt. Præterea semen calculos cōstringit.

ἀμβρο- AMBROSIA tenuis frutex est, ramolius,
 σία. trium ferè palmorum: foliis rutæ, circa imū
 Hęc est caulem exiguis. cauliculi feminibus, perinde
 herbario quasi racemulis grauidi, qui nunquam florē
 rum est pariūt, odore vinoso, suau, radice tenui, ses-
 polemo- quipedali. Coronātur ea Cappadoces. Aeg.
 niū non Vis eius reprimere ac repellere, & illitu ad-
 ambro- stringere humores, qui in aliquam partem
 fia. incumbunt.

ἀμμι. AMMI, Aethiopicum cuminum appel-
 offic. am- lant. Plerique hoc natura diuersum esse ab il-
 meos. lo existimant. Vulgò notum est: semen exile
 multo minus cumino, origanū respiciens. Eli-
 gendum est purū, minimē surculosum. Aegi-
 neta, Calefacit, ficit 3. Particulas habet te-
 nues, discutit, vrinam mouet, præcipuē semē.

ἀμμωνί- AMMONIACVM ferule succus est, quā
 ακον iuxta Cyrenen Aphrica gignit, cuius fruticē
 Gumme cum radice agafillim vocant. Probatum bene
 ammo- coloratum, ligni & calculorum expers, tha-
 niac. ris similitudine, minutis glebis, densum, sin-

cerū, nulla forde spurcatum, castoreū odore imitās, gustu amarū. hoc genus thrausma, id est, friaturā appellant: quod verò terrā & calculos collegit, phyrana. gignitur in a phrica iuxta Ammonis oraculum, succum, stillante ferulacea arbore. Aeg. Adeo mollit vt scirros & tophos discutiat.

AMOMVM, exiguè fruticat, ex ligno se cōuoluēs in racemi modū: flore, seu cādidę violę, paruo: foliis vitis albę similibus. Laudatur q̄ maximè Armeniacū, fuluo auri colore, ligno subrufo, valde odorato. Medicū, quoniā in cāpestribus & aquosis enascitur, infirmius esse constat. Est autē magnū, subuiride, tactu tenerū frutice venoso, odore origani. Ponticū verò subrufum, parū, fragile, racemosū, fructu turgēs, & odore nares feriēs. Deligito recēs, candidū vel subrubrū, quod nec astrictū cohereat, nec cōuoluatur: sed solutū diffundatur, seminis plenū, vis paruis simile, graue, odoratū, modò caricē non contraxerit, acre, gustu mordens, simplici colore nō euariāte. Adulteratur herba amomo simili, quę amomis vocatur, sed sine odore, sine fructu. nascitur in Armenia, flore origani. Quare in huiuscemodi probationibus fragmenta fugienda sunt: eligenda autem quę ab vna radice integros surculos emittunt. Aeg. Acoro virtute respondet, minus eo tamē siccatur, ampliúsque maturat.

αμομον
non est
offic. pes
colūbin^o

ἀμπέλο-
πρασον.
porreau,
ou ail sau
uage,
aux vi-
gnés

AMPELOPRASVM stomacho magis aduersatur. & plus porro exalfacit. urinā & menses vehementius ciet. id contra serpentiū morsus esse conuenit. Aeg. Porrum hoc syluestre acerrimum calidissimumque est, exulcerat, incidit, viscerum meatus recludit, stomacho inimicum.

ἀμύγδα-
λα
Amādes.

AMYGDALA quæ quidem amara sunt extenuant, viscosos crassosque humores altius herentes meatus recludendo educunt, tū in cutem erumpentes abstergunt. Arbor eandem vim repræsentat. At dulcia amygdala moderato calore donata sunt. Aeg.

ἀνακάρι-
διον.
Anacardi officii.

ANACARDIUM recentiori Græciæ, nam vetus non meminit huius, arbor est Indis familiaris. prouenit quoque in Siciliæ montibus, qui flammæ ignis eructant, fructu autem culæ corculo non dissimili, vnde nomen putatur inditum: rubente intus cruore, quo veluti sanguine scatet. Calidum. sic. 3. Memoriae iacturam refarcit. Labantes sensus refricat. Mentem exacuit. morbis cerebri, quos frigida vel humida causa attulerit, opitulatur. Neruorum resolutioni auxilio est. Sanies quæ in fructu condita manet, verrucas delet, cæterum cutem exulcerat. Scabiem vsu creat. Iuuenibus & biliosis ob caloris vim cointerdicitur.

ἀνάγαλις

DUO ANAGALLIDIS genera, quæ tantum flore distant. nam quæ cæruleo flore est, femina

ſcœmina dicitur: mas, quę phœniceo. frutices Morgeli
ſunt parui, in terra iacētēs, folijs in quadran- ne non
gulo caule puſillis, ſubrotundis, ad helxing mouron
folia accedentibus: ſemine rotundo. Aegin. ou pauere.
Vtraq; vim habet abundē abſtergentē, ſubca-
lidam & attractricem nonnullam, vt etiam
aculeos euellat. Succus naribus inſtillatus ca-
put purgat.

A N A G Y R I S, frutex eſt arboris inſtar, ἀνάγυρις
grauis odore: folijs agni, virgiſque: flore boispuāt
braſſicæ. ſemen in corniculis non breuibus
gignit, ſubrotundum, firmum, verſicolori
facie, ſimile renibus, quod dureſcit vna ma-
tureſcente. Aegineta, Acris eſt, calefacit, di-
ſcutit. Semen tenuiorum partiam, & vomitui
ciendo eſt.

A N C H Y S A, quę alio nomine calyx, aut
onoclia appellatur, folia habet lactucæ in a-
cumen ſaſtigiata, hirsuta, aſpera, nigra, mul-
ta, quoquouerſum humi, ſpinis horrida: ra-
dici craſſitudo digitalis. quę æſtate prouenit
manus inſicit ſanguineo colore. læto ſolo na-
ſcitur. Eſt & altera, quam aliqui alcibiadion,
aut onochiles appellarunt. hæc à priore di-
ſtat, quod minora habeat folia, ſed ſimili
modo aſpera: ramulos exiles: florem purpu-
reum in puniceum vergentem: radices ru-
bras, oblongas, quę meſibus ſanguineum
ſuccum fundunt. in ſabuloſis naſcitur. Eſt &
alia huic haud diſſimilis, ſemine puniceo,

minore. Aegineta, Onocleæ radix astringen-
 di vim habet, & quiddam subamarum, ad lie-
 nis renumque dolores efficax. Cum polenta
 illita erysipelatis succurrit. Folia radice mi-
 nus refrigerant desiccantque, ad alui proflu-
 uium bibuntur. Onochelos seu alcibiadios
 medicatior quodammodo, viperarum mor-
 sibus succurrit in cibo potuque, & alligata.
 Tertia reliquis breuior sine nomine fere, a-
 marior alcibiadio. Latis alui lumbricis in-
 star acetabuli pota benefacit.

A N C H V S A lycopsis alio loco se-
 quetur.

ἀνδρόσακ-
 465.

A N D R O S A C E S herba est amara, te-
 nues spargens iuncos, sine foliis, follicu-
 los in capitulis habens, in quibus semen con-
 tinetur. gignitur in Syriæ maritimis. Aegi-
 neta. Amara & actris est, discutit, siccat. Uri-
 nam potu promouet vel herba, vel ipsius
 fructus.

ἀνδρόσακ
 466.

A N D R O S A E M O N ab hyperico, ascy-
 rôque differt, quod fruticet ramulis surculo-
 sis, ac tenuibus: rubentibus virgis: & foliis ru-
 tæ, triplo aut quadruplo maioribus, quæ tri-
 ta vinoso succo manant. complureis alas ha-
 bet in cacumine, vtrinque expansas, pinna-
 tasque: circa quas, flores pusilli, lutei: & in ca-
 lyculis semē papaueris nigri, insigne lineis.
 Aeg. Androsæmon genus alterum ascyron,
 vel ascyroides nominatur specie hyperici, al

terum dionysias. fructus ipforum purgat, folia autem magis desiccant.

DUO ANEMONES genera, vnum sylvestre, alterum in cultis nascens. Cuius multæ species. vna phœniceum florem profert: altera candicantem, aut lacteum, aut purpureum. harum folia coriandro similia, tenuioribus propè tertiam diuisuris, caules lanuginosi, tenues, in quibus flores, vt papaueris, & in medio capitula nigra, aut cærulea: radix oleæ magnitudine, aut amplius paulo grandescit, fermè que geniculis quibusdam cingitur. Sylvestri amplitudo prorsus maior, latioraque folia, & duriora: oblongius caput: flore puniceo, tenuibus, & multis radicum capillamentis. Acrior est quæ nigra habet folia. Sunt qui errore ducti, argemonen nominari eupatorium putent: quoniam à sylvestri anemone, argemonen & papauer quod rhœada appellant, de quo inter papaueris genera referemus, propter colorum cognationem in floribus, distinguere non possunt, verum papauer & argemone colore minus saturato spectantur, & vtraque tardius floret. quinetiam argemone croceum succum, gustu admodum acrem, reddit: rhœas verò candidiorem & acrem. insuper anemone & rhœadi capitula sylvestris papaueris similia insunt. sed in anemone supernè crassiusculū, in rhœade subangustius. Anemones ge

ἀνεμώνη
herbe au
vent. eius
flores, co
cles & co
quelourdes.

nera nec succum remittunt, nec calyces habent, sed quasi asparagi cacumen. in aruis illa sæpius enascuntur. Aegineta, Anemonæ omnes vim habent acrem absterforiamq; ex-
 extrahunt, ora vasorum recludunt, pituitam per hos purgant, lepras tollunt appositu, & lactis faciunt vbertatem.

Passc.
 fleur.

Anemone, apud Theophrastum, flos coronarius syluestrium bulborum, post Narcissum vere exit.

ἄνηθον.
 Anct.

ANETHVM calefacit & exicat in secūdo ordine intenso, siccat paulo remissius, qđ in oleo excoctum digerit, dolorem sopit, somnum cōciliat, & crudos tumores maturat. Vltum tertij calefacientium siccantiumq; ordinis efficitur, humentibus vlceribus vtiliter illinitur. Viride quoniā humidius minúsq; calidum est, non ita maturat.

ἄνισον.
 Anis.

ANISMM melius semper recens, plenū, non fursuofum, odore præstans. inter prima laudatum est Creticum, proximo loco Aegyptium. Aegineta, Eius semē acrius est. Cal. sic. 3. hinc & vrinam mouet, & flatus discutit.

ἄνονισ.
 Arreste
 beuf, ou
 bugrauc
 & bugrā-
 de.

ANONIS, quam aliqui ononida appellant, ramos habet fruticosos, dodrante maiores, frequētibus geniculis cinctos, cauis alarum multis, capitibus rotundis, foliis lenticulæ, pusillis, ad ruræ aut pratensis loti folia accedentibus, subhirsutis, odoratis, non

iniucundè olentibus. Muria conditur, antè quàm spinosa fiat. cibus gratissima. rami acutioribus spinis, & veluti spiculis firmioribus horrent. radicem mittit candidam. quæ excalfacit, & extenuat. Aeg. Succus cum vino potus vrinam ducit, calculos cõterit, crustas rumpit, & dentes mitigat.

ANTHEMIDIS genera tria, tantũ flore distantia: rami dodrantaes, fruticosi, alis multis concaui: tenuibus foliolis, paruis, numerosis: rotũdis capitulis: floribus in medio aureis, forinsecus orbiculato ambitu candidis, melinis, aut purpureis, magnitudine foliorum rute. nascitur in asperis, & iuxta semitas. Colligitur vere. Ex omnibus his generibus ad calculos efficacissima est quæ florem purpureum habet, cuius amplitudo maiuscula est. hanc propriè heranthon vocant. Ea cui leucanthon nomen est, item quæ chrysanthon dicitur, vehemētius vrinã ciunt. Aegineta, Calefacit siccatque in primo ordine. Virtute tenui, discussoria, laxanti, & odorata constat.

ANTHYLLIS duplex est. quædã enim lentis simillima, foliis mollibus, rectis ramulis, palmi altitudine: radice parua, tenui. Nascitur in salis terris, & à sole illustratis, non insulso gustu. Altera est foliis ramulisq; aiugæ similis, hirsutioribus tamen, breuioribus & asperioribus: flore purpureo, odoris ad-

ἀνθεμίδες
Nielle.

ἀνθυλλίς
Salsola &
sel alkali

modum grauis: radice cichorii. Aeg. Vtraq;
 vlcera perficcat. Quę vtrò chamępityi respō-
 det, tenuior est, comitialibus competit, effi-
 caciū abstergit.

ἀντιρρή-
 ρον

Oil de
 chat ou
 moron
 violet.

ANTIRRHINON, alii anarrhinon vo-
 cant, herbam caule & foliis anagallidi simi-
 lem: flore albę violę, purpureo. ideoq; sylue-
 stris anagallis nominata est: semine vituli na-
 rium simili. Aeg. Per similem Inguinarię siue
 Asteri Attico vim obtinet, sed minus effica-
 cem. itaque ex illo hoc quoque cognosces.

ἀπαρίνη.

Grateron
 offi. asp-
 gula, &
 ruella.

APARINE ramis multis & paruis fru-
 ticat, asperis, quadrangulis, per interualla or-
 biculato foliorum ambitu, vt in rubia. flos
 albus: semen durum, rotundum, concauum,
 album, vmbilici figura, asperitate vestiū te-
 naci. Ea pastores coli vice vtuntur, ad eximē-
 dos ē lacte pilos. Aeg. Hanc alii philanthro-
 pon, alij omphalocarpon appellant, modicē
 abstergit & deficcat, aliquam partium tenui-
 tatem habet.

ἀφάκη.
 vessefaul-
 uage.

APHACA in aruis nascitur, altior lente,
 tenuibus foliis. siliquas lēticula maiores fert,
 in quibus terna qnaternave semina nigra, lē-
 te minora, continētur. Aeg. Lenticulę modo
 astringit: sed manducata egrius cōcoquitur,
 valentius ficcat, mediocriter calefacit.

μελισσό-
 φυλλον.
 Me lisse.

MELISSOPHYLLON siue melittēna,
 id est, apiastrum, id sibi nomen vsurpauit,
 quoniam apes ipsa herba delectantur. cauli,

culi & folia balloræ, de qua paulo antè dixi-
 mus, similia essent, nisi maiora, tenuioraq; nō sit hoc
 nec ita hirsuta spectarentur. citreum malum apiastrū
 olent. Aeg. Viribus marrubio per omnia re-
 spondet, sed multo infirmius est. Ruellio

APIOS iuncos duos siue tres spargit, ru
 bros, tenues, qui à terra parum attolluntur: ^{ἄπιος,}
 foliis rute, oblongioribus tamē, & angustio-
 ribus, herbaceis: semine paruo, radice hastu-
 læ regiæ, in formā pyri turbinata, rotundio-
 re tamen, succi fœcunda, intus habet corpus
 candidum, extrà cortices nigros. Superior
 pars eius vomitione bilem pituitasque ex-
 trahit, inferior per aluum. tota vtrinque
 purgationes mouet. (Aegineta. non me-
 minit.)

Hortensis APII herba ad eadem ad que ^{σίλινον.}
 corianum conuenit. Aeg. Tanti caloris est vt ^{Perfil.}
 vrinas & menses eliciat. flatus discutit, præ-
 fertimque eius semen.

APOCYNON, siue cynocrābe, braf-
 fica canina, frutex est paruis viticulis con-
 stans, male olentibus, lentis, vitiliumque mo-
 do obsequiosis, fractu ferè inuictis: folio he-
 deræ, molliore tamen, & per extremum acu-
 tiore, lento, graui odore. id luteo succo tur-
 get. Siliquæ, ceu fabarum, folliculari specie,
 digiti lōgitudine protēduntur: semine intus
 albo, duro, paruo. Folia cū adipe in panes co-
 acta, canes, lupos, vulpes, & pātheras enecāt

in cibo data, & protinus eorum coxendices resoluunt. Aeg. Dicitur & cynomoron quod celerrimè canes enecet, homini etiam venenosa. Calida citra siccitatem est, vnde etiam digerendi facultatem illita representat.

ὑοσκύαμος.

Apollina ris lat. of fic. iusquam me ou ha mebane.

HYOSCYAMVS, frutex est caules emittens crassos: folia lata, oblonga, diuisa, nigra, hirsuta. flores è latere caulis, ordine prodeunt, tâquam punicorum cytini, scutulis septi faminum plenis, vt papaueris. Tres eius differentia: vna semine nigro, floribus penè purpureis, smilacis foliis, cytinis præduris, & spinosis. alterius semen subflauū, vt irionis: flores lutei. folia, & silique simpliciores. ambo insaniam gignunt & soporem, ideo in communi vsu damnatur. tertium genus, vt quod mitissimum esset, medici recepere, pingue, lanuginosum, molle, candidi floris seminifque, in maritimis ruderibusque nascēs, cuius occasio si non adsit, rufum vsurpari oportet. niger, vt deterrimus, improbatur. Aeg. Quorum semen nigrum aut flauum est, venenosa sunt. accommodatissimū verò curationibus quod & semen & florem candidum habet ex tertio refrigerantium ordine.

APPENDIX spina Plinio dicitur, quoniā bacce in rutilo colore pendeant, appendicēsq; vocentur. Hæ crudæ, per se, & aridæ in vino decoctæ aluū citant, & tormina compescunt. (Pro citant melius legetur citam.)

ARABIS eadem quæ Draba.

κόμαρος

ARBUTVS siue vnedo arbor est coto- Pomme
neæ malo nõ dissimilis, tenui folio. cuius fru de bo-
ctus pruni magnitudinẽ implet, nullo intus chet ou
nucleo. huic memæcylo cognomen est. ma de boys
turus aut flauet, aut rubescit. in esu acerosus.
Aegineta. Stomacho aduersatur, capitisque
dolorem mouet. acerbæ qualiratis est & ar-
bor, & fructus.

ARTION, aliqui potius arcturon vo- ἄρκτιον
cant, similis est verbasco foliis, nisi quòd hir Lappa
futiora & rotundiora sunt: caule longo, mol- minor,
li: semine cumini, paruo. radice tenera, alba,
dulcique Aeg. Vis eius est tenuis, siccans &
mediocriter adstringens.

ARGEMONE in totum syluestri papa- ἀργεμόνη
veri similis est. folia habet anemones, diuisa: Non est
floreem puniceũ: caput in cauliculo papau- agrimoi-
ris rhœadis, oblongius, & summis partibus ne vulg.
latum: radicem rotundam. succum croci co-
lore, acré, dimittit. Argema & nubeculas ex-
purgat. folia illitu inflammationes cõpescũt.
Aeg. Abstergit simul & discutit.

ARISARYM exigua herbula est, cuius ἀρίσαρ
radix oleæ magnitudinem implet, longè ma ρομ
ioris quàm aron acrimoniæ. Vnde illitu no-
mas sistit. fiunt colyria ex ea, ad fistulas effi-
cacia. illitu radice, genitale animalis cuius-
cunq; in perniciem agitur.

ARISTOLOCHIA nomen ex eo sibi χία.

adoptauit, quòd existimetur optime puerpe-
 ris opitulari. Tria eius genera traduntur. ro-
 tunda, quæ fœmina vocatur, foliis hedera-
 ceis, præstanti odore, cum acrimonia, molli-
 bus, subrotundis, multis ab vna radice germi-
 nibus, prælongis que palmitibus: floribus cã-
 didis, pilei similitudine, in quibus quod ru-
 brũ est, grauitè olet. Longa, mascula appel-
 latur, nonnullis dactylitis, longiore q̄ rotun-
 da folio: tenuib. ramulis, dodrantalibus: flo-
 re purpureo, grauitè olente, qui marcescens
 in pyri similitudinẽ turbinatur. radix rotun-
 da, in orbem conglobata, rapi modo. longè
 verò radix digiti crassitudinem, & dodrantis
 longitudinẽ implet, nonnunq̄ paulò maiore
 ambæ colore intus buxco, gustu amaro, &
 graui. Est etiamnum tertia longa, quæ clematit-
 itis vocatur, ramulos habes tenues, refertos
 foliis subrotundis, minori semperuuo simi-
 libus: flores rutæ: radices longiores, tenues,
 crasso cortice odoratoque vestitas, priuatim
 vnguentorum spissamētis cõuenientes. Aeg.
 Aristolochia omnis calida, tenuis, abstergēs,
 amara, & subacris, ad medicinas vtiliss. Ro-
 tunda, partibus tenuior, & in omnibus effica-
 cior est. Clematitis, odorata quidem, sed im-
 becillior. Longa verò in aliis media harũ est,
 sed non minus calida quàm rotunda.

De sarracina. Plin. in malũ terræ.
 q. d. sarmentaria
 ἀμυγδαλῶνα.
 Abricoz nunc vocant mala præcocia, consimileis per-

A R M E N I A C A E mali fructus, quæ

ficis vires refert. Galenus.

ARNABO (aliis carnabum vel carnabadium, item zarnabum vel zarnabadium) ἀρνάβω.
ex aromatis habetur, ob quod vnguentis potissimum temperatur. Calefacit, ficit. 3. Casia & carpesio simile est. Vnde Possidonius, Vbi cinnamomi copia non datur, hoc vtendum esse censet.

ARTEMISIA magna ex parte in maritimis nascitur, absinthij modo fruticosa, maioribus & pinguioribus foliis, ramisque. huius quidem genera duo. vnum latius habitiusque: foliis virgisque latioribus. alterum tenuius flore paruo, tenui, candido, graeuolente. æstate floret. Sunt qui in mediterraneis vnicaulis nomine appellent, tenuē herbulam, simplici caule & minuto, floribus scattente, flauo colore. hæc iucundiorem quam præcedens efflat odorem. Aegineta. Vtraque Cal. 2. sic. 1. Tenuis adeò substantiæ est vt renum calculos comminuat, & vteri fomentis rectè accommodetur.

ἀρτεμισία.
Armoise

ARON, apud Syros lupha vocitatum, folia emittit dracunculi, sed longiora, & paucioribus distincta maculis: caulem subpurpureum, dodrantalem, pistilli specie. à quo croceum semen exit. radice dracunculi alba. quæ decocta estur, vtpote cū minus acris sit. Folia ad esum cōdiuntur. & arida per se, decocta manduntur. Radix, semen & folia,

ἄρον.
Pic de
veu ou
serpetai
re petite.

dracūculi vires habent. Aegineta. Cal. sic. i.
Substantia cōpositum est, terreſtri calida &
adstringente, radices ipſius calidiores ſunt,
dracunculo inferiores.

ἄσαρυν
Bacara
ou caba-
ret nō ta-
men eſt
bacchar

A R V N D O. vide Harundo.

A S A R Y M, quod & ipſum aliqui ſylue-
ſtre nardum appellant, hederæ foliis, minori-
bus multò rotūndioribusque, floribus cytini,
hyoſcyami, purpureis, inter folia proximè
radicem emicantibus, odoratis, in quibus ſe-
men acinoſum. Cauliculos habet anguloſos,
aſperos, & molles: radices numeroſas genicu-
lataſ, tenueſ, obliquaſ, gramine non diſſimi-
leſ, longè tamè graciliores, odorataſ, excal-
facienteſ, & quæ linguam vehementeſ mor-
dent. Umbroſiſ montibus provenit, ſed pluri-
mū in Ponto, Phrygia, Illyrico, & Italiae Iu-
ſtinienſi agro. Aegineta, Similem acoro vir-
rutem obtinet, ſed magis intenſam.

ἄσκλε-
πιάς.
Hedera-
liſ ſimili-
tudine,

*hinc diſtina
vulgarè putat
eſſe bacchar.*

A S C L E P I A S, ramos emittit longos. fo-
lia hederæ, longa: radices numeroſaſ, tenueſ,
odorataſ. ſloriſ viſuſ graue. ſemen ſecuridia-
cæ, naſcitur in montibus. Aeg. Callida, ſicca,
& tenuium partium, torminibus cū vino po-
ta competit. Venenatorum morſibus, & ma-
leſicis mammaram muliebriumq; locorum
vitiis illinitur.

ἄσχυρον.

A S C Y R V M ſiue aſcyroides, hyperici ge-
nuiſ eſt, magnitudine diſtans, fruſticioſiſ
maioreſ habent ramos, ſurculoſioreſ, ruben-

tesque: folia tenuia: flores luteos, & fructum resinofum, hyperico non abfimile. cuius attritu digiti ferè cruentantur, qua de caufa androsemum vocauerunt. Aegineta, Facultas eius in androsamo prædicta est.

ASPALATHVS, alius erysiceptron, fructus est surculosus, multis spinis horrens. nascitur in Istro, Nisyro, Syria, & Rhodiorum insula. quo ad vnguentorum spissamenta pigmentarij vtuntur. Optimus est grauis, detrahit cortice rubens, aut in purpuram vergens, densus, odoratus, gustatu amarus. Est & alterum genus candidum, lignosum, sine odore, quod deterius habetur. Aegineta, Dissimili constat virtute, acri & astringente, & vtraque siccante: iccirco & putredini, & fluxionibus utilis est.

ἰσπάλαθος.
Rodium lignū, ou Rodoë offic.

ALTIILIS asparagus multis ramis fruticat, foliis fœniculi, longis, numerosis: radice rotunda, grandi, spongiam habente. Corruca siue syluestris asparagus vulgaris est notitia. Aegineta, Asparagus petræus aut myacanthinus abstergit vtrique, sed calore, & frigidityate medius est, renes & iecor obstructionibus liberat, præsertimque radices & semen. item dentium doloribus medetur.

ἰσπάρραγος.
offic. spargus, asparge.

ASPHODELVS. Vide hastula regia.

ἰσπληνος
Ceterah ou citharac, offi.

ASPLENVM, aliqui scolopendrium vocant, alij splenion, alij hemionium, folius est multus, scolopendreæ animalis similibus, ab ra-

dice vna prodeuntibus. Nascitur in parietibus, saxisque filiceis, & opacis. caulem, nec florem, nec semen habet. folia filiculæ modo diuiduntur, subter flauescencia hirsutaque, supernè vitidia. Aegineta. Substantia quidem est tenui, nō tamen calidum, qua ratione calculos confringit, & lienes cōsumit.

ἀστὴρ
τικὸς.
βανβώ-
νιον.

Aspergula minor aliquib⁹.

ASTER Atticus cauliculus lignosus, florem in cacumine habēs purpureum luteūmve, & in ambitu diuisum, anthemidis modo capitulum sed ea quæ caulem ambiunt folia stellæ modo radiata, oblōga, hirsuta. Aegin. Inguinalem vocant, quia bubonibus prodesse creditur, non tantum emplastri modo imposita, verum adalligata etiā. Mixtæ est virtutis, digerentis & refrigeratoriæ.

ἀστράγα-
λος.
Cices
faulua-
ges.

ASTRAGALVS paruus à terra frutex, foliis & ramis ciceri similis: flore purpureo paruo, radice rotundas raphani modo grādi, quæ ad natas appēdices firmas habet. nigras, præduras, veluti cornua inter se implicatas, gustu adstringentes. nascitur in ventosis, opacis, & in niualibus, eo Memphis Arca diæ scatet. Radix agrè propter duritiam tunditur. Agin. Non ignauiter desiccatur, radices habet adstringentes: vlcera vetusta ad cicatricem perducit. aluum fluētē radix in vino potafistit.

ἀτρακτυ-
λῖς.

TRACTYLIS, spina est cnico similis, folia multo lōgiora ferens in summis virgis,

magna parte nuda asperaque, qua fœminæ Cartam⁹ pro fusis vtuntur. capitula in cacumine spinis syluestris horrent. flos luteus: quibusdam in locis pur-offic. pureus inuenitur. radix tenuis, superuacua. Agineta. Vocatur & cnicum syluestre, vi sic-cante & mediocriter calida.

ATRIPLICEM aliqui chrysolacha ^{ἀτρίπλαξις.} non vocant. cognitum olus est. Duo eius ge- Arroche- nera, syluestre, & satium. coctum est ut o-lus. Aeg. Hum. 2. fri. 1. Ventrē mollit, semen ipsius vi pollet absterforia, vnde ictericis ex iecinoris obstructione accommodatum est. (De Chrysolachano vide infra.)

A VENA genicula quædam habet. folio ^{βρώμος.} & stipula triticum imitatur. & in cacumini- Auoyne- bus dependentes paruulas veluti locustas bi-pedes gerit, in quibus semen cõtinetur. Aeg. Similem hordeo obtinet facultatem. Siccatur & modicè citra corrosionè discutit. astrictionis quoq; cuiusdam compos est, vnde & alui profluuiis subuenit.

MVRIS auricula, quã myosshotida vocat, ^{μυσσητά} herba est caulibus pluribus ab vna radice, aliquatenus ab imo rubetibus, & concavis: foliis angustis, oblongis, dorso acuto, elato, nigricantibus, per interualla assiduè geminatis, atq; in mucronem desinentibus, & tenuibus cauliculis ex alarum finu prodeuntibus: flore, vt anagallidis, cœruleo: radix digitali crassitudine, multis capillamentis fibrata.

Vt vult
rucllius Radix illita ægilopia sanat. Sūt qui *alsinen*,
muris auriculam vocitent. (*Aegineta*: nō re-
recenset aliam quàm *alsinen* suprā dictam.

B

Βάκχα-
σις.

Gans de
nostre
dame.

B

ACCCHARIS herba frutico-
sa, quæ in coronas additur. cu-
ius folia aspera sūt, media vio-

læ & verbasci magnitudine: caulis angulo-
sus, cubiti altitudinem petens, aliquantulum
asper, nō sine appendicib⁹ adnatis: flore pur-
pureo. subalbicante, odorato: radicibus vera-
tto nigro similibus quib⁹ odor inest cinna-
momo proximus. Asperū squalidumq; solū
amat. *Aegin.* Herba est acris. radicis decoctū
meatus obstructos aperit, urinā & menses ci-
tat. folia ipsius cum sint astringentia fluxio-
nibus opitulantur.

Βαλαύ-
σιον.

Des ba-
laustres

BALAVSTIVM sylvestris punici flos
est, cytino similis. Cuius cōplura genera re-
periuntur, candidum, fuluū, colore rosaceo-
succus ex eo exprimitur, hypocistidis mo-
do, cui adstrictoria vis inest, eadem faciens
quæ hypocistis, & cytinus. *Aeg.* Valde astrin-
git, sicca & frigida facultate præditum. Sum-
mæ cutis vlcera ad cicatricē perducit, & de-
stillationes cohibet.

Βαλλωτήν.
Bulcote
offic.

BALLOTEN, nomine alio nigrū mar-
rubium vocant, caules edit quadrangulos,
nigros, subhirsutos, complures ex vna radi-
ce: foliis maioribus quàm marrubij hispidis,
intercedente spatio, subrotūdis, graue olen:

tibus, apiastro proximis, vnde aliqui apiastrū marrubii-
eam vocauerunt. candidi flores vniuersi ver- astrū ou
ticillato ambitu caulē coronāt. Aeg. Acris est nigrum
& absterforiæ facultatis, imposita cū sale ra- marru-
bidi canis moribus medetur. bium

BALSAMVM, arbor albę violę, licij, si-
ue pyracanthę magnitudine cōspicitur. Fo- βάλσα-
liū iute proximū, longē candidius, perpetuō μον.
virens: in Iudæa solū quadam valle & Aegy- Balsme
pto nascens, his differēs modis, scabritia, p-
ceritate, gracilitate. Quod igitur tenui & ca-
pillacea coma est, theristum vocāt, quasi de-
messile. fortassis quoniā ob gracilitatē facile
demetatur. Aestiuus sub ortu Canis ardorib.
arbores vnguibus ferreis inciditur, magnāq; è
plaga succus, quem opobalsamū vocant. sed
tam exiguo stillatu, vt annis singulis, ne plu-
res quidē quàm seni septēnive congi cogan-
tur, inibiq; pondus duplo repēditur argēto.
Succi probatio est, vt sit recēs, validi odoris,
sincerus: non ad acorē vergens, dilui facilis,
læuis, astringens, ac modicē mordens gustu.
Sed variē vitiatu, misto ab aliquibus terebin-
thi, cypri, lentisci, balani vnguento: item su-
fino, metopio, melle, aut Cypriā cera liqui-
da. quod maleficium facilē deprehenditur.
Namq; merus in laneam vestem fusus, neq;
maculā facit, neq; si eluatur notā relinquit:
vitiatus autem inhæret. & lac instillatus coa-
gulat, quod adulteratus non efficit. Quine-

tiam sincerus in aqua aut lacte celerrimè liquatur, colorè que lactescit: vitiatuſ verò olei modo innatat, se conuoluens, aut in stellæ modum diffundens. Sincerus senescens crascescit, deteriorque redditur. Hallucinantur, qui aqua concretum pessum ire, & ad ima fideere arbitrantur, postea dissipatum supernatant. E ligni genere, quod xylobasamū vocant, probatur recēs, sarméto tenui, fuluum, odoratum, quadam tenus opobalsamum spirans. Necessarius etiā seminis erumpit vsus. quare eligatur flauum, plenum, grande, ponderosum, mordens gustu, feruens in ore, modicè opobalsamū olens. Adulteratur semine hyperico simili, quod à Petra oppido deferatur. Sed coarguit magnitudine, inanitate, vitium ignauia, sapore piperis. Aeg. Balsami, quod veluti lignum est siccat & cal. 2. Subtilem habet substantiam. liquor autem multo tenuior est: fructus proximè hunc virtute accedit, sed minus tenuis est.

εραπωγών

ζων.

Herbarij
ab hac a-
liā osten-
dūt, nō sī
ne errore

βελ-
λίον.

B A R B V L A hirci, quæ ab aliis come vocatur, breui est caule: foliis croci: radice longa, dulci supina: magno super caulem calyce, è cuius summo semen nigrum dependet, vnde nomen inditum est. herba esui apta est. (Aegineta nō memorat.) Vide plura in *Trane* gopogone.

B D E L L I V M alij bolchon appellāt, alij madelcon lachryma est saracenicæ arboris,

● Probatur gustu amarū,translucidum,taurini glutinis in morē.intus pingue,liquefcēs facielē,ligni ac sordis expers suffitu odoratū, vngui simile. Est etiamnū bdellij genus sordidum,nigrū,vberiorib. g. lebulis in offas cōuolutū,aspalathi odore,ex india aduectū. defertur etiam à Petra oppido ficcū,refinosum liuescens, sed facultate secūdum. Adulteratur gummi, sed ita vitiatū non perinde gustui amaritudinē representat, nec vsq; ad eō suffitionibus odoratū. Aeg. Tum Scythicū, tum Arabicū scirros emollit, præsertimque recen tia. Arabicum verò vrinę ciendæ est, calculos comminuit, maturátque.

BELLIS, qui & bellius dicitur, flos est pratensis, pastilicātibus quinquāgenis quinibus barbulis coronatus. Plinius.

Βιλλισ
Margue-
rites

BETA duorū generū est. è quibus nigra coquitur cū lenticula, vt ventrem sistat. quod magis radice eius præstatur. cādida aluo utilis est, vtraq; tamen propter nitrosū humorem, quem habet in se noxii succi est. Aegin, Nitrosam vim habet, qua abstergit, discutit, per nares purgat. Alba elixa plenius, inflāmatiōni arcē læ fit idonea, modicūmq; discutit.

πιῦτλον
Bette ou
ioette ou
poree

CESTRON psychotrophon vocitatur, quoniam frigidis locis inueniatur. Latini betonicam appellant. herba est caulem ferens tenuem, cubiti altitudine, aut maiorem, qua dratū: folia quercus mollia, longa, in ambitu

Βιτρονικῶν
Betogne
ou be-
toine

diuisa, odorata, prope radicem maiora, in summis caulibus, semen veluti fatureiæ spicatum inest. Aegin. Betonica herba est ramulis exilibus, pulegio similibus: sed tenuioribus, & propemodum si gustes, nullam qualitatem referentibus. Nascitur potissimum locis petrosissis, qua & in renum medicinis utitur. Est autem apud Romanos alia quædam betonica dicta, quam Dioscorides nominat cestron, alij verò psychotrophon, eò quod frigidis locis gaudeat, nihil simile cum prædicta habet, præter actionem. Vrinam ciet, & alius multis benefacit, potissimumque radix ipsius cum hydromelite pota vomitionem mouet, folia aluum subducunt

βουλεύς.
Bouleau

B E T V L A Gallica est arbor, folio fagino, paulò angustiori, cortice versicolore, materie læui, non nisi ad baculos utili. mirabili candore atque tenuitate, terribilis magistratum virgis, eadem circulis flexibilis: item corbium sportis & ligaturis utilis, scopisque. Bitumen ex ea Galliæ excoquant. gaudet frigidis. Scutis item faciundis apta, quòd plaga contrahit se protinus, clauditque suum vulnus, & ob id contumacius transmittit ferrum. vsus eius inter medicos adhuc nullus est.

B L A T T A R I A adeò similis verbasco est, ut sæpe fallat pro ea capta, foliis minus cadididis, cauliculis pluribus, flore luteo. Hæc abiecta blattas in se contrahit, ideoque Rom.

blattariam vocant. Plin.

BLITVM estur oleris modo. alio vtile est, nullius in medicina vsus. Aeg. Hum. frig. 2. *βλίτονι* Blette ou

BOLETI fungorū generis sunt, reliquis minus nocentes, qualitatis expertes, si probè coquantur, secus periculi occasionē præbēt. Amanitę dicti secundum ab his ordinē obtinent. Aliis fungis abstinēdum, pleriq; siquidem ipsorum letales. Aegineta. *εσπιναρς* Potiron, *Ποτίρον,* champignon

BOTRYS fructicosa herba est, lutea tota, & in multas alas sparsa. semen circa totos ramulos prouenit: folia cichorio similia. tota suauem odorem spirat: quare vestimentis interponitur. inuenitur in torrentium ripis, & conuallibus. Pota orthopnoeas mulcet. Hęc Cappadoces ambrosiam vocant, alij artemissiam. (Idem apud Aeginetā, nec plura.) *βότρυνς* Du py-
men

BRASSICA quę edendo est siccata, & māducata, & à foris imposita, nō tamen acré cōspicue vim ostendit, eoq; vulnera glutinat, & dolosa malignaque vlcera, ac tumores solui contumaces persanat. habet & iam nō nihil absterforiū, quo lepras exterit. Semen ipsius potum lumbricos occidit, præsertim Aegyptiæ. Caulium crematorum cinis adurente vi constat, cum adipe longis laterum doloribus vtilis. Aegineta. *κράμβη* Choulx

Marina BRASSICA à satiuā prorsus abhorret, quòd folia ferat rotūdæ aristolochię, prælonga, tenuia. singula à ramulis rubētibus *κράμβη* *θαλασσίω* Soldana vulgo.

exeūt, singulari vt hedera, pediculo. albo succo prædita est, sed pauco, falso gustu, & aliquantum amaro, pingui concretu. Herba in totum stomacho inimica, acris vehementissimi mè aluum ciet, in cibo cocta. coquitur propter acrimoniam cū pingui carne. Aeg. Subfalsa leuiterque amara aluum soluit.

αράμβκ
ἀγρία,

Syluestris BRASSICA, maritimis præruptisq; locis, magna ex parte gignitur: satiuæ similis, sed candidior, hirsutiorq; amara, cuius cyma in lixiuia cocta ori nō insuauis. Folia illitu vulnera conglutinant, & inflammationes tumoresque discutunt. Aegin. Satiua in omnibus validior est, vnde nec intra corpus citra noxam sumitur.

βοίτανι-
κη.

Quibus-
dā lapa-
thū acu-
tū, quibus
dam bi-
storta

BRITANICA aut vetonica, folia habet syluestris lapathi: sed nigriora, & densiora, gustu adstringentia, radicē tenuem & breuē, caulem parū emittit. Foliis exprimitur succus, qui igni aut sole cogitur. Aeg. Astringit & conglutinat, succus ipsius putredines os infestantes persanat.

borago off. βούγλωσ

quasi cora
go, a cordis
lætitia, quia
concihiat

in vino potat
Βουλάρια
θον.

BVGLOSSVM nascitur in cæpestribus, & sabulosis. Iulio mense colligitur, verbasco simile est, foliū in terra sparsum, nigrius, asperum, bubulas imitans linguas. Aeg. In vinum deiectum, animi voluptates auget. Humidū calidūque temperamento est.

BVLAPATHVM à reliquis radicis tantū altitudine differt, efficacis erga dysentericos

effectus, si biberint ex vino.

BULBINA foliis est porraceis, flore violæ purpureo, siue ferrugineo in spicis, nigro semine foris, rubicundo radicis bulbo, intus candido, squamis carente. Bulbinas Digphilus tradit meliorem bulbis creare succum, non tamen ita gratas utilisque stomacho, quod dulcescentem in se quadam crassitiam contineant.

Esculentus **BULBUS** vulgò cognitus, à nobis estur. stomacho & aluo utilis rufus, qui & ex Aphrica defertur. amarus verò & scillinus, stomacho aptior est, & concoctionem adiuuat.

BULBUS quem vomitoriū vocant, folia habet lentiora multo & longiora quàm bulbus esculentus: radicem similem, cortice nigro. Ea radix mansa, aut decoctū eius potū, vesicæ malis medetur. vomitiones mouet. Aegineta. Multo calidiorem vim quàm esculentus representat.

BUNIVM caulem emittit quadrangulum, (aliàs additur procerum, digiti crassitudine) & in eo foliosos ramulos, tenues, præ tenuibus foliolis & flosculis scatētes, longitudine digitali: folia propter radicem, apio similia, sed multo tenuiora, & quæ modo quodā folia tribuli (aliàs coriandri) imitentur: flores anethi: semē odoratū, minus hyoscyamo. Alibi sic describitur, Pseudobunion

oil de

beuf

βολβίνη

Buberi-

gum

βολβος

ιδώδε-

μος.

Eschalo-

te.

βολβος

εμετικος

βούνιον.

herbeou

charpen-

tier.

palmi altitudine fruticat in Creta, folia ramulosq; napi ferēs, acri gustu. Aeg. Bunion, quod alij arctiū appellāt, calidum est, vrinæ & mensibus educendis accommodatum. Huic respondetur & pseudobunium.

Βούφθαλ-
μος.
Oil de
beuf ou
pisse en
licā.

B V P H T H A L M O N, quidam cachlam vocant, tenues emittit cauliculos, mollēsq; folia fœniculi: luteū florem, anthemide maiorē, oculi similitudine, vnde nomen traxit. circa oppida nascitur, & in campestribus. Aegineta. Acriorem anthemide florē gerit, ideo & discutientem, adeo vt cerato mixtum duritias remolliat.

Βλούπλιω
ρον.

B V P L E V R V M olus est, sponte nascēs, caule cubitali, foliis multis longisq; muscario anethi. Laudatur in cibis Hippocrati, & Nicandro in medicina. Semen cōtra serpētes valet, item radix in vino, ampliusq; vrinæ ciundā. folia ad secundas fœminarum vel succū ex vino linunt, & strumis cū sale & vino.

Βούτο-
μος.
Iuncaca
bas.

B V T O M V S frutex est palustris, caule, in offensissimo, peculiari quodam læuore, folio arundinis, angulari, fructu nigro, mali magnitudine, sidē proximum: sexu duplici, mas, fœcūdus: fœmina vitiliū ad nexus vitilis, pars ab radice tenera manditur, puerorū cibo grata, vbiq; ferē in paludibus nascitur, quanquā humore & terra gaudeat. in Orchemenico lacu plurimus. Democritus ei folia irinis p̄xima tribuit, ex vna radice nō singu-

latim, sed vt frutices scaturientia, quibus bo-
ues iucundè vescantur, vnde nomé ei datum.

B V S E L I N V M differt breuitate caulis à *βουσίλι-
νον.*
fatiuo apio, & radicis colore rufo, peculiare
contra serpentes potum & litum.

B V X V S arbor nota est, eius granum car
thego vocant. Nullū in medicina vsum præ- *πίξος.
Βοιχ.*
bet: folio tantum cum materiei scobina, & li-
xiuo capillum rufant.

C

C A C A L I A, quæ leontice vocatur, fo- *κακαλία*
lia fert magna, alba, è quib⁹ medi- *Carui*
us caulis emicat, rectus, albus, floré *sauluage*
ferens robori aut olei similè. nascitur in mon-
tibus. Grana quæ post excussum florem inna-
scuntur, trita & cum cerato illita faciem eru-
gant, & cutem extédunt. Aeg. Viribus & vsu
cum cancano cōuenit. Cancani autem radix
modicè siccat, & sine morsu illitionibus ac-
cōmodata, cum vino subacta linctāq;, arte-
riæ scabriciem iuuat.

C A C T V S est cinara, siue carduus altilis. *κάκτος.*

C A L A M V S odoratus in India nascitur, *artichaut*
melior est fulvus, dense geniculatus, & qui *κάλαμος*
assulose frangitur, plena araneorum fistula *άρωματε*
albicans, lentus in mandendo, & astringens, *κός.*
ac cum aliquanta acrimonia amarus. Aegin. *calamus*
Cal. sic. 2. inest ei quippiam subtile, & astrin- *offic.*
gēs. Vrinam ciet. Stomachicis, tum quæ vte-
ro & iocinori faciunt medicinis temperatur.

Ancho-
lies.

CALATHIANA munus autumnii, violæ cæteræ veris. ea minuto est folio, violæ albæ non est dissimili, in totum sine odore calathi similitudine, autumno tantum proueniens, tanta coloris pulchritudine, vt cæruleum ipsum, quod imitatur, prouocet. in pratis post æstatē emicat, autumnalem violam nominant. Plin.

Percepi-
erre.

CALCIFRAGA empetrum est.

Soulcy.

CALTHA proxima calathianæ est cū coloris amplitudine, vincit numero foliorum marinam quinq; folia non excedentem. Eadem odore superatur, est enim grauis caltha non leuior ei quam scopam regiam vocant, quāquam folia eius oleant. Vergil calthā luteolo cecinit colore tinctam. nec Plin. ab eo dissentit. Hinc & calthula, vestis gen^o dicitur.

καλαμίν
θη.

calamēt.

Poliot

sanluage

Offi. nepeta vul-

go herbe

au chat.

Ex CALAMINTHAE generibus quedā mōtibus familiaris, folia ocini habēs incana, surculos aridos, & caules angulosos, purpureū florē. Altra pulegio similis est, sed maior, quā syluestre pulegium ideo appellarūt, q̄ odore ipsum æmuletur. nepetā Latini vocitāt. Tertia mēthastrea cognata est, foliis oblongioribus, caule & ramis maioribus q̄ superioris, sed viribus inefficacior omniū folia gustu impensē feruentia & acria, radix siu peruacua, nascitur in cāpestribus, asperis & aquosis. Aeg. Cal. sic. 3. Tenuis & acris est mētha longē valentior. Siquidē est veluti sylue-

stris mētha. E profundo attrahit, sudores mo-
uet, totum corpus digerit. Rigores febrium
qui circuitu remeāt finit extrinsecus cū oleo
infricata strenuē. Coxarum dolores soluit
vitiosos humores in cutē erūpētes abstergit.

CANARIA humilis est herbula, foliis ^{κύνος}
tritici, multo minoribus calamulo tenui, ^{herbe au}
niculis pyxidatim cohærentibus, articulato, ^{chien.}
internodiis modo tiliarū in se infarctis, quę
tracta suis ē vaginulis exerūtur, euanida spi-
cæ loco panicula, ita vt folio & culmo triti-
cū, cacumine arundinē æmuletur. Hanc in-
uenerunt canes qua fastidiū deducant, eamq;
in nostro cōspectu mandunt, sed ita, sicut est
Plinius auctor, vt nūquam intelligatur quę
sit: etenim depasta cernitur. Notata est ani-
malis huius malignitas in alia herba maior.
Percussus enim à serpente mederi quadam si-
bi dicitur, sed illam homine inspectante
non decerpit.

CANCAMVM Arabici ligni lachry- ^{κάρκα}
ma est, myrrhę quodammodo similis, virosi ^{μονε}
gustus, quam ad suffimenta vsurpant. Vestes ^{Lachrya quibusdā}
eo ex styrace & myrrha suffiūtur. Aeg. Odo- ^{differtur a ty.}
ris est grati, vis eius obesos extenuare abster-
gere, & aperire obstructa.

CANABIS satina planta magni in vita ^{κάννοβις}
vsus ad robustiis. funes factitādos: foliis fra- ^{Chanure}
xini, graui odore caulib. proceris, inanib⁹, se-
mine rotūdo. Aeg. Semē flat⁹ discutit, ad cōq;

ficcat vt largiore cibo genituram extinguat. Succus ex ea recente, conuenienter aurium doloribus instillatur. Syuestris cannabis virgas fert althææ similes, minores, nigriores, & asperiores, cubiti altitudinem æquantes: folio fatiua, nigriores & asperiores, flore lychnidis, subrubro: semine & radice althææ. decocta radix, illitu inflammationes mulcet, tumores discutit, tofos articularum dissipat. huius cortex torquendis funibus accommodatus.

CANOPON sambuci flos est.

herbe ou
couleu-
ure.

CANTABRICA in Hispania inuenta est, per Diui Augusti tempora à Cantabris reperta. Nascitur vbi que, caule iunceo, pedali, in quo sunt flosculi oblongi velut calathi, in iis semen perquam minutum. Cantabriam Hispaniæ regionem hodie Biscaiam vocant. Eius radice drachma in vini hemina sæpius bibenda contra serpentium morsus.

κάρφρα
offi. cam-
phre.

CAPHURA arbor in India tanta magnitudine visitur, vt sub eius vmbra hominum centuriæ cõdi possint. Nascitur in montibus ini bi mari vicinis, materiæ leui, ferulacea, quæ gummi aut lachrymam fundit, eiusdem quo arbor nominis Ex hac caphurelaeum fit quo verum mentiri balsamum audent. Caphuræ multa genera, vnum impurius in interueniis ligni modo lamellarum impactum figitur: aliud foras emergit, & arboris corticibus hæret, maculis inter initia rubentibus, postmo-

dum vel calore *solis* extoſtum, vel ignium vi candefcit, Riachinam indigenæ vocant. cæteris bonitate & tenuitate præſtat longioriq; durat tempore: nam & atra ei fuſca reperiuntur. Rudis eſt, nullam vim ignis experta, elaborata verò, quæ ignium ardore album contraxit colorem, in laminas pellucenſes digeſta. Caphura frig. ſic. 3. Capitis ex calore dolores, & incandefcentes inflammationes reſtinguit, præſertim quæ recur male habeant. Renes & ſeminaria vascula refrigerat, ſanguinemque cogit. Addunt aliqui ſomnũ conciliare: ſed cauendus eius nimius uſus, quoniam peruigilia tandem adferet. Sanguinem naribus profluentẽ ſiſtere cũ ſucco vix acerbæ impoſitam ventrẽ ſupprimere. Canitiem erebro uſu accelerare: ægrotationes parere frigidas.

FUMARIA fruticofa herbula eſt, prætere *κάπνος.*
 nera, coriandri ſimilis, foliis candidioribus, Fume
 vndique numeroſis, cineracei coloris: flore terre
 purpureo. Aeg. Fumaria inde nomen ſortita *γαλμίνη*
 eſt, quod ſuccus ipſius copioſas lachrymas eliciat, etenim oculorum facit claritatem.
 Acris amarâque eſt, vnde vrinas bilioſas liberaliter prouocat, iocinoris obſtructioni languorique medetur, ſtomachum cõfirmat & aluum emollit.

CAPNOS alia Plinio deſcribitur, quam Pied de
 pedes gallinaceos vocant, naſcens in parieti- geline.

nis & sepibus, ramis tenuissimis sparsisque, flore purpureo, viridis, succo caliginē discutit, itaq; in medicamēta oculorū additur. Similis & nomine & effectu alteri iam dictæ.

καππα-
ρις.
Capres.

CAPPARIS aculeatus frutex est, qui in terra stratus, magis in orbē euagatur. spinas, ut rubus, habet, in hami modū adūcas: folia mali cotoneæ, rotunda: fructū oleæ similem. qui cū dehiscens pādatur, florē candidū promit: quo excusso, nō nihil glandis oblongæ figura inuenitur, quod apertum grana acinis punicorum similia ostendit, parua, rubicunda. radices lignosas spargit, grādes numerosasq;. Tenui solo, asperisq; locis, in insulis & iuxta rudera nascitur. caulis & fructus, cibi gratia condiuntur. Aeg. Radix extergit, probè purgat, incidit, discutitq; tum amaritudine, tum acrimonia: acerbitate verò cōtrahit, stringit, & dēfat. Lienes induratos pota & extrinsecus imposita iuuat, menses promouet, pituitam per os educit, maligna vlcera sanat, dentium dolores sopit, tumores digerit, & vitilignes, quas alphos dicunt: aurium vermes enecat. folia autem & fructus similem quidē sed imbecilliozem vim possident.

καψικόν

CAPSICON Arabici cardamomi genus videtur, recentioribus Græcis appellatum, quod semina in ordinē digesta, quibusdam thecis inuoluentibus cōgerantur ceu capsis. Actuarius, Distēdentes spiritus discutit, cru;

ditates concoquit.

CARDAMOMVM optimum est, quod ex Comagene, Armenia, Bosphoróque deuchitur. In India quoq; & Arabia prouenit. Eligi debet plenum, frangenti contumax, factumq; quod enim huiusmodi nō est, exoletum iudicatur, & gustu acre, subam irū, & odore caput tentans. Cardamomum frutex est amomo non dissimilis, odoratus, oblongo semine & anguloso. Quatuor eius fastigia, viridissimum ac pingue, acutis angulis, contumax frianti, quod maximè laudatur. Proximum è rufo candicans. Tertium breuius atq; nigrius. Degenerat variū, friabile, odorisq; angusti. quod verius est vicinius esse costo debet. Aeg. Acre quidē & ipsum est, verum nasturtio inualidius. Compos est etiam nonnullius amaritudinis, qua lumbricos interimit, & scabiem cum aceto exterit.

CARDAMOMVM aliud hodie Mauritaniae proditum habemus duplici differentia. Maius alabastris rosę corticeis tradūt, in quibus semina létis magnitudine, angulosa, pingua, odorata, suo mordaci gustu linguā vellicātia. Minus inuolucris seminū minoribus & filiquulis, cādida intus carne, minore odoris fragrātia, granulis obnigri ciceris amplitudine. Frutex ipse cubitalis est caule quadrāgulo, leniter striato prodeuntibus, geniculatum & surculis & frondibus, hortensi solano

καρδάμωμον
Graine
de para-
dis.

Carda-
momum
& sylue-
stre caros
Corda
persis.

non dissimilibus flore luteo, dependent ab alarum sinu alabastrum rosarum crassiore pediculo, in mucronem sensim turbinati, per initia virētes, maturi quā ruberrimi, vetustate puniceo, cute leui relucente, quæ femina includit candida, in vix modum cōuoluta, lenti similia: ea per se cū valvulis gustata igneum feruorem repræsentant. Vtrunque calfacit, roborat, discutit, extenuat. Sacolla apud Arabes maius, hildeban minus.

σκόλυ-
μος.
artichaut
faulauge

CARDVVS, Græci scolymon vocant folia chamæleonis habet, aut albæ spinæ, nigriora, & crassiora. caulem longum edit, foliosum, capite spinoso: radice nigra & crassa, quæ illita, graucolentiam alarum totiusque corporis emēdat. item si decocta in vino bibatur. copiosam autem vrinam fœtidamque expellit. herba cum recens tenerescit, in olea, asparagi modo, transit. Aeg. Cal. sic. z. Reliqua sunt eadem Dioscoridi.

κάρπασον

CARPASI succus soporem epotus, citamque strangulationem adducit. Adiuuantur autem qui hauserunt, epotæ cicutæ remediis. Dioscorid.

καρπί-
σιον.

cubebe
ou cōbe-
be offic.

CARPESIVM odoratum est & tenue, viscera obstructionibus liberat, vrinam mouet, & renes calculo laborantes purgat. Aeg.

Carpier

CARPINVS tractabilis est, aptaque iugis, vnde Græcis ζυγίαν appellare libuit.
Hanc

Hanc aliqui aceris generibus ascribunt, sepa-
rant alii. In montibus nascitur, flava crispâq;
materie. Et ipsa & acer amplæ sunt, platano
in findedo similes: sed carpinus est gracilior
macilentiorque, longior atq; mollior, venis
in longitudinem fluctuantibus, vndosa, fissi-
lis, segmētis omnibus in acutum compressis:
minus tamen quàm pro magnitudinis ratio-
ne nervis exūdāt. Auctu facillima, paulo an-
tè æquinoctium germinat: post messem & ar-
cturū cæditur. Durissima eius materies spif-
saque. Itaq; postquam terebrum experiatur,
macerant, quo facilius mollescens perforari
queat, lectis & sumptuosioribus fabricis iu-
gisque nascens. Nullum eius in medicamen-
tis usum legi.

CARYM semen est vulgaris notitiæ. ra-
dix cocta, pastinacæ modo, manditur. Aegi.
Cari semen calefacit, siccatur 3. ferè gradu, fla-
tus digerit, urinam mouet, idque non semen
duntaxat, sed etiam tota planta.

CARYOPHYLLON frutex in oriente nascitur
sambuci forma, semine grano pipere
grandiori fragilioriq; ex atro rufescente
in clauis modum capitato. Sunt qui represen-
tent buxi caudice, lauri folio, sed rotundio-
re. Aeg. Non eam habet naturam quæ nomi-
ne prætenditur, sed ex India veluti flores cu-
iusdam arboris festucacei & nigri sunt, longâ
tudine ferè pollicis, odorati, acres, subamari.

carpiene
ou. Car-
meni.

κάρυος.
Carui.

κάρυο-
φυλλον
Clou de
girofile.

Cal. sic. 3. ferè gradu (vel vt Aëtius, 2.) Multus eorum erumpit vsus, non ad obsonia modò, sed ad multa quoque medicamenta. (Sic enim legit Rucl. Græca autem æditio habet, & πολύχρησά ἐσιν ἐν ὄψατε καὶ ἐτέροις φαρμάκοις)

κασία.
Cassia.

CASSIA, cuius complura sunt genera, iuxta odoriferam Arabiã gignitur, crassi corticis sarmento, foliis piperis, eligenda est fuluescens, pulchri coloris, corallii æmula, perquam angusta, longa, crassa, & fistulosa, gustu mordens, & cum aliquãto feruore astringens, aromatica, vinoso odore, cuiusmodi est quæ ab incolis, achi appellatur: ab Alexãdriæ negociatorib. daphnitis. Huic præfertur crassa, purpurea, & nigricans, Zigir cognomine quæ rosam odore imitatur, præcipui in medicina vsus. Secundum locum tenet antedieta. Tertia, cui Muscletico blasto, id est, germi ni cognomen est. Reliquæ viles, & quæ aphe- mum dicitur, nigra, insuavis, cortice tenui, ac rimoso: & quæ darca & citto vocitatur barbaro nomine. Similior huic est, pseudocassa, quæ vt explicari possit. quæ gustu coarguitur, cæ nec acris, nec odorata sit, heretemq; medullæ corticẽ habeat. Inuenitur etiã lata quædã fistula, mollis, læuis, furculosa. quæ antedieta præfertur. Damnatur cãdicãs, scabra, hircinũ virus redolens, & quæ tenui fistula ea scabra cute sit. Aeg. Cal. sic. 3. ferè abscessu, tenuis a-

bundè, acris & modice astringès. incidit igitur simul & discutit, robúrque instrumentis adiicit, postremò & menses euocat.

CASIA fistularis seu nigra recentioribus Græcis appellatur, quibusdam indica canna arbor magna, iuglâdis folio, fistulis prælongis ac teretibus, vtrinq; fastigiatis, colore rubro nigricantibus, duùm ferè pedum proceritate, nigra intus carne, gustu prædulci, ossibus siliquarum, ligneis distinguëtibus membranis. Partim in India, partim in Aegypto nascitur, iam Asiæ communis facta. Deligere oportet pōderosam, collucētē, per plenā, quā si concusseris, inclusa intus grana non obstrepant. Cal. hum. 1. flauā bilem per aluum detrahit. intemperati iocinoris calores ea refrigerantur. prodest eis, qui per naturam pallore decolorantur, anginis, laterum doloribus, & pulmonariis.

καρία
συγγω
انس.
Casse fistule off.
lignea

CASSAMYM aliqui fructum balsami interpretantur. Aeg.

CASTANEA. vide Glandes Sardinæ.

CASSYTHA Græcis recentioribus Plinio Syriaca voce cassytas dicta videtur, herborum fruticibus circūtoluitur, opere topiario per vertices rotata, proxima quæque veluti clauiculis implicat, sine radice, foliis vidua, flore albo, femine scatens tenui, cirris purpureis. Cal. 1. siccatur. 2. Subamara est iniecta vino, temulentix causa traditur. abster,

καρύτας
off. culcitra. gou.
te de lin
vulg.

git, substringit, roborat. iecoris & lienis impedimenta laxat. flauam bilem per aluum exigit.

κατανα
αν.
herb. bi-
flora.

Ex eo genere vna, folia coronopi habet, longa, radicem iunci modo prætenuem: capitula sena, septenāve, in quibus erui semen inest. Arescens in terram flectitur, & se contrahit ad speciem vnguuum milui exanimati. Altera mali parua magnitudinem explet, radice exigue oliuæ magnitudine: foliis quoque oliuæ colore, & figura, mollibus, diuisis, humi inclinatis: semen, vt cicer, minutim in virgulis dependet, puniceo coloris, multis foraminibus pertusum. Vtranque narrant in amatoria expeti. Theffalicæ mulieres his vt traduntur.

καυκα-
λις
Perfin ba
stard

CAUCALIS, quam alii syluestre daucum vocant, cauliculo est dodrantali, aut maiore, subhirsuto: foliis apio similibus, fœniculi modo per extrema multifidis, hispidisque: candida in cacumine umbella, suauiter olente. Crudum coctūve olus estur. vrinam mouet. Aegineta, Dauci modo calefacit, siccatur, vrinam mouet, repositaque conditur.

κεδρε.
Cedre.

CEDRVS arbor magna est, ex qua picæ colligunt, quæ cedria vocatur. iuniperi modo baccas parit, baccarum myrti magnitudine, rotundas. Cedria optima est crassa, perlucida, grauis odoris, quæ dum effunditur gut-

tatim non dissipata coit. Cui ea vis inest vt defuncta corpora conseruet, & viuentia corrumpt. qua ex causa mortuorum vitam aliqui appellauere. vestimenta quoque & pelles, eximia calfaciendi & siccandi dote, corrumpit. Fit & oleum, à cedria separatū, dū coquitur, velleribus supra halitū eius expansis, vt in pice. Eiusdem ad omnia vsus. Cedrides Cedri fructus vocatur. Aeg. Cedrus & frutex iunipero similis & arbor est, ambo cal. sic. 3. Cōfectū ex eis oleū, quod cedreā, seu liquore cedrinū appellāt, etiā quartū ordinē attingit, subtilis admodū substantiæ: hinc teneras carnes expedit, & citra dolorem exedit, duras aut presertimq; demortuas siccāt, & à putredine asserit, pediculos, pulices, ascaridas, & auriū vermes interficit, aliāq; plura facit.

κεδρίδις

CELASTRVS æterna coma frondet, in planis exilit, inibiq; omniū tardissimè suos perficit fructus. Horret cultum, quē si quando patiat, degenerat. Summis gelidissimisque gaudet locis. Vsus eius ad baculos & scipiones. Theop.

κέλαστρος

CENTAVRIVM magnum folia habet iuglandis, oblonga, viridi brassicarū colore ferrata in ambitu: caule, ceu rumicis, binūm aut ternūm cubitorum, multis ab radice adnatis, in quibus capita, ceu papauerū, in rotunditate oblonga: flos cæruleus: semē cnico simile, ceu laneis floccis quibusdā inuolutū,

κενταύριον

ον μίγα.

huius ra-

dixi offi.

rapōtici

ποικε οσίδ

ditur μα

γνο ειπο

τε.

radix crassa, grauis, solida, tripedalis, succo
 pragnans, cum astrictione aliqua & dulcedi
 ne acris, & rubescens. Amat solum pingue &
 apricum, ac syluas & colles. copiosissima est
 in Lycia & Peloponneso in Arcadia, Eli
 de & Messenia, pluribusque locis circa Pho
 loën, Lyciam & Smyrnam.

κένταυρος CENTAURIUM, limnesion aliqui vo
ον μικρόν cauere, quoniam rigua amet loca. herba ori
 offic. cen gani aut hyperici similis, caule āgulofo, pal
 tauria mi mum excedente: flore lychnidis, è puniceo
 nor. alijs in putpuram vergente: foliis rutæ, prælongis
 fiel de ter & patuis: fructu tritico simili: radice pusilla,
 re, alijs læui, & superuacua, quæ gustanti amaritudi
 febrifu nem adfert. Aegineta, Centaurij maioris ra
 dia. g. dix acris, calida, & terreæ astrictionis cōpos
 est. Menses itaque promouet, foetus corrup
 pit, mortuos eiicit, vulnera glutinat, sangui
 nem spuētibus & reliquis pectoris vitijs præ
 sens est remedium. Minoris cetaurij radix
 inefficax est, coliculi validè & citra morsum
 siccant, vnde nō solum ad quæ maius centau
 rium valet, sed etiam coxendice laborātibus
 ipsius decoctū inferius iniectum biliosa va
 cuat, nonnunquam & cruenta, mirūmque in
 modum iuuat.

κερόμυρον CERA longa acrior est quàm rotunda, itē
 ov. flaua quàm candida, & sicca quàm viridis, &
 vn oi gnō cruda quàm cocta, aut sale condita. Aegine
 ta. Cal. 4. Substantiæ crassioris est, quamob

re hæmorrhoidas appositu aperit: abstergit, vitilignes, alphas dictas, cum aceto exterit. defluos capillos ocyus olcyonio restituit. Succus oculis suffusus, aut crassi humoris vitio hebetibus auxiliatur.

CERAE A portulacæ similis est, sed nigriora habet folia, & radicem tenuem. Aeg. Folia ipsius cõtra vesicæ scabiem vtiliter bibuntur. Radix cum asparago myacantho pota vrinæ stillicidia, quæ oppleto vrinario meatu sunt, abigit.

κηκία.

CERASIA dulcia quidem citius dilabuntur, austero stomacho vtiliora sunt: acida verò ob suã incidendi vim pituitosis excrementosisq; stomachis prosunt. Gumi verò cerasi arboris, faucibus exasperatas leuigat, & calculo laborantibus cum vino potum succurrit. Aeg. (Chamæceratum infra dicemus.)

κεράσια
Cerises,
merises,
Guines
ou Guin
doles.

CERINTHE herba ptopter apes serenda quibus est gratissima, folio candido, incuruo, cubitalis, capite concavo mellis succũ habente. Hanc Virgilius ignobile appellauit gramen.

κήρινθον
Pasquetæ

CERRVS ægilops, quercus species est populo similis, caudice recto, excelso, læui, & per longitudinem robustissimo, materie alioqui improba, nec nisi arariorũ officinis carbone donata. Quod enim cessante flatu statim extinguitur illis compendio est, nec nisi paucis absumitur, sic tamen plurimũ

αίγλωψ.
Herc ou
hedre.

scintillis diffiliens. Glans illi tristis, horrida, echinato calyce castaneæ modo: itaq; à nullo præterquam à sue manditur, nec nisi aliorum inopia: cum alioqui solidam duramque gignat carnē. quare suem cerrea glans diffusam quidē sed grauē facit. E glandiferis vna fert panos arentes: muscoso villo, canos non in cortice modo, verum & è ramis dependentes, cubitali magnitudine, odoratos, sphagnon siue splachnon siue phascon appellat, item bryon: nostri penem, Syri vuam dæmonum. Eadem ferè omnia Theophrastus Macedonicæ cerro, quam asprida nominat, tribuit: quæ ægilopi cerro Plinius ascribēda existimat. Cerri folia, & cortex & glans siccant collectiones, fluxiones sistunt. Torpētes membrorum partes corroborat decoctum eius fortu: cui & insidere expedit siccandis astringendisque partibus. Radix aduersatur scorpionibus.

κακρίς.

χαμαίβα
ρος.

CHAMAEBATVS, humi sparsus est rubus, radices quæ tellurem tangit agēs, vbi nihil est propè quod vncis aculeis subeat.

χαμακή-
ραρος.

CHAMAECERASVS pumila est, in Bythinorum agro frequens, radice parua: neque arbor est, nec arbusculis cerasorum impar, baccis cætera omnia consimilibus. Copiose vescentibus caput vini modo grauant. Sed hæc, vt Athenæus refert, de memæcylis intelligi possunt. Nam ex his, id est, arbuti

baccis: si quisquam plus septē esitarit, caput eius dolore tentabitur.

CHAMAECYPARISSVS herba ex vino pota cōtra venena serpentium omnium, scorpionūque pollet.

CHAMAECISSOS, folio est hederæ, tenuiore, longiusculo. ramulis à radice quinifenisve, dodrantalibus, foliosis, flore violæ albæ simili, cādidiore, ac tenuiore, gustu supra modū amaro. radice tenui, cādida, inutili. nascitur in cultis. Aeg. Flos iecorum meatus adaperit, item contra coxendicum dolores exhibetur.

CHAMAEDAPHNE virgas emittit cubitales singulari ramulo constantes, rectas, tenues, læues: folia lauri similitudine, læuiora multo, ac viridiora: semen rotundum, rubens, annexum foliis. Aegineta. Cōsimilem laureolæ seu daphnoidi, & Alexandrinæ lauro vim habet.

CHAMAEDRYS, quæte Triffago.

CHAMAEDROPS, quidam & hanc chamædryn, alii teucrion vocant: viribus chamædryi respondet. Aegineta.

CHAMAEPITYS quæte Aiuga.

CHAMAELEON albus, iuxta ideo aliquibus vocatur, quòd quibusdam in locis viscum circa radicem eius inueniatur, quo pro mastiche vtuntur mulieres: folia habet sylibo aut carduo similia, asperiora, acutiora, ni-

χαμαικυ
πάριαος
Cypres
de iardin

χαμαι-
κίωος.
Lierre
terrestre

χαμαι-
δάφνη.
Laurcole

Chesnet-
te ou ger
mandree

καμαι-
δρως.

καμαι-
λέον

λευκός
Carlina
ou Car-
dina.

groꝛque chamæleone validiora . caulem non promit, verum ex medio spinas, echini marini, aut cinarę modo, erigit. flores purpureos, veluti papporum lanugines emittit: semen cnici simile: radicem in lætis collibus crassam: in montosis verò graciliorem, in profundo albam, aliquatenus aromaticam, graui odore dulcem.

Χαμα-
λείων μι-
λας.
Cardo-
nette

CHAMAELEO niger, foliis scolymo similis esset, nisi minora, tenuioraque, ac rubro distincta viderentur. caulem emittit do- drantalem, crassitudine digitali, subrubrum: & in umbella flores spinotos, tenues, hyacinthi æmulos, versicolores radice crassa, nigra, densa, interdum exesa, quæ dissecta flavescit, & commanducata mordet. Prouenit in campestribus, siccis, & cliuosis tractibus, & maritimis. Quare chamæleo vocetur, à varietate foliorum cuenit. mutant enim cum terra colorem: hic viridia, illic albicãtia, alibi cœrulea, nonnusquam rubra inueniuntur. Aegineta. Nigri radix cal. sic. 3. prope- modum ordine, abstergit, cutis labes exterit. duros tumores dissipat emollitque. Phagedæ nica vlcera illitu persanat. Si autem intra cor- pus sumatur, veneni loco est. Albi radix ni- gro proportione respondet, sed amarior est: quæ si cū vino austero instar acetabuli biba- tur, latos ventris lumbricos enecat: facit etia ad aquam intercutem.

CHAMAELVCE lumborum dolori. χαμαι-
 bus propitia est, herba virens, incurvis foliis, λύνει.
 surculisque: flore rosaceo. Aeg. Cal. 3 sic. 1. Pas d'af;

CHAMAELVM. vide Anthemis. ne ou

CHAMAEPLETANI sunt coactæ bre pied de
 uitatis pumilæ platani: quoniã arborũ etiam poullain
 abortus inueniuntur.

CHAMAESYCEN aliqui sycen nomi- χαμαι-
 nant. ramos emitit quaternũm digitorum, πλατα-
 teretes, succosos, in terram deiectos. folia len- νοι-
 eis, parua, pepulum plane referentia, tenuia, χαμικου
 quæ à terra non attolluntur: semine sub fo- κη
 liis rotundo, vt in peplo. neque caulem, ne-
 que florem promit. radice firmatur tenui, su-
 peruacanea. Aegineta. Absterforia & acri fa-
 cultate pollet, quapropter & surculi ipsius &
 liquor myrmecias verrucasque abolent: cras-
 sas oculorum cicatrices cum melle abster-
 gunt, hebetudini & suffusioni incipienti me-
 dentur.

CHAMAELÆA surculosa fruticat, ramis χαμαι-
 dodrantalibus. folia oleæ similitudinem ha- λαια.
 bêt, tenuiora & amara, quæ gustata linguam Oliuella
 mordent, & arteriam deradunt. Aeg. Abster- offic. me;
 foria facultate fordida, vlcera, & crustas cum zircon
 melle purgat.

CHELIDONIVM maius, caule est gra χελιδων
 cili, cubitali aut altiore, agnatis foliosis. fo- νοι
 liis ranunculi, multis, mollioribustamen, μιγα
 & colore cæsius: flore violæ albæ, secun-

dum singula folia prodeūte. in eo succus cro-
 ci, mordax, acris, & aliquātulum subamarus,
 grauiter olens. radix supernè singularis, in-
 fernè in multa crocea capillamenta fibratur.
 filiqua, ceu corniculati papaueris, tenuis, in
 metæ figuram longa: in qua semen papauere
 maius recluditur. Hoc nomē sibi videtur ven-
 dicasse, quod aduentu hirūdinum exoriatur,
 & discessu emarcescat. Sunt qui narrant, hi-
 rūdines matres excecatis pullis, admota her-
 ba visum restituere.

χελιδόνιον
 μικρόν.
 offic. scro-
 fula.

CHELIDONIUM minus, quod triticū
 syluestre aliqui nuncuparunt, herbula pedi-
 culis ab radice pendens, sine caule: foliis he-
 deræ, multo rotundioribus & minoribus, te-
 neris, & suppinguibus. radices habet ex eo-
 dem callo complures, pusillas, in granorum
 tritici modum aceruatim congestas. quarum
 tres aut quatuor in longitudinem exeunt. Iu-
 xta aquas & lacus nascitur. Aeg. Maius cal. 3.
 valentèrque abstergit: succus ipsius claritati
 oculorum utilis est. radix arquatos cum vino
 & aniso pota, obstructione liberat: mandu-
 cata dentiū doloribus auxiliatur. Minus cal.
 4. acre adeò vt illitū cutē vlceret. vngues sca-
 bros emendat. Succus per nares purgat.

χονδρίλλιον.
 λε.

CHONDRILLA, quam aliqui cicho-
 rion, alii serin appellant, caulem, flores, & fo-
 lia habet cichorio similia. qua ex causa non-
 nulli syluestris intubi speciem esse pronun-

giarūt: verūm tenuior tota est. in cuius ramu-
lis, gummi mastiches simillimum, tuberculo
fabæ inueniri solet. Aliud habetur chōdrillæ
genus, folium ferens oblongū circumrosū
humi sparsum, caulem succo madentem la-
cteo: radice tenui, rotunda, leui, vegeta, fla-
uescente, succosa. cuius & caulis & folia con-
coquendi vim habent. succus incommodos
palpebrarum pilos reflectit. Nascitur in lētis
& cultis. Aeg. Chondrilla intybi species sub-
amara gustu est, propterea etiam maiorē sic-
candi vim quàm illa obtinet.

CHRYSANTHEMON aut caltha, nō χρυσάν-
θημον.
Margue-
rites blā-
ches
nullis buphthalmos, herba est tenera, fru-
ticiosa, leues proferens caules, & multifida fo-
lia: flores supra modum splendentes, luteos,
orbem oculi imitantes, vnde buphthalmi no-
men traxit. propter oppida nascitur. Cuius
caules oleris vice manduntur. flores cum ce-
rato triti steatomata discutere prodūtur. Re-
gio morbo correptis colorem breui reddūt,
si sequēte longo balnei vsu, post exitum ebi-
bantur. (Aeg. non retulit.)

CHRYSOCOME palmi altitudine fru- χρυσόκο-
μη.
ticat. coma specie corymborum, hysopo si-
mili. radice hirsuta, veratri nigri modo, te-
nui, cyperum æquante: gustu non iniucūdo,
ex austero dolci. in petrosis opacisque nasci-
tur. Aeg. Chryfitis etiā dicitur. radix acri si-
mul & astringente vi existit, quare nō multi

in medicina vsus est: quanquã peripneumonitis, & iocinorosis in mulso elixa exhibeatur: ceterum menscs educit.

χρυσόγονος.

CHRYSOGONVM densè fruticat, quernis foliis: flore coronarij verbasci. radix vt raium extuberat, intus ruberrima, foris nigra. Quæ trita cum aceto, atque imposita, muris aranei morsibus auxiliatur.

χρυσολάχανον. offic. minor crasfula & chrysolanum

CHRYSOLACHANVM Plinius ab atriplice discreuit, in pineto foliis lactucæ nasci tradens, sanare netuos incisos. si cõfestim apponatur. Et alibi genus chrysolachani tradit flore aurco, foliis oleris. Coctũ estur vt olus molle. Stranguriam dissoluit si bibatur ex vino & aqua. Alium fistit.

κύανος. Blaucoules ou abou bifois ou bluetz Cicerole

CYANICOLOS est in nomine, qui honorem noménque dederit cœruleo. Rosam cyanus excipit, cyanum amaranthus. Plin.

CICERAM non tam leguminibus Columella quàm pabuli generibus adnumerat, eamque proximam scœnogreco & medicæ tradens. Eadem hominibus non inutilis, nec iniucunda est. Sapore certè nihilo differt à cicercula, colore tantum discernitur. nam est obsoletior, & nigro propior. Seritur primo vel altero sulco mense Ianuario, aut Februario, Martiõve: quibusdam tamen Italiæ locis ante calendas Nouembris. Læto loco & humido feri debet. Ea, vt volunt, stercoretur ager.

CICERCVLA est minuti ciceris in- cerresou
 equalis angulos habens veluti pisum. Ea mul poys ces:
 tis in locis vtitur, eiusq; cremorem phaselis re.
 præferunt in alendo potentiolem.

CICI, lege Ricinus.

ῥοβοσ.

Giche

CICER consuetum legumen flatus cre-
 at, valentis materie, aluum facilem reddit, vri
 nam mouet, lacti semini que generando ac-
 commodatū, idem menses elicit. At crios ap-
 pellatum, hoc est arietinū, aliis magis vrinæ
 ciendæ est: decoctum ipsius præsertim nigri,
 calculos quoque in renibus conterit. Quod
 orobiazum ab eruo vocatur, calidius his est,
 & subamarum. Syluestria quouis modo do-
 mesticis sunt validiora. Est autem syluestre
 cicer foliis fatiuo simile, odore acri, sed semi-
 ne discrepat. Aeg.

CYCLAMINVS folia habet hedere,
 purpurea, varia, in quibus suisque de que albi
 cant maculæ: caule nudo, quaternos digitos
 æquante: floribus in eo purpureis, rosarū effi-
 gie: radice nigra, & aliquantum lata, vt ra-
 pum videri possit. Aegin. Cyclaminus varias
 vires habet, etenim extergit, incidit, aperit,
 attrahit, & dissipat. Succus ipsius hæmor-
 rhoidas sedi admotus aperit, duritias cum a-
 liis discutit. Cum melle suffusus proficit, per
 nares purgat abdomini inunctus aluum sub-
 ducit, foetus corrumpit. Radix autem to-
 ta succo quidem est imbecillior, sed & ipsa

κυκλάμι

νος.

offic. cy-
 clamen
 messon,
 ou pain
 de pôr-
 ceau vulg.

vehemens adeo est, vt cum mulla instar triū drachmarum pota, interanea expurget. Cutis etiam vitia exerit.

κνκλάμι
 vos ἑτίρα
 offi. sigil-
 lū Mariæ

Est & altera **CYCLAMINVS**, quā cissanthemon aut cissophyllon vocāt: foliis hederæ, sed minorib⁹: geniculatis caulibus, crassisque circa uicinas arbores, capreolorū modo se voluentibus: flore candido, odorato: acinis hederæ mollibus, lenti gustus, aliquantulum acris: radice superuacua. nascitur in asperis. Aeg. Semen efficax est vt potum priori similia faciat.

κνκλάμι
 vos τσίχη

CYCLAMINVM tertiā Plinius sibi demonstratā asserit cognomine chamæcisson, vno omnino folio, radice ramosa qua pisces necabātur, quod Dioscorides nomine tenus primæ cyclamino tribuit, ichthyotheron, à piscium venatu nominans.

κώνιον
 Cigue

CICUTA caulem ædit geniculatū, vt fœniculi, grandem in cacumine, ramosum: folia ferulæ, angustiora, graui odoratu. rami, mox umbellæ in summo prodeūt: flores quoque albicantes: & semen aniso candidius: radice non alta, concaua. Cicutę letale venenū inest, suāq; vi refrigeratoria necat. Remedio est vini meraculi potus. Succus exprimitur eontusis cacuminibus, priusquam semina & comæ siccescant. qui sole densatur in pastillos. Efficacissima vis Creticæ, Megarensi, mox Atticæ, & in Chio, & Cilicia nascenti.

Aeg. Cicutæ vires summè refrigeratorias esse omnibus constat.

CYMINVM, lege Cuminum.

κνννν^αμ^ο

μ^ον

Cannelle

CINNAMOMI genera plura, patriū sibi nomen vendicātia. Præfertur tamen Mosyliticum, quòd casia, cui Mosyliti nomē est, aliquam referat effigiem. Sed in eo genere recens, nigrum, ex vinoso in cinereum vergēs, læue, tenuibus ramulis, ac frequētibus nodis cinctum, perquàm iucunde olens. Optimi ferè indicium, iucundi odoris proprietate constat. Innenitur enim cum optimo, eoque quod peculiare est, odor rutæ aut cardamomo proximus. Insuper acre, mordēs, & cum calfactione quadantenus salsum, quòd non citò confricanti asperum, aut frianti lanuginosum, læuibus tamen internodiis appareat. Si certior fieri voles, vellito ab radice surculum, facilis est huiuscemodi probatio: nanque fragmenta miscellanea quædam esse videntur. Quæ autem melius spirant, suo halitu cum nares primum consuluntur, olfactum explentia, deterioris dignotionem impediunt. Est etiamnum montanum, crassum, pumilum, fuluescens admodum. Tertiū à Mosylitico, perquàm suauiter olet, nigrum fruticosum, paucis intercedentibus geniculis. Quartum, fungosum, candicans, aspectu tuberosum, vile, ac friabile, magnam habens radicem, quæ casiam planè representat.

Quintum genus, odore nares feriens, sub-
 rufum, & cortice fuluæ casæ simile, tangen-
 ti firmum, minus neruosum, densa radice fir-
 matum. Iis quæ thuris, casæ, myrti, aut amo-
 mi odorem spirant, minus suauitatis inest.
 Deligito scabrum, album, rugosum. at læue,
 lignosum circa radicem, vt inutile, reiicito.
 Est etiamnum simile aliud, cui pseudocin-
 namomo cognomē est, vile inualidi odoris,
 solutarumque virium. Vocatur etiam Zingi-
 ber, cum tamen sit xylocinnamomum, præ-
 bens quādam cinnamomi faciem. Est autem
 lignosum cinnamomum, sarmenta longa ro-
 bustaq; ferens, odore longe cinnamomo in-
 feriore. Sunt qui xylocinnamomum, à cinna-
 momo genere differre dicant, quod à natura
 eius abhorreat. Est & quoddā cinnamomū,
 quod aliqui pseudocinnamomum appellāt,
 perquā densa atque crasso sarmento, longē
 tamē inualidius cinnamomo, & odore & gu-
 stu. Aeg. Cinnamomi vis est summē tenuis,
 non item æquē calida, sed tertij ordinis, nihil
 autem ex iis quæ parem ipsi calorem referūt
 adeò siccat, propter substantiæ tenuitatem.
 Cinnamomis autem vel pseudocinnamo-
 mum veluti inualidum quoddam cinnamo-
 mum est.

Langue
 de chien

CYNOCEPHALAEA eadem potest vi-
 deri antirrhino, vt mihi quidem videtur.)

CYNIA aut cynocrambe, cauliculum binum dodrantum altitudine emittit, mollem, subalbidum: folia mercuriali aut hederę similia, certis interstitiis subalbida. semen foliis adheret. paruum, rotundum. Folia cum caulibus pota, aluum cient, oleribus commendantur. Ius decocti & pituita & bilem aquamq; detrahit.

CYNOGLOSSON folia latifoliae plantaginis habet, arctiora, minora, lanuginosa: caule vacat, & humi sternitur. prouenit in sabuletis. Contrita eius folia cum vetere suillo adipe, rabidorum canum moribus, alopeciiis & ambustis medentur. Herba cocta & cum vino pota, aluum mollit.

CYPRYS, quem aliqui eryssisceptra, ut aspalathum appellat, folia ferre portaceis proxima, sed longiora & exiliora: caulem odorati iunci, cubitalem aut maiorem, angulosum in cuius cacumine minuta folia cum semine exoriuntur: radices, quarum in medicina est usus, coherentes inter se, oleis oblongis similes, aut rotundae, nigro colore, suauis odore, amaro gustu. In lacunosis, palustribus & cultis enascitur. Optima est grauissima, densa, fractu contumax, plena & aspera, odoris cum quadam acrimonia iucundi, qualis est Cilicia, Syriaca, & quae a Cycladibus insulis petitur.

κύνκρος
 λυδίκη.

Aliud CYP I R I genus tradunt in India naki, gingiberis effigie, quod manducatum crocivim reddit, gustu amaro sentitur, & illitum præsentem psilothri vim exhibet. Aeg. Iuncus angulosus calfacit siccátq; citra morsum, hinc etiam humidioribus vlceribus cicatricem mirabiliter inducit, ac oris vlcera perfanat: habet & vim quandam incisoriã, qua calculos comminuit, vrinã & menstrua promovet.

ενεσσανα
 φησιςγ.

κύνκρος
 Troisne

CY P R V S arbor est oliuæ foliis circum ramos, latioribus, mollioribus, & virentioribus, flore candido, muscoso, odorato, semine sambuci, nigro. Optimum nascitur in Canope & Acalone. Aegin. Cypri folia & furculi mixtis constant viribus, discutiète & astrictoria, tum ea quæ sine offendiculo & morsu sic cet: ideoq; decoctum ipsorũ ambustis superfluum prodest, ac igneis inflammationibus congruit. Itẽ oris eruptiones, aphthas vocãt, ipsa arbor commãducata perfanat: item medicinis lieni dicatis miscetur.

βιεκαία.

CIRCAEA, quam & dircaam; aliqui vocant, foliis est hortensis solani, agnatis crebris: flore nigro, pusillo, copioso: semine milij, nascente in quibusdam veluti corniculis: dodrantali radice, triplici ferme, aut quadruplici, candida, odorata, exalfaciẽte. Nascitur in apricis, saxis, & vento perflatis. Aegin. Eius radix calida est, & odorata, quæ cum vi-

no pota fœminarum locos purgat: semen in forbitione sumptum lac generat.

CIRSIUM, caulis est tener, duorū cubitorum, triägulo similis: ab imo foliola, rosæ speciem referentia: anguli spinosi, per intervalla molles: folia buglossi similia, maiora, subcãdida, modicè hirsuta, partibus extremis aculeata: cacumen caulis orbiculatū, hispidum, in quo capitula purpurea, quæ solvuntur in lanugines. Radicem huius loco laboranti adalligatam, dolores varicum sedare Andreas scripsit. (Aeg. non meminit.

CISTVS, quem aliqui citharon, aut citharon vocant, ramosus frutex est sed improcerus, foliosus, saxosis locis nascens, foliis rotundis, acerbis, hirsutis. flos masculo vt mali punicæ, fœminæ albet. Hypocistis, erythron, aut cytinus à nonnullis cognominata, iuxta cisti radices nascitur, floris punici similitudine. quædam flava, altera virens, tertia candida. Liquatur acacię modo. aliqui tamè exiccant, fractamque macerant, & incoquunt, reliquaque, vt in Lycio prosequuntur. Aegineta, Frutex est astringens, & modicè frigidus virtute: folia ipsius & germina adeò ficcant, vt etiam vulnera conglutinent: at flores cum in secundo ferè gradu ficciores sint, intestinorum torminibus, aliisque fluidis vitiis accommodati sunt: extrinsecus illiti putrida vlcera compescunt.

κίρσιον
off. liguæ
bouis

κίστος
De gari:
cles

κῦτισος. **CYTISVS**, frutex est albus in totum, vt
 Grand rhamnus, ramos spargēs cubito longiores, in
 treulle quibus folia scœnigræci, aut loti trifoliæ, mi-
 nora, dorso medio prominente. ea digitis tri-
 ta erucam olent, gustatâque cicer sapiunt. Fo-
 lia refrigerât. tumores inter initia discutiūt,
 si cum pane trita illinantur, decoctum potu
 urinam ciet. Nonnulli, quod a pes alliciat,
 prope aluearia serunt. Aegineta, Folia discuti-
 entis leniter & tepide nostræ sunt quemad-
 modum & maluæ.

κίτρον. **CITRII** medium acidum, aut qualitatis
 Citron experts, in quo semen est, tertij refrigeran-
 tium siccantiũmque ordinis habetur. Cortex
 in secundo quidem abscessu siccatur, sed non
 item refrigerat, acri virtute præditus. Caro ip-
 sius crassi succi est, pituitæ generandæ apta
 & frigidæ, semen digerit & sic. 2. Folia arbo-
 ris siccandi discutiendique vim repræsentât.
 Aegineta.

κλήμα. **CLEMATIS** humi serpit, læto, pinguiq;
 Peruēca solo prouenit, viticulas spargens crassitudine
 iunci, exiguas: folia lauri figura & colore,
 multo minora. Gignitur in terrenis. Aeg. Ap-
 pellatur & daphnoides, myosinoïdes, poly-
 gonoides. Siccandi virtute pollet, qua fluores
 alui quã diarrhœam dicunt, intestinorũ tor-
 mina, & dentium dolores finit. Cõtra vena-
 Lisa orũ morsus rectè imponitur. Est & altera
 off. Volu clematis, quæ viticulosum emittit ramulũ, ru-

befcentem, lentum: folium gustu admodum bilis ma-
 acre, ac exulcerans. repit per arbores, vt simi-ior. & Cā
 lax. Aeg. Huius fructus cū aqua potus pituitā panella
 & bilem per inferiora educit. folia ad lepras
 arcendas illinuntur.

CLEMATIS tertia Plinio recensetur, cē- κλημα^α
 tūculus Italis appellata, rostratis foliis ad si- τίστειτμ
 militudinem capitis penularum iacēs, in ar-
 uis. Est eius egregius, effectus, ad sistendam
 aluum in vino austero. Idem sanguinē sistit
 cū oxymelite, aut aqua calida. sic & ad secun-
 das mulierum efficac. (Idem ferē gnaphalij
 effectus est, quod Romanis similiter centun-
 culus appellatur, hinc fit vt quid differāt ad-
 dubitem.

CLINOPODION frutex est foliis ser- κλινοπό^ο
 pylo similis, surculosus, duūm dodrantum διο^ο
 altitudine. nascitur in petrosis. flores matru- Forte q̄
 bij modo, ex interuallis distincti speciem vulgo or
 lecti pedum præbent. Aegin. Vis eius est ca- biculata,
 lida siccaque, nondum vero adurens, sed ter- quā offi.
 tij ferē ordinis. montanū

CLYMBENVM caulem fert fabæ, qua- pulegiū
 dratum: folia plantaginis, folliculis supra κλύμ^ε
 caulem in sese inflexis, vt in polyporum cir von.
 rhis. Probatissimum est è montibus. Succus Sigcia coge.
 ex herba tota cum radice exprimitur refri- offi. Cy-
 gerans, & omnes fluidas affectiones astrin- pria ou sa
 gens. (Galenus & Aegineta indictam reli- ponalis
 querunt.)

κνίκος, C N I C V S foliis constat oblongis, per am-
 vel **κνικ-** bitū diuisis, asperis, spinosis, caule sesquipe-
κος. dali, capitulo magnitudine grādis oliuæ: flo-
 off. carta re croci: semine candido, alioqui rufo, longō
mus angulosō. Huius flore in obsoniis vtuntur.
 Aeg. Cnici semine ad purgandā aluū dunta-
 xat vtimur. Si quis extrinsecus eo vtatur, ter-
 tij calefacientium ordinis erit.

κόκκος C O C C V M quo infectores vtitur, frutex
βαφικός. est surculosus, paruus. cui grana ceu létes ad-
 Escarlate hærent, quæ electa congeruntur. Optimum
 offic. gra gignitur in Galatia & Armenia, deinde Asia
 na tincto & Cilicia: vltimum ex omnibus Hispanicū.
 rū. narb. Nascitur quoque in Cilicia, è quercubus, co-
 yermillō chlearum exiliū similitudine, quod illius re-
 gionis mulieres ore legunt, & coccum vocit-
 ant. Aeg. Granum tinctorium leniter siccatur,
 vnde magnis vulneribus, & neruorum iti-
 dem cum aceto, aut oxymelite leuigatum cō-
 modé imponitur.

κόδιον C O D I A M I N V M bis anno, vere & au-
ρον. tumno emicat, estates hyemésq; fugit. Vocāt
 & codianum bulbum syluestrem interpretan-
 tes, & codion eius florem.

κοίξ. C O I X Theopraсто folio arūdinis, angu-
 lari, ad nexus utilis, à quo fiscellæ genus At-
 ticæ coix, vt inquit Pollux, apud Doros
 Cois. fit & mentio de coicinis textis apud
 Strabonem.

κόλχικόν C O L C H I C O N, aliqui ephemeron, sunt

qui agrestem bulbum vocant, autumni exitu florem edit croci, candicantem: ab eo tempore, folia bulbi, sed pinguiora: caulem palmo altum, ferentem rufum semen: radicem foris est nigra rufescentem, que delibrata, candida & mollis spectatur, lacteo succo madet, at que gustatu dulcis inuenitur. bulb⁹ eius mediam habet rimam, fissuramque, qua flos erumpit, plurimum in Messenia, & Colchis enascitur. Ea comesa, fungorum more, strangulando enecat. Hanc autem depinximus, ne a quocquam imprudenter pro bulbo deuoretur: mirum enim in modum saporis voluptate imperitos allicit. Remedio sunt eadem que fungis. bubulum etiam lac potum auxiliatur. itaque cum adfuerit, non aliud desideratur auxilium. (Aegineta nihil adiecit quam eius alexipharmaca.

Canine-
ca. offic.
hermo
dactyli.

COLYCEA arbor circa Idam prouenit, alioqui rara inuentu, fruticosa, ramosa; & multis alis concaua. folio ulmi, longiore, satis ad latifoliae laurus accedente, sed ampliusculo & rotundiore, supra viridi, infra cano, neruosoque; praetenuibus neruulis fibrisque; de medio callo in costarum speciem adductis, materiae solida, cortice non laui & quasi vitigineo vestitur. Radicibus per summa gracilibus, & solutis, caeterum fibratis, & mirum in modum flauis. Sterilis & flore vidua, surculos tamen gemmasque circa folia pingues,

κολυκιάδ

laues, candidos, améntacea facie fundit. Precisa, vel ignibus exusta, ab imis rediuiua resurgit.

C O L Y C E A alia est apud Theophrastum, folio salicis, comosa, ramosa, in totumque ampla, valuulis leguminum more non angustis, in quibus semen latum, paruum, durum non nimis, nec abundè pro magnitudinis ratione frutificat. (Hanc aliqui Plinio staphylo dendrum dici existimât, de qua suo loco.

κολυτρία
Baguenaudier.

*καλλιό σεννα αν
βουσι, εστ κολυσα
ε θεοφραστο.*

C O L Y T R E A Liparæ peculiaris à Theophrasto traditur. Arbor magnitudine præstās fructum ferens in siliqua, magnitudine lentis, qui mirum in modum oues saginet. Nascitur semine & fimo præcipuè ouillo. Serendi tempus, cum arcturus occidit. Mādari solo debet præmaceratū, cum iam in aqua germinare cœperit. foliū mittit scœnogræco nō absimile. Arbor primū vnicaulis emicat, trina cōcidendis scipionibus & baculis idonea. Si quis nimis decurtauerit mox emoritur, quippe quæ lateribus haud quaquā fruticet: spargitur deinde in ramos, quadrina profus abhorrescit. (Si hæc arbor est quā Mauritanī Senæ vocant, siliquosus eius fructus denarii pōdusculo potus pituitam & bilem deiicit. Retorridā atramq; bilem earumq; suffusiones ex gallinaceo iure depellit. Vetusto capitis dolori, scabiei, comitialibus, impetigiis

inaccidit. Sed ius potius feruefacti, quàm triti farina, ppinatur. pulueris modo drachma, in decocto semuncia. interaneorum obstructions explicat. (Actuarius.)

COMBRETVM baccari simillimū traditur, nisi quod procerius est, foliorum exilitate vsque in fila extenuata. Hoc totum cū axungia vulnera mirificè sanare.

COLOCYNTHIS sarmenta foliâq; satini cucumeris emittit, per tertiam repētia, diuisa, fructum in speciem mediocris pilæ conglomerationem, vehementer amarum: quem legere oportet, cum cœperit in pallidum colorem permutari. Aegineta, Cucurbita sylvestris validâ purgandi vim obtinet: viridis ipsius succus infricatus coxendicium doloribus auxiliatur.

κολοκυνθίς.
colognte
baccar.

CONYZAE duo genera, quæ parua vocantur, odore præstantior est. maior verò fructu altior & foliis latioribus, graui odore. utriusq; folia oliuæ similia, hirsuta, pinguia. in maiore caulis binum cubitorum altitudine attollitur, in minore pedem equat flos fragilis, lutei aut fului coloris, qui in pappum abi, tradices superuacue. Est & tertium conyzae genus, caule crassiore, ac molliore: foliis quàm parua maiusculis, minimè pinguis, & maiore minor, multo grauioris odoris & inuicundioris, sed inefficior. Prouenit locis riguis. Aegineta, Conyza vtraque Cal. sic. 3.

κόνυζα.
chasse pu
ce ou ci
micaria.

Hinc etiam oleum in quo decoquitur vigo-
res febrium circuitu remeantes discutit. Flo-
res idem præstant, quorum decoctum menses
citât, & fœtus extrahit. De tertia non aliud
tradit quàm Dioscorides.

Esponge **C O N F E R V A M** appellant à conferru-
de riue- minando, spongiam aquarû dulcium verius
re ou tof- quàm muscum aut herbam, villosæ densita-
se musc. tis atq; fistulosæ. Frequens est in Alpinis flu-
minibus. Hanc præsentaneum esse remediû
ad ossa fracta Plinius est author.

Διάκρυον **C O N S I L I G O** ætate plinii herba in Mar-
Pulmō- sis reperta. Nascitur & Aequicolis circum vi-
naria Ve cum Neruesiæ. Radix eius suum & peco-
getii esse rum omnium remedium præfens est, pulmo-
videtur. num vitio, vel traiecta tantum in auricula. Bi-
Pomelee bi debet ex aqua, haberiq; in ore assidue sub
ou patte lingua. Superficies huius herbæ an esset in a-
de lion. liquo usu, Plinio fuit incertû. Columella ad-
uersus pestilentiam ingruentem gregi præfens
remediû huius radiculæ usum cognouit. Cõ-
siligné mulomedicis pulmonariam dici cõ-
pisse testatur Vegetius.

off. volu- **C O N V O L V O L I** herbæ nascentis per
bilis. du fruteta nullo odore flos est, nec crocis intus
liset, ou candorem tantum referens, ac veluti naturæ
de laveil- rudimentum lilia facere condiscens.

lere, ou **C V N I L A G O** siue cunila mascula, odo-
herbe ris est fœdi, radicis lignosæ, folio aspero. tra-
aux clo- dunt manipulo eius abiectò omnes etiam à

tota domo blattas conuenire ad eam.

CORIANDRVM aut corianum vulgariis est notitiæ. Aeg. Ex contrariis viribus compositum est, tenuis substantiæ, terrenæ, amaræ, aquosæque humiditatis tepidæ particeps. Habet modicam vim astringendi, quapropter inflammationibus, erysipelatis non admodum feruentibus conuenit. Tumores molliusculos cum aliquo in idem efficaci, discutit. Semen modicè quidem cum passio bibitum, lumbricos pellit, liberalius autem sumptum mentem tentat.

CORIS, quod aliqui hypericon vocant, frutex est folio ericæ, rubro, pinguiore, ac minore, non altior dodrante, suavis, odoratus, acris. Aegineta, Semen eius ad urinam & menses ciendos bibitur. Succurrit & phalangiorum moribus, item ad opisthototon cum oleo inungitur.

CORNVS dura arbor est, baccas ferens oliuæ modo oblongas, quæ primum virent, dein per maturitatem rubescunt, aut ceræ colorem repræsentant. Muria, ut oliuæ, conduntur. Sanies quam virentia folia torrendo resudarunt, impetigini conuenienter illinitur. Aeg. Corni fructus acerbus, si edatur, validè vèrem astringit. Folia autem & germina acerbitate vehementer siccant, adeo ut maximis durorum corporum vulneribus glutinandis sint.

ches ou
des clo-
chettes.
herbe en
censiere.
κόριον.
coriandre

κόρις.
Milleper
tuis, ou
herbe S.
Iehan.

κωνία
Cormier
ou corni-
er.

*per coruina
sem per galli.*

κρωνο-

πας.

Capriole
ou sagui-
naire, ou
dent au
chien.

κόςος.

Du coq.
ou herbe
de nostre
Dame.

CORONOPVS oblonga herbuſa eſt,
per terram repens, fiſſis foliis. coquitur in o-
lere, radicem habet tenuem, abſtringentem,
quæ in cibo cœliacis facit. Prouenit in agge-
ribus, & locis incultis, & fecus vias. Idem a-
pud Paulum niſi quod *κολικούς* πρὸ κοιλια-
κούς perperam legitur.

COSTVS præcellit Arabicus, can-
didus, leuis, eximia odoriſ ſuauiſſimè. Secun-
dū locum ſibi vendicat Indicus, leuis, vber,
vt ferula niger. Tertius eſt Syriacus, grauis,
colore buxeus, & odore feruens. Optimus
eſt recens, albus, abundè plenus, denſus, a-
ridus, à teredimibus non eroſus, ſine graueo-
lentia, guſtu calidus ac mordens. Sunt qui
admiſtis helenii comageni præduris radici-
bus, adulterent. quod deprehenſu facile eſt.
ſiquidem neque guſtu feruet helenium, ne-
que validum odorem vibrat, vt caput tenta-
re poſſit. Aegineta, Coſtus modicum qui-
dem amaritudiniſ, plurimum verò acris &
calidæ qualiſſimè habet, idoneuſ ſi quam ſit
opus particulā calfacere, vel ex alto in ſum-
ma humorem aliquem elicere. Vrinam &
menſes ducit, lumbricos enecat. Quum ve-
rò & flatulenti cuiuſdam particeps ſit, vene-
rem cum mulſo potuſ ſtimulat. Coxendi-
cum doloribus, reſolutis, febrium rigori-
bus ante acceſſiones, cum oleo inſtrictuſ,
conducit.

COTONEA mala & struthia frigido ac
terrestri donata temperamento, ventrem sup
primunt, vulnera glutinant. Aeg.

κυνδώνια
Coins.

CRATÆOGONYM, siue vt aliis
placet, cratægonon, foliis melampyro simi-
le est, multis calamis ex vna radice emican-
tibus, multorumque geniculorum. semine
mili. nascitur in opacis & frutetosis, sum-
mopere acre. Eadem apud Paulum, sed fri-
gidum semen esse adiicitur, corrupta, ni
fallor, lectione: aliter enim apud Galenum
legitur.

κραταύ-
γονος.
Curage

CRITHMUM, seu potius, vt aliqui, cri-
thamon, fruticosa & vndique foliosa herbu-
la est, cubiti altitudinem ferè petens. Nasci-
tur in maritimis, & petrosis: foliis pinguibus
numerosis, albicantibus, veluti portulacæ, la-
tioribus, & longioribus, falso gustu. flores
candidi sunt, & semen, ceu roris marini, odo-
ratum, molle, rotundum, quod siccatum rum-
pitur. habet intus tritici modo nucleum: ra-
dices digiti crassitudine tres aut quatuor, gra-
ti odoris & iucundi. estur crudum coctumve
in oler. seruatur etiam in muria. Aegineta,
Crethmon falsum est simul & amarum, sed
modicè, quare & vis ipsius est abstersoria &
desiccans.

κριθμός
herbis latiniis
crithmon, aut
crithma marina
officinis vult.

CROCODILION chamæleontis ni-
gri figuram habet. Nascitur in syluosis, ra-
dice longa, læui, aliquantum lata, odore, vt

κροκοδι-
λίον.
Séblable
a carline

nasturtii, acuto. Semē ei rotundum inest, duplex uti scutum. Aegineta, Semē & succus calidam, siccam, & discutientem vim præ se ferunt, vrinas itaque & menses mouent. Radix excreationes è pectore iuuat, item sanguinē per nares ducit.

κρόκος.
Safran.

CROCVM, optimū in medendi vsu Coryceum, recens, & boni coloris, paulum candidi gerēs in capreolo, oblongum, omnibus suis partibus constans, non fragile, plenum, à quo detractum est nihil, quod madefactū manus inficit, nec situm redolet, aut cariem sentit, subacre: sin huius generis non est, aut vetus, aut humore perfusum creditur. Secundus locus datur Coryceo, è tractu Lyciæ cōtermino. Tertius Lycio è monte Olympo. dein ex Aegibus Actolię. Cyrenaicū & Centuripinū in Sicilica omnia viribus infirmius est. Omnium natura oleracea. Itali tamē ob succi copiam, & coloris venustatem, tingendis mortariis dicauerūt, quibus de causis magno venditur. Vtilissimū in medicina quod ante descripsimus. Adulteratur immisto crocomagmate tuso, atque etiam sapæ subtiliter contrita, quò pondus adiiciatur, simul argēti spuma, aut blumbagine. sed maleficium declarat insidens puluis, præsertim si defrutum in odorando subolet. Aeg. Crocus Cal. 2. sic. r. astringit & concoquit.

CROTON, quære Ricinus.

CYCVBRITA

*Unga, mortariū
suo pila galeno
sepialē //*

CUCURBITA humidi frigidique in secundo abscessu temperamenti est, unde tota si imponatur, calidas refrigerat inflammationes.

κολοκύνθη

Courge,

ou co-
hourde.

CUCUMIS esculentus quidē viridis refrigerat humectatque in 2. ordine, caro ipsius feruidas solatur inflammationes. Semen abstergendi incidendique virtute præditum, urinas mouet, & corpus nitidum efficit. Aridus siccatur in 1. ordine, vehemētiusque abstergit, & semen, & radix.

σίκνος.

Cōcōbre

CUCUMIS syluestris fructu solo distat à satiuo cucumere, quem longē minorem parit, oblongis glandibus non dissimilem. folia atque sarmenta satiuī refert: radice candida, magna nascitur in sabuletis, & ruderibus, frutice in totum amaro. E fructu huiusce cucumeris, fit medicamentum quod elateriū vocatur, ad hunc modum: Decerpti cucumeres, qui tacti protinus exiliunt, seruantur nocte vna: postridie imposito supra craterem rariore cribro, utrisque manibus prehensi, sigillatim supino cultro, sursum versus aciem habente, finduntur, atque per cribrum humor in subiectum vas exprimitur, simulque catinosum quod hæsit cribro, quò facilius excidat, eliditur. quod ita pressum est, residere finitur, atque in vicinam peluim demittitur. coaceruata autem in cribro segmina, dulci aqua perfunduntur, & denuò pressa abiici-

σίκνος

αγριος.

επιτικος

ελατόριον.

ον.

untur. humor in pelui agitatur, & linteo o-
 pertus, soli exponitur. dumque steterit, tota
 supernatans aqua cum humore concreto, ef-
 funditur. hoc verò identidem fieri solet, do-
 nec existens aqua liquecat: qua stillatim ex-
 hausta, sedimentum mortario suscipitur, &
 conterendo cogitur in pastillos. Sunt qui ad
 hauriendam protinus succi abundantiam, cri-
 bratos cineris humi inspargant, & medium
 cauantes, triplicatum linteum obtendant, per
 quod elaterium cum sua humiditate diffun-
 dunt, siccatumque, in pila, vt dictum est, con-
 terunt. Aliqui pro dulci aqua marinam per-
 fundentes, ita eluunt. Alii in nouissima lo-
 tione, mulsam aquam respargunt. Elaterium
 optimū esse constat, læue, non ponderosum,
 cum candore leniter humectum, gustu ama-
 rissimum, quodq; lucernarū luminibus obie-
 ctum, facile flagret. Porraceum tamen sca-
 brumq;, si turbidum spectetur, atq; erui cine-
 risq; plenum sit, graue & vitiosum esse solet.
 Nec desunt qui cucumis succo amyllum im-
 misceant, vt candorē ipsum & leuitatem imi-
 tentur. A bimatu ad decennium deiectioni-
 bus vtile est. Aegineta. Cucumeris syluatici
 radix detergit, dissipat, emollit. Succus sic-
 candi vires habet, qui videlicet radice & fo-
 liis expressus elaterio similis, sed imbecillior
 est. Elateriū autē cal. 2. menses prouocat. fœ-
 tus appositu propter summam amaritudinē

necat. euacuationē ex naribus cum lacte in-
stillatum molitur. Clystere iniectum pituitā
nonnunquam etiam sanguinem extrahit.

CUMINUM satiuum ori gratum est: sed κὺμινον
multo magis Aethiopicum, quod Hippocra- Cumin.
tes regiū appellauit. secundum locum tenet
Aegyptium: reliqua sequuntur. Prouenit in
Galatia, in Asia, Cilicia, & Terentia, & ple-
risque aliis tractibus.

Syluestre CUMINUM, plurimum effi- κὺμινον
caciūque in Lycia & Galatia, Asia, atq; Car- ἀγριον
thagine Hispaniē gignitur: fruticē paruo do-
drantali caule, ac tenui, quaternis aut quinis
foliis tenuibus, veluti ferratis, & gingidii di-
uisura: in cacumine capitula quina, aut sena
habet, mollia, rotunda, in quibus est semē a-
cerosum, gustu satiuo acriore. nascitur in col-
libus. Est & aliud syluestris cumini genus, sa-
tiuo non dissimile, quod à singulis floribus
pensilia promit cornicula, in quibus semē
est melanthio simile: quod potum omniū ser-
pentium morsibus præsidio est. calculosis &
iis qui urinæ stillicidio vexantur, aut concre-
tum sanguinem cum lotio reddunt, auxilia-
tur. sed apii semen feruifacium postea bibē-
dum est. Aegineta: Cyminū calefacit tertio. κὺμινον
Vrinam mouet, flatus discutit. σος.

CYPRESSVS refrigerat & astringit. Cypres
Aegineta: Cupressi galbuli & turiones sicca- galle de
di viribus pollent, nullo calore conspicuo: cypres.

quapropter vulnera magna in duris corpõ-
bus conglutinant, & in flaccidis putridisque
vulneribus in alto fixas humiditates citra no-
xam depascuntur, intestinorũque ramici-
bus opitulantur.

Saricete, C V N I L A mollis ramis ac foliis, hispida
ou chen. lanugine obducitur, tritãque mellis habet o-
dree faul dorem, digitis tactu eius cohærentibus.

uage, ou
cunilage

Δαφνοει-

δης.

Laureole

D

A P H N O I D E S cubiti altitudi-
ne fruticat, ramis flexilibus obse-
quiosisq; multis, inde sursum ver-

sus foliosis. cortex supra modum viscosus ra-
mos vestit. folia lauri, graciliora, & mollio-
ra, fractu contumacia, quorum gustatu os
& fauces incenduntur: flores candidi: bacca
cum maturuit, nigra: radix inutilis. nascitur
in montosis. Aæg. Laureola eiusdem faculta-
tis est cum laure Alexandrina.

D A M A S O N I O N, quære Alifina.

δαυκος.

Carote

faulage

oupanez

D A V C V M aliqui Daucium vocant. Cre-
ticũ foliis fœniculo simile, minoribus & te-
nuioribus: caule dodrantali: umbella corian-
dri, flore albo: semine acri, candido, hirsuto,
suauissimi odoris in mandendo. radix digi-
tali crassitudine & dodrantis longitudine a-
dolescit. in saxosis nascitur, & locis sole illu-
stratis. Aliud eius genus, syluestri apio simi-
le, acre, odoratum, aroma olens, feruētis gu-
stus. Probatissimũ Creticum. Tertiũ assigna-

tur genus foliis coriandri, floribus albis, capite & semine anethi, muscario pastinacæ: semine oblongo, ceu cumini, acri. Aeg. Daucus qui & staphylinus dicitur, hortensis quidem radice flatulenta est, & venerè mouet itemq; semine. Syluestris autem semen minimè flatuosum est, sed urinam & menses citat, vt & herba ipsa, inefficacius tamen. Sed hæc magis ad pastinacam Dioscoridis quàm daucū faciunt.

DELPHINIUM, furculos emittit à radice vna sesquipedales, aut maiores, à quibus folia exeunt parua, tenuia, diuisa, prælonga, quæ delphinorum effigiem representant, vnde tractū nomen est. flos violæ albæ nō dissimilis, purpureus: & semen in siliquis, milio proximum, quo nō aliud vtilius bibi potest, ab scorpione percussis. Aiunt enim obiecta herba, scorpiones resolui, atque ignauos torpescere: semota verò ea, sese recolligere. Provenit in asperis & apricis, Alterū est delphinium, quod Romani bucinum vocant, superiori simile, sed foliis & ramis longè gracilius. Viribus eisdem pollet, sed non ita efficacibus. (Non habetur apud Aeginetam.)

DICTAMNUM; aliquibus syluestre pulegium vocatur. Cretensis herba est acris, leuis, pulegio similis, sed maioribus foliis, quæ tomento quodam spissaq; lanugine pubescunt. florem nullum aut semē profert.

Δελφίνιον.
cy.
fili^o anto
patré, a-
liis bucci-
naria.

Δίκτημον.
vos.
Diptā ou
gingēbre
du iardin

ψευδοδι- Quod pseudodictamnium vocant, multis in
 ηλαμος. terris nascitur, antè dicto simile, sed minus
 quàm illud acre. Eisdem effectus præbet, sed
 inefficacius multo. De fertur à Creta alterum
 dictamni genus, foliis sisymbrii, ramis maio-
 ribus: in quibus flores syluestris origani, ni-
 gri, molles odor foliorum inter sisymbrium
 & saluiam, iucundissimus. Efficax ad eadem,
 sed minus nares ferit. miscetur emplastris, &
 & medicaminibus quæ aduersus serpentium
 iniurias confinguntur, theriaca vocant. Aeg.
 Tenuius est partibus pulegio, cætera simile.
 imbecillius autè est pseudodictamnion.

διόσπυ- DIOSPYROS vel diosporos arbor
 ρος. fructum habet ceraso similem, duro intus nu-
 cleo. Theophrast.

διψακος. DIPSACVM aculeatarum generis est,
 chardon caulem habet altum, spinis horridum, foliis
 & fouillon lactucæ, spinosis, binis, genicula singula cõ-
 plectentibus, prælongis, ceu quasdam bullas
 intus & extra aculeatas, in dorso medio habè-
 tibus, cõcauo alarum sinu, in quo imber aut
 ros asseruetur. vnde dipsaci, quasi sitiētis, no-
 men traxit. in cacumine caulis, singula surcu-
 lis capitula insunt, oblonga, echinata spinis.
 quæ arefacta, candida spectantur, dissectaq;
 medulla tenuis, vermiculos ostendunt. Aegi-
 neta: Huius spinæ radix siccat secundo, cum

δωδεκά- aliqua abstergendi vi.

ρος. DODECATHEO folia septem lactucis

similia exeunt à radice lutea. in aquâ potam omnibus morbis mederi tradunt, item malis quæ membratim sentiuntur: neq; non iis quæ totis corporibus grassantur.

DORYCNION Crateus halicacabon, aut caleâ vocat. frutex oleæ nuper prodeûtis, similis. nascitur in petris, non procul à mari, ramis cubito minoribus, foliis oleæ similibus colore, minusculis, firmioribus præter modum scabris: flore candido: siliquis in cacumine, ceu ciceris densis, rotundis, quinis intus aut senis seminibus, exigui erui magnitudine, læuibus firmis, versicoloribus, radix ad digiti crassitudinem & cubiti longitudinem adolescit. id somniferum esse constat. Copiosius haustum mortē adfert. Nec desuere qui dicerent, semen in amatoria expeti. Aegineta, simile temperamēto est papaueri & mandragoræ, immodicè refrigerās. Quod si parçè sumatur torporem inducit: copiosius, interimit.

DRABA herba ad cubiti altitudinē assurgit, tentes spargens ramos, & ex utroq; latere folia, ceu lepidii, sed molliora, & cãdidiora in cacumine verè sambuci umbellam gerit, candidos flores habentem. Herba hæc cū ptisana coquitur, in Cappadocia maximè. semen aridum pro pipere obsõnis admiscetur. (Aegineta præterit.

DRACVNCYLVS folio constat herba
f iiii

Moly hō
meri.

δορύκνιον
ον.

δράβη
drauc ou
cumin
saluage

δρακόντιον.

Offi. serpē
 taria & co
 lubrina,
 aliis lin-
 guacerui
 deraceo, magno, candidis notis insigni: cau-
 le recto, bicubitali, versicolore, maculis re-
 sperso purpureis, ita vt anguē planè referat,
 baculi crassitudine. fructus summo caule ra-
 cematim cohaeret, colore primum herbaceo.
 & cum ematuruit, croceo, gustu feruens,
 mordaxque. radice aliquantulum rotunda,
 bulbosa, aro nō absimili, tenui obducta cor-
 tice. Nascitur in sepibus umbrosis. Aeg. Simi-
 le quiddam aro habet, sed eo acrius, amarius
 calidius, tenuiúsq; est, cū adstrictione nō nul-
 la. Radix ipsius pota viscera purgat, & perui-
 caciū seu malignorum vlcerum excellentissi-
 mum est remediū: ex æquo etiam folia, fru-
 ctus valentior est.

δρυόφο-

ρον.

Offi. myr-
 tus nemo-
 ralis, cusi-
 nes rura.

DRYOPHONVM olus sylvestre filiculā
 siue dryopterim specie æmulatur, ramulis si-
 ue cauliculis tenuibus sesquipedalibus, quos
 circūdant vtrinq; folia, pollicari amplitudi-
 ne rusco similia, nisi quod teneriora sunt &
 candidiora, flore sambuci lacteo, semine gu-
 stu mordaci, vnde eo vice piperis vtūtur, co-
 quuntq;, cauliculos in cibis admodū gratos.

δρυόφω-

σπις

Arborea
 osmūdu-
 la.

DRYOPTERIS nascitur in veterū ro-
 borum musco, filici similis, multo minore fo-
 liorum incisura: radicib⁹ inuicem implexis,
 hirsutis, gustu acerbis, in dulcedinem vergē-
 tibus. Aeg. Dulcis, acris, & leniter amara est:
 cæterum vim habet excedentem, qua & pilos
 abolet.

DVLCS radix plurima gignitur in Capadocia & Ponto. fruticosa est ramis binum cubitorum altitudine assurgentibus: foliis lentisci, densis, pinguibus, tactuque gummosis: flore hyacinthi: fructu pilularum platani magnitudinis, asperiore, qui siliquas lentium modo habet, rufas & paruas: radicibus longis, ut gentianae, coloris buxi, subacerbis & dulcibus, quae desantur in succum, lycii exemplo. Aeg. Tepidi humidique, temperamenti est, alius cuius etiam astrictionis particeps, eoque non modo fauces exasperatas laeuigat, sed etiam vesicae scabiei medetur: eadem sitim arcet.

γλυκὺς
ρίζα.
off. ligui-
ritia rigo
lisse ou
erculisse

E

BENVS optima habetur ethiopica & nigra, nullos habens venarum discursus, factitii cornu laeuore. cum frangitur densa apparet, mordens gustu, atque astringens. suffitur iucundo odore supra carbones sine fumi tedio. recens autem ad ignem prolata, ob pinguitudinem accenditur, & trita ad cotem flauescit. Altera est indica, internatis segmentis candicantibus, & modice fuluis, item frequentibus maculis. ceterum prior bonitate antecedit. Apud quosdam sesamina, aut spinea ligna consimilia pro ebene vaneunt, quod discernitur ex eo, quod fungosa sunt, & in purpureas assulas resoluuntur, nihil mordacitatis in gustu, nec redolentiae in suffitu praefertentia. Aeg. Ebeni ligni vis

ἔβενος
Eucne

est excafactoria, deterforia, & subtilis, quæ propter quæ pupillas obscurant abstergere creditur, aliisque oculariis miscetur medicinis.

ECHINVS idem erino, meo quidē iudicio.

Ἐχιν.
Herba
hircina

ECHION, folia habet prælonga, hirsuta, aliquantum tenuia, anchusæ proxima, minima tamē, subrubra, & pinguia, spinulis tenuibus horridula: cauliculos exiles, numerosos: minutaque utroque latere folia, expansa, pinnatæque, nigra, in summo caule minusculæ: flores secundum folia purpureos, in quibus femina capiti viperarum similia insunt. radix nigricat, digito tenuior. Aeg. Hæc alij doriada, alij alcibiadion vocant, non modo à serpente commorsis cum vino pota auxiliatur, sed præsumentes quoque percuti non patitur.

Ἐλαϊόμη-
λι

In Palmyris Syriæ, quod **ELAEOMELI** vocant, ex quodam caudice manat, oleum melle crassius, sapore dulci. Aeg. Instar duorum cyathorum potum cum aquæ hemina crudos humores biliososque ex aluo educit: qui verò id bibunt, torpescunt, quod extimescendum non est, sed excitari ipsi debent.

Ἐλαφό-
βοσκον.
offic. gra
tia dei

ELAPHOBOSCO fœniculaceus caulis est, aut rotimarinus similis, geniculatus: foliis duam digitorum latitudine, ut terebinthi, prælongis, aliquantum asperis, circumfractis: adnata multa habet, ferentia ymbellas anethi

similes, & semina eiusdem: florē subluteum: radice ternum digitorum longitudinis & crassitudinis vnus, candida, dulci, esui apta. Caulis tener pro olere manditur. contra serpentium ictus datur semen in vino. Fama autem est, hoc pabulo, ceruas serpentium moribus resistere. Aegineta, Cal. sic. 2. Substantia est tenui.

ELATINE folia habet helxinę, minora, rotundiora, pilosa: dodrantalibus ramulis, quinis senisve, à radice foliosis, gustu astrigentibus. nascitur in segetibus & cultis. Aegineta, Mediocri est frigiditate, & astrictione donata.

FLEOSELINVM in humidis nascitur, satiuo grandius, & ad eadem efficax. Aegineta, Palustre apium idem potest quod hortense.

ELICHRYSON quidā chrysanthemom, nonnulli & id amaranton vocāt, quo deorū simulacra coronant: ramulum habet candidum, virentem, rectum, firmum: folia intercedentibus spatii angusta, abrotano similia: comam aureæ lucis, in orbem, umbella rotunda veluti ficcis corymbis dependentibus, radice tenui. nascitur in asperis, & torrentium aluuis. Aeg. Eius coma cum vino pota vrinæ angustis, serpentium moribus, coxarum dolori, & ruptis accommodata est: menses educit, sanguinem coactū ex mulso pota

ἑλατίνη
Capestre
rapistrū

ἑλεοσίλα
νον.
Egrum
perfil

ἑλίχρον.
σος.
Chanosū
maius

dissoluit, & destillationibus auxiliatur.

ἔμπετρον
Saxifra-
ga.

EMPETRON aliqui phacoides vocant, nascitur in montibus, & maritimis, falso gustu. sed quo propius terreno fuerit, amarius sentitur. Aeg. Pituitam & bilē purgat. Est etiā falsum, quare absterfionibus accommodatur. (Cognomen eius prassoides apud Paulū legitur, non phacoides.)

ἔννεάφυλλον.

ENNEAPHYLON herba Plinio folia longa nouem habet, causticæ naturæ. in lum borū doloribus, & coxendicum imponitur vtilissimè: continuo enim pustulas excitat.

ἔφημερον.
Musget

*Plin. compositis
fructibus.*

EPHEMERON, aliqui syluestrem irin appellant, folia habet lilij, sed tenuiora: caulem parem, florem candidum, amarū: semen molle: radicem vnam digitali crassitudine, longam, adstringentem, odoratam. nascitur in syluis & opacis. Aegineta. Mistæ potestatis est & repellentis, & discutientis per halitum. (Ephemerum venenosum in Colchico depingetur.)

ἔπιμηδίων.
Epimedic

EPIMEDIUM, caulis est non magnus, hederæ folijs, denis atq; duodenis, neq; florē neque fructum ferēs, radice tenui, nigra, graui odore, gustu fatuo. nascitur in humidis. Aeg. Virtus eius est mediocriter frigida cum humiditate aquosa: quod si illinatur, mammas rectas conseruat. dicitur etiam sterilitatē potu facere.

ἔπιπακτίς.

EPIPACTIS ab aliis helleborine, par-

ua herba, fruticosa, exiguis foliis. Iocinoris vitii utilis, & contra venena pota. Idē Aeg.

EPITHYMON, flos est è thymo duriore, satureiæ simili, capitula habet tenuia, & leuia, & in eis caudiculas, quasi capillamenta. plurimū in Cappadocia, & Pamphylia gignitur. Aeg. Cal. sic. 3. thymo efficacius.

EPIROTICA mala, quæ latinè orbiculata dicuntur, stomacho utilia, sistūt aluum, urinas euocant, malis tamen cotoneis inualidiora.

EQUISETVM in riguis, & scrobibus nascitur. cauliculi prodeunt inanes, geniculati, in se farcti, rubescētes, scabri, & iuncea circa eos folia, crebra, exilia. in sublime equisetū attollitur, vicinos arborū caudices scandens, obuolutūmq; depēdet, comis multis, nigris, vt equorum cauda. radix lignosa, dura. Alterum equisetū caulis est rectus, cubitalis, aut maior inanis. comis per interualla brevioribus, candidioribus & mollioribus. Id cū aceto tritū vulneribus remedio est, eadēmq; fungitur facultate. Aeg. Hippuris astringentē cū amaritudine facultatē possidet, cōq; valēter simul & sine morso desiccatur. vulnera maxima committit, intestinorum ramicibus opitulatur, & vitii fluore infestantibus cū vino pota medetur.

ERICA fruticosa arbor, myricæ similis, longè minor. cuius flore apes reprobum mel

ἐπίθυμον

flos

ἐπιροτι

καρπῶνα

Ἴκκεις.

Prela ou

cauda

equina

ἐρίκη.

Bruyre

efficiunt, tam flos quàm coma serpentium ictibus illitu medetur. Aegineta, Vi pollet discutiente citra rosionem, flore ipsius potissimum & foliis vtendum.

in herbis
Centum
capita.

caulis comae

72.

ERYNGION aculeatarum generis est. Cuius folia in principio, sale cōdita, in cibos recipiuntur, lata autem sunt, & extremo ambitu aspera, gustu aromatica. Eryngio, cum adoleuerit, complures ramulorum striæ rubet, in quorū summitatibus globosa capitula, durarum acutissimarumque spinarum ambitu stellatim circumuallantur, quorum colos aliàs viridis, aliàs albus, interdum cœruleus inuenitur. radix oblonga, lata, foris nigra, internè candida, pollicis crassitudine, odorata. Nascitur in asperis & campestribus. Aegineta, Calfacit quidem non manifestò, siccitatis autem haud obscure nec modicè particeps.

in herbis.
Herbe a
lact ou
ocimum
aquatile.

ERINVS nascitur apud fontes & fluuios, foliis ocimi, sed minoribus, parte superna diuisis, quinis, senisve, dodrantalibus surculis: flore candido, semine nigro, & acerbo. folia & caules lacteo succo turgent. Aeg. Eius feminis denarij duo cum mellis denariis quatuor illiti, oculorū fluxiones sistunt: succus aurium doloribus benefacit. Alibi de echino scribit, herba repellente & siccante ob suam acerbitatem, eadem autem erino videtur.

in herbis.

ERIPHIA septem lanuginosis ramulis

apii modo foliã, purpureo flore, & eo quidem perenni, semine fabaceo, totidem radiculis quot ramis. Hanc magi prodidere in a uena scarabum habere, sursum deorsumque decurrentem, cum sono hædi unde nomen accepit. Hac ad vocem præstantius esse nihil tradiderunt.

ERYSIMVM cereale, vel irio, culmo cō ἔρυσιμον
 surgit ferulaceo, foliis sesamæ similibus san- σιτώδεις
 guincis, flore sesamæ foliaceo, prorsus idem Ireon ou
 erat, nisi pinguis esset. Fruges est æstiuæ, & an velaron
 te Vergiliarum exortum seritur. Italiæ ritu,
 alioqui in Græcia & Asia earundem occasione.
 Recens sato irioni pluuius imber nocet, quan
 quam reliquis frugibus pdesse credatur: quo
 virète sicuti sesama, nullum animal vescitur,
 quòd amarus sit. Gale. Erysimū corporis co-
 alitu sesamo vicinū, sed insuauius longe est,
 tenuis alimenti, in omnibus ipso deterius, vt
 panicum milio. Vtrunq; tamen calidum est,
 sitimque cibo concitat.

ERYSITHALE foliis est acanthi, luteo
 flore. datur in vino contusis & euerfis.

ἔρυσιθαλ-
λίς.

Cruda **ERVCA** venerem largiore cibo
 concitat. semen eodem effectu prodest. urinã
 cit, cōcoctioni prodest. aluo perquã cōmo
 data. semine ad cōdimenta vtuntur. quod, vt
 in longū tempus asseruetur, adiecto lacte aut
 aceto, digerunt in pastillos. Gignitur etiam
 num syluestris eruca, maximè in Iberia, que

ἔρυσιμοσ
Erucque
ou ro-
quette

occidentem spectat, cuius semine pro sinapi incolæ vtuntur. vtinam vehementius pellit, multo satiuâ acrior. Aegineta. Eruca similis erysimo est, temperamêto flatulêta, ob quod ad veneré instigat. semen ipsius urinâ quoq; mouet. Syluestris domestica valentior est.

ὦχρῶς.
Non est
hæc du-
relle vul-
garis

ἔρῳβος.
γῆρας

ERVILIA genus est leguminis, folio q̄ faba longiore, flore apibus gratissimo, ideo circa alucaria feri præcipiunt. Eisdem quibus lens pinûtur modis. At eruilia syluestris herba est, amaritudinis eximîæ, colore & folio cicerculæ, quanquam minore.

ERVVM paruus frutex omnibus cognitus, angusto folio, tenuis, semina in valvulis habês, è quibus farina fit, nomine eruina, ad medendi vsus conueniens. Parandæ farine ratio hæc est: vberiora grana candidaque deliguntur, permiscendoque aqua resperguntur, donec sufficienter combibant. postea torrentur, vsq; dum hians cortex distumpatur. molitâque, farinario cribro incernuntur. postremo farina recõditur. Aeg. Eruum cal. 1. sic. 2. cum amaritudine, quapropter incidit, detergit, obstructa aperit: liberalius sumptû, sanguinem per urinam expellit.

πλατύ-
φυλλος.

ESCVLVS, vel æsculus inter glandiferas folii amplitudine præstat. Hinc Græci platyphyllon, id est latifoliam vocât, vt quibusdam placet fago proceritate & glande inferior est. Galla visû quidê quernę nõ dissimili
nisi

nisi quod lenior, sed ad rem nullam utili-
 verum alteram nigram habet, qua lanæ infici-
 untur. Fert glandem hispido calyce, grandē,
 bonam, fungosam, carnem fieri ea tradunt.
 Folium graue, carnosum, procerum, sinuo-
 sum lateribus. Quantum corpore eminent, tan-
 tum radice descendit. Autūno reddit fructū,
 si Vergilio credimus. (Per multa quæ assignā-
 tur latifolia tam à Theophrasto, quàm Pli-
 nio, in esculo etiam inueniuntur: quapropter
 si non eadem sit, ab ea tamen non multum
 diffidet.)

E V O N Y M O S, aliqui anonymon vo ἰωνύμος
 cant, quum alibi, tum in Lesbo insula proue Fusaria
 niens, punicæ mali magnitudine, atque folio ou fusar
 eiusdē, maiori quàm vinca peruinca, & vt pu num
 nica tenero. flore albē violæ proximo, odore
 graui ac pestifero, folliculis sesami, in queis
 acinus quadrāgulus, solidus, siue spissus, qui
 in versus quaternos digeratur, pecori gusta-
 tu letalis, sed & capris præcipuè mortifera
 sunt & folia, nisi præcipiti alui deiectione suc-
 curratur. Germinat mense septembri, floret
 vere. Arbor est infœlix.

E V P A T O R I V M, fruticosa herba est, ἑυπατόριον
 vnicum efferens caulem, lignosum, nigrican ριον.
 tem, rectum, tenuem, hirsutum, cubitalē, in off. agri-
 terdū ampliorem: foliis per interualla quin- moine,
 quefolii, aut cannabis magis similibus, quin nōtamen
 quepartito aut amplius diuisis, nigricantibus, herbari-

orū q̄ est per ambitū ferratis, semen medio caule erū-
 hydropi pit pilosūm, deorsum spectās, quod siccatum
 per vestibus inhæret. Nec desunt qui aberrantes,
 argemonem hanc appellarint, cum tamē lon-
 gē alia sit, vti exposuimus. Aegin. Tenuem
 vim & incidentē sine cōspicuo calore habet,
 qua iecur obstructum expurgat, est & nōnul-
 lins astrictiōnis particeps.

εὐφώρ-
 βίου.

EUPHORBIA Libyca arbor est, ferulæ
 speciem habens, quę in monte Atlante iuxta
 Mauritaniã inuenitur, ea acerrimo succo tur-
 get, cuius eximium feruorem expauescentes
 incolæ, ouillos vêtres elutos, arbori circumli-
 gant, & eminus caulem contis incidunt, con-
 festimque è plaga, perinde atque vase quo-
 dam, in ventriculos copiosus lactis humor ef-
 fluit, præter id quod humi sparsum, vulnus
 eiaculatur. Duo succi genera, vnū orobi ma-
 gnitudinē, sarcocollæ modo emicat: alterum
 in ventriculis concrevit, atque vitreū specta-
 tur. Eligendū est translucens, & acre. Euphor-
 biū adulteratur sarcocollæ & glutini mistio-
 ne. sed difficile quidem experimentum, quip-
 pe cum leui gustu, os accēsūm diu detineat,
 adeò vt quicquid ori obiiciatur, planè eu-
 phorbium resipiat. Eius inuētio tempore Iu-
 bæ regis Libyæ cognita extitit. Aegin. Adu-
 rentem vim sortitum est subulēmque, aliis li-
 quoribus similiter.

F

FABA non multū à medio tēpore
ramēto recedit, siue refrigerādo ^{κν̄αμοσ̄δ}
siue siccādo: caro ipsius nōnul- ^{Γαυε}

lius etiā absterforiæ qualitatis est, excreatio-
nibus è thorace & pulmonibus utilis. Quū
autem cortex fabæ nonnihil quoque astrin-
gat, tota ipsa in posca decocta cœliaciis & dy-
sentericis conducit, illita verò inflammatio-
nibus & tumoribus medetur, lac in mammis
extinguit.

Aegyptiā **FABA**, quam aliqui Ponticam
vocant, in Aegypto plerunque provenit, in
Asiæ etiam Ciliciæque lacubus inuenitur. Fo-
lia habet ampla, etiam si ad arborū frondes
comparentur: caulem cubitalem, digiti crassi-
tudine: florem roseum, dupla papaueris am-
plitudine. & ubi flore exiit, fert folliculos
vesparum fauis similes, in quibus faba supra
operculum, bullantis ampullæ modo, pro-
minet. Cibotton ideo nominant, id est arcu-
lam, quoniam feratur ipsa, humenti glebæ
mandata, & ita in aquam demissa. Radice sic-
matur harundine crassiore. quæ cruda coctā-
ue estur. ei colocasiæ nomen est. Faba vi-
rens manditur, & exiccata nigrescit, vul-
garem magnitudine superat. Aegineta, Aeg-
yptia faba humidior nostra est, & excre-
mentitia.

κν̄αμοσ̄δ
ἀιγν̄ι-
πλ̄ιος.

FAGVS eandem quercui vires habet, sed φηγ̄ος.

g ij

Fou,
faux, fou
reau, ou
hestre
ϰαϰθις.
Ferule

intensiones vt etiam ilex. tenera eius folia illita non instrenuè siccant. (Alterù fagi genus quod Latini sciscimā vocant) in oxya quere.
FERULA. caules, si edantur, capitis dolores faciunt. muria condiuntur. Ferula itaque caulē profert ternūm sæpe cubitorum: folia fœniculi, longè asperiora & latiora. qua ab imo caule vulnerata sagapenū efficitur. Aeg. Ferule semen extenuat calfacitq; medulla ipsius viridis adhuc astringit, coq; sanguinem spuentibus, & cæliacis accommodatur. (De Sagapeno suo loco dicemus.)

ϰυκον.
Figuier

FIGUS arbor calidi tenuisq; temperamēti est, adeo vt liquor & foliorum succus non rodat modò aut abstergat vehementer, sed etiam exulceret, ora venarum aperiat, & myrmecias exterat. quin etiā purgandi vim obtinet. At syluestris ficus quam caprificum vocant, in omnia efficacior est domestica. Ficus fructus aridi in secūdo ferè ordine siccāt. (Galenus habet, cal. 2. nō autem sic 2. videlicet principio secundi, aut sine primi calefaciunt) pingues autem, duros tumores magis maturant, acriores detergunt discutiuntque. Decoctum ficuum mellis speciem referens, quod iam nonnulli siraon appellāt, viribus melli respondet. Virides quidem ficus imbecillioris virtutis sunt, vtræque tamen & virides & aridæ aluum subducunt. At ficus caprifici acres & discussoriæ sunt, quemadmo-

dum ex domesticis grossi.

TRICHOMANES nascitur eisdem in locis quibus adianton, filici simile, sed exilius: foliis lenticulæ, tenuibus, in ordinē vtriusque digestis, aduersis in se, in ramulis tenuibus, acerbis, fusco colore splendentibus. Eadem quæ & adianton præstare posse constat. Galenus, Trichomanes, quæcunque adiantum, efficit.

τριχομων
νις.
capillus
veneris

FILICULA nascitur in muscosis petris, & vetustis arborum caudicibus, præsertim quercuū, palmi altitudine, filici similis, subhirsuta, non tenui perinde diuisura. radix pilosa, in qua continentur cirri, ceu polyporū, crassitudine digiti minimi, coloris intus herbacei, austera aliquantum, & gustu subdulcis, Aeg. Sic. abunde citra morsum. potum, inferius purgationem molitur.

πολυπό-
διον.

FILICI folia sine caule, sine fractu, sine flore, ex vno pediculo, cubitali longitudine exeūt, multifida, & lateribus pinnata, subgravi odore: radice per summa cespitum nigra, oblōga, filices multas fundente, substringente gustu nascitur in mōtibus & saxosis. Filix fœmina foliis est filicis, surculosis, altioribusq;, & quæ non singulari, vt illa, pediculo fulciantur: radicibus longis, pluribus, obliquis, quæ ex nigro in luteum flauescunt. aliquæ etiamnum rubræ inueniūtur. Aeg. Vim siccandi & amaram representat, ea que fœtus

πίρις.
Feugicis

θυλόπιρις

corrumpit, latosque lumbricos enecat, instar quatuor drachmarū cum malsa pota. Quoniam verò modicè cōstringit, vlcera citra rōsionem desiccare potest.

FLAMMEAM violā in scopa regia describemus.

μαραθρον FOENICVLVM in Iberia quæ ad occidentem spectat, succum reddit gummi similem. Caulem medium, dum herba floret rustici demetunt, ignique admouent, quo facilius vi caloris exudans, gūmi remittat. quod efficacius succo est, ad medicamenta oculorum. Est & syluestre fœniculum, magnum. ιππομαραθρον. fert autem semen cachryi simile, cuius radix iucundè olet. Traditur aliud hippomarathri genus, longo, exili, & angusto folio, semine coriandri, rotundo, acri, & odorato. Excalfaciendi naturam habet, & viribus fœniculo respondet, ad omnia infirmius. Aeg. Cal. 3. sic. 1. Hinc etiam lacti generando est, & suffusis auxiliatur.

τῆλις.

FOENVM GRAECVM ex secundo ordine calidum est è primo siccum, idcirco feruidas inflāmationes irritat, minus autē calidas & induratas magis discutiēdo per sanat.

Fresca

τριφύλλου
fragaria

FRAGA getēs herba sine caule spargitur humi, multis à radice lanuginosis pediculis, flore candido folio trigemino, per ambitum serrato atque venoso. fructu exiguis quidem moris haud abfimili, cæterum sui generis,

solido calloso, tenero, rubente, tū gustu tum
etiā odore suauiss. radice foris atra, intus can-
dida, multo fibrata capillitio. fronde perpe-
tua. Cultus diligentia non magnitudine so-
lum proficiunt, sed interdum etiam è rubris
in candida degenerant. Herba cibo sumpta
medetur lienosis, itē succus ex melle potus,
Idem cum pipere candido datur suspiriosis.
Fraga sitim sedant, stomacho prosunt, præser-
tim bilioso. Succus fragis exprimitur vetusta
te vires accipiēs, præsentaneo remedio ad fa-
cici vlcera, oculorū suffusiones, epiphorasq;
Radici decoctū iocinoris feruores mulcet
matutino & meridie potum. Cal. sic.

F R A X I N V S arbor nota est. Agin. Folia
eius pota viperarū morsibus succurrūt. Cor-
tex crematus illitusque ex aqua lepras sepa-
rat. Ligni verò ramenta si bibantur, letalia ef-
ferunt.

μελίαν
Fresne

E R V C I marini generibus quoddam la-
tum, & alterum sublongius, & rubens. tertium
candidum nascens in Creta, floridum valde,
quod nulla corruptionis labe polluitur. Hoc
fucos quidam putant mulieres suum colorem
mentiri, cum tamen sit radícula eiusdem no-
minis qua sese fucant. Aegineta, Refrigerat
ficcátque in secundo abscessu, ac mediocriter
etiam astringit.

φύκος
θαλάσ-
σιον.

F Y M A R I A. vide Capnos.

F Y N G O R V M differentia duplex. aut
g iij

enim māduntur, aut perniciales sunt. Multi de causis venenosi gignūtur, vbi videlicet clauus ferreus, in quo sit rubigo, aut panni marcor adfuerit, aut si iuxta serpētis cauernam, arborésve, que priuatim pariunt noxios fructus, erumpant. Continent qui tales sunt, nescio quod strigmentum. concretamque pituitam, terraque eruti quàm celerrimè corruptescunt, atque marcore vitiantur. Sed qui veneno imbuti non sunt, suauem in iuribus gratiam habent. largius tamen sumpti nocent, & ægrius concocti strangulant, aut choleram morbum citant. Aegineta, Frigidi & humidi admodum tēperamento sunt: nōnulli ipsorum manducati etiam exitium adferunt, præsertim qui inter ipsos natura constant putridæ qualitatis participes.

G

γαλβάνη

G

ALBANVM succus est nascentis in Syria ferulæ, quod nonnulli metopium vocant.

Maximè laudatur cartilaginosum, merum, thuris effigiem præbens, pingue, minimè lignosum, retinens nōnihil adiecti seminis & ferulæ, graui odore, neque valde humidum, neque nimis aridum. Adulteratur faba fresâ, resina & ammoniaco. Si purgare galbanum voles, in feruentem aquam demittito, namque cum liquefactum fuerit, eius sordes fluitabunt, quas hoc modo facile

separabis : mundo linteo raroque alligatum in fictili aut ærea pyxide ita pendeat, ut imum vasis nō tangat : opertoque vase in feruidam aquam demittito : sic enim sincerū veluti per colum eliquescet , & lignosum in linteo remanebit. Aeg. Calfacit 3. sic. 2. Mollendi & discussoria vi donatum.

GALION, nomen ex eo traxit, quod in contrahendo lacte, coaguli vicem impleat. Γάλιον
ramulum foliūmque habet aparinæ simillimum, rectū : florem in cacumine luteum, tenuem, densum, copiosum, odoratū. radix venerem cōcitat. Nascitur in palustribus. Aeg. Siccandi vim, mediocremque acrimoniā habet : flos eius ad sanguinis ex naribus eruptio mes & ambusta congruit.

GALIOPSIS, frutex in totum caulem γαλίopsis
& folia habet viticæ, leuiores, & quæ grauem Videēt eē
odorem trita reddant : flore purpureo tenui. agripal-
nascitur circa sepes, ædificiorum areas, ac se- ma offic.
mitas vbiq̄ue. Aeg. Scirtoſos tumores dissi-
pat & emollit. item ad vlcera serpentia facit
emplastri modo imposita. *valla mellea*

GALLA fructus est quercus. Aliqua omphacitis appellatur, parua quidē, sed tuberosa, solida, nullo foramine peruia. altera plana, leuis, perforata. Eligi debet omphacitis, quæ efficacior est. Aegineta. Omphacitis, id est immatura medicamentum est affatim astringens, eamque ob causam siccatur, fluxio-
κηκίσι
Noix de
galle.

nes repellit contrahitq; laxa stringit, & partes imbecillas firmat, fluidisque omnibus affectionibus accommodata est. Frig. 2. sic. 3. Altera que flauo colore inanis magna; est, non tantam in siccando & astringendo habet efficaciam, sedis inflammationes, & proci- dentias excocta iuuat. Gallæ vero combu- stæ, & aceto restinctæ, sanguini supprimen- do sunt.

γαλινα.

GALLICA, genus est aceris campestre, præcipuo candore, minus crispa, rariorq;.

GALANGAE magnus vsus apud récen- tiores medicos tã Græcos quàm Latinos eru- pit. Radix vulgò etiam nota, quamuis aliud de procul comportetur. Deligèda pondero- sa, rubenti cortice, gustu per quàm acri, odo- rata. Sunt nebulones, qui in tortis iunci radi- cibus in aceto piperato maceratis galangæ mentiantur acrimoniam: sed impostura de- tegitur, cortice deerso, qui hunc saporem e- biberat. Cal. 3. coctionem iuuat. stomachi ex frigida causa dolores finit. spiritus digerit co- cta ex vino. Cerebrum roborat naribus indi- ta. Os commendat. Ex succo plantaginis da- tur quibus cor palpitans micat. Cœliacis, & coli doloribus noxio spiritu conceptis auxi- liatur. acidis subuenit ructibus.

GENTIANAE inuentio prima assigna- tur Gentio Illyriorum regi, à quo cognomen- tum habuit. foliis partim proximè radicem,

iuglandi plantaginive similibus, subrubris, partim à medio caule, & præsertim iuxta cacumen, paulum dissectis: caule cauo, & leui, digiti crassitudine, geniculato, & ex intervalis maioribus foliato, binum sæpe cubitorum: femine in calycibus lato sine pondere, aceroso, satis ad spondylii semen accedente: radice longæ aristolochiæ, crassa, amara. Nascitur in sublimibus montium iugis, umbrosis locis, aquosisque. Aegineta, Gentiana radix efficax admodum est extenuare, purgare, abstergere, & meatus infarctos aperire.

GERANION foliis anemones, diuisuris longioribus: radice sub rotunda, cum estur dulci. Quæ drachmæ pondere in vino pota, vuluæ inflationes discutit. * Geranium alterum, caulibus minutis & pilosis, sesquipedalibus: foliis maluæ. in summis alis sursum spectantia gruum capitula insunt, cum suis rostris, aut canini dentes. Nullius in medicina vsus. Aeg. eadem.

GERONTOPOGON, id est, senilis barba: foliis est hirci barbulae, tenuioribus, longioribusque, instar capillorum prælongis: caule paruo, super quæ calyx lógus, & barbula quæ summo vertice senum more incana funditur. flore luteo nitet, qui involucre barbulae euascat. lacte manat. radix est amara. iocinorosis & stomachicis succus decocti potus

γεράνιον. myrsinis qui
Duplex, budo.
vna offi.
acus pa- herba robusta
storis seu rostris uic
alt. pescosie vulg.
lumbin^o.

γεροντό-
πογον.
vulg. barbe de p-
stre, ou
barbe de
Dieu.

conuenit. Renum vitis & vesicæ succurrit.
 Ex aceto ciet urinas. Semen singultus sedat,
 aluum sistit, & intestinorū inferctum expli-
 cat. (Quantum ab hirci barbula differat ex
 Græci nominis descriptione, id est tragopo-
 gonis, conferendo discere potes.)

γίθυον.
 Siboule
 ou cebule
 ou ciuôs.

GETHYVM Theophrasto penè sine ca-
 pite est, ceruicis tantum longæ, & ideo totū
 in fronde, sepiusque refecatur, vt porrū: qua-
 propter & illud ferunt, non deponunt, mensi-
 bus Martio, Aprili, & Maio. Secunda semen-
 te post æstiuum solstitium defigitur. Deci-
 mo aut duodecimo die profilit, sed è recentī
 semine maturius. Nō anniculum modo, sed
 & bimum quoque fructificat. Germinat è la-
 tere, vno caule confurgit, sed quo radix ipsa
 deficiatur, foliis intus cauis. Condimentari-
 um est, & ceparum generis. Minimè autem
 durat. Plinius à Latinis pallacanā vocari tra-
 dit. Sunt è Græcis qui gethyllida pro gethyo
 acceperunt, quod & epithyllida vocauerunt.
 Didymus gethyō simile fecit ampelopraso.
 Epænetus capitatum porrum gethyllida tra-
 dit appellari.

GEVM radículas habet odoratas, & iucū
 di saporis ad discutiendas cruditates, pecto-
 risq; & laterum dolores.

GINGIBERIS sui generis planta est,
 γιγγιβρις in Troglodytica Arabia magna ex parte na-
 gingebric scens. qua virente, ad multa, perinde atque

imp. videretur
 etiam
 videretur
 videretur
 videretur

αμαγοθη γίθυον.
 Lata. Lata. Mors a
 diablic.
 fr. 11

nos ruta, vtūtur, & primis potibus & edulis admiscēt. Huius radices, cyperi modo, paruae sunt, candicantes, & odoratae, atque piper sapore imitatur. Eligi debent quae teredines non nouerunt. A multis tamen ob id cōdiuntur, quod celeriter cariem sentiant. Fictilibus in Italiam asportantur. Gingiberis cibo conueniens est, & cum condimento assumitur. Aegineta. Impensē quidem calefacit, sed nō primo statim occurso, quod inuictae cuiusdam & crassioris humiditatis particeps sit, propter quā etiam facile perforatur, firmam autem conseruat caliditatem.

GINGIDIVM, aliqui lepidion, in Syria & Cilicia plerunq; nascitur. herbula syluestri pastinacae similis, tenuior, & amarior, radice parua, candicāte, subamara. Olus hoc crudum, coctum, conditūmve estur. Aeg. Calorem non adeo manifestum sortitū est, ceterum siccatur in abscessu tertio & astringit, quae de causa & stomacho vtile est.

GITH exilibus surculis fruticat, saepe binos dodrantes excedens: foliis, vt senecionis minutis, sed multo tenuioribus: capitulo in cacumine tenui, paruo, ceu papaueris, oblongo, intercurstantibus intus membranis, quibus semē includitur nigrum, acre, odoratū quod panibus inspargitur. Aeg. Calefacit, siccatur tertio, tenuis est substantiae, vnde destillationibus in nares olfactu prodest, intus assum.

γγιδίου
ov.

Non est
hec fuma
ria, sed
cherefo-
lium.

μελάνθει-
ov.

Nyelle.

ασανος
μοσανιλλο //

νιγαντα, γιθιγιο
νιγαντα γιθιγιο //

pta discutiendis flatibus singularis est: quin-
etiam amari particeps deprehenditur, quo
lumbricos interficit: abstergit & incidit, hinc
quoque recta ceruice spirantibus commodè
exhibetur. item lepras exterit, myrmecias
eiicit, & menstrua incitat.

ξιφίον.

offic. spa-
thula fœ-
rida. ruri
gladius.
falso lon-
chitis exi-
stimatur.

XIPHION, alii phasganon, alii machæ-
ronion, Romani gladiolum, vocant. nomen
inde accepit, quod foliū gladii præbeat spe-
ciem. in di simile erat, nisi minus & angusti-
us videretur, & gladii modo mucronatū, ne-
uofumque in caulem exit, cubitalem, in quo
purpurei flores, in ordinem digesti, inter se
distant: rotundo semine: radicibus geminis,
vna, bulborū modo, super alteram insiden-
te. quarum inferior gracilis est, superna ube-
rior. nascitur in aruis. Aegineta, Gladioli ra-
dix trahit, discutit, & siccat.

G L A N D E S, in quercu indicabuntur.

καστανά,
Chastai-
gnes.

G L A N D E S Sardiæ, quas aliqui casta-
neas, aut lopima, aut glades Iouis appellant,
similésque effectus præbent, præsertim tunica
quæ carnem & corticem media intercurfat.
caro his qui ephemerum biberūt, conueniēs
est. Aegineta, Castanææ omni ex parte reli-
quis glandibus præcellunt.

βαλανός
κνερψι-
σής

G L A N S vnguētaria, fructus est arboris
myricæ similis, in magnitudine auellanæ nu-
cis, cuius nucleus græcarum nucum more tri-
tus, humorē reddit, quo ad præciosa vnguent

ta pro oleo vtuntur. nascitur in Aethiopia, Aegypto, Arabia, & Petra oppido secus Iudæam. Præfertur plena, recens, candida, quæ facillè delibretur. Aeg. Quæ intra vnguentariam glandem ceu carnosâ sunt, abstergendi incidendiq; cū astringitione vim habêt, eamq; ob causam denarii vnus pondere cum mulsâ pota, facile vomitiones cient, & inferiorè ventrem subducût, cum posca verò laxandis extis accommodata sunt. Item cutis vitia cum aceto peruncta exterunt. Cortex alioquin egregia astringendi virtute pollet.

SATIIVM glastum quo infectores lanarum vtuntur, folium habet plâtagini simile, verū pinguius nigriusq; . cuius caulis duâ cubitorum altitudinè excedit. Syluestre glastū satiuo simile est, folia fert maiora, lactuaceis proxima. caules prætenues multifidos, quadam tenus rubentes: in quorum cacumine folliculi multi dependent, quandam linguatum effigiem referentes, in quibus semen, flore tenui, luteo. Eadem quæ & suprâ dicta præstat. potu & illitu lienosis auxiliatur. Aegineta, Isatis domestica qua tinctorum vtuntur, siccandi vires & astringendi habet. hinc est quod magna vulnera in duris glutinat corporibus, sanguinem erumpentè compescit, laxos tumores discutit, ac omnibus malignis vlceribus resistit. Syluestris autem cum magis rodat, magisque ideo siccat,

isatis
Guedum
ou guel-
dum ou
herbe de
S. Philip-
pe. ou In-
dicū à co-
lore. pa-
stilli ab
effigie.

valentius aduersus humiditas putredines pugnat, ad cætera deterior, vt quæ immoderatus mordcat. Cæterum ob virium vehementiam lienosis quoque vtiliter adhibetur.

γλαυκίον
memitha
offi.

GLAUCIVM, succus est herbæ quæ ad Hierapolim Syriæ nascitur, foliis ferè corniculati papaueris, pinguioribus tamen, in terrâ sparsis odoris tetri, gustus amari. tota croceo succo madet. Folia in olla fictili femifrigidis clibanis calfaciunt indigenæ, vsque dū flaccescant, deinde contusis succum exprimunt. Aegineta. Glaucium astringit, gustanti nonnihil ingratum, manifestè refrigerat, eaq; vi sacris ignibus non validis succurrit.

γλαύξ.
Nomen
vulgo nō
habet.

GLAUX cytiso & lenticulæ foliis similis, quæ supernè virent, auersaq; candidiora spectantur, ramuli à terra exiliunt quini senive, tenues ab radice, dodrantē alti. flores ceu violæ albæ, purpurei exeunt, minores tamen. nascitur iuxta mare. Aegineta, Calidi & humidi temperamenti gratia lacti generando idonea est.

γναφάλιον.

Vulg. ciu-
ciata.

γοσσίπιον.

ἄγρωσις.

GNAPHALII foliis mollibus minutisque pro tomento vtuntur. Bibuntur efficaciter folia in vino austero, ad dysenteriam. Sunt enim calida & modicè astringentia. Aeg. (Vide Clematis tertia.)

GOSSIPIVM in Xylo declarabitur.

GRAMEN geniculatis serpit ramulis, à quibus

quibus crebro radices spargit dulces, articulis præinctas. folia dura, & vt arundinis parua, lata, in exilitatem fastigiantur, eaque iumenta & boues pascunt. Est & arundinaceum gramen, priore multo maius, quod iumenta necare traditur, præsertim in Babylone: idque iuxta vias nascitur. Quod in Parnaso monte gignitur, densius fruticat: foliis hederaceis: flore odorato, candido: femine paruo, non inuili: radicibus quinis aut senis, digitali crassitudine, candidis, mollibus, & admodum dulcibus. Natum in Cilicia gramen, quod incolæ cinnam appellant, boues inflammatur, si eo virenti sæpe pascantur. Galenus: Graminis radix mediocriter frigefacit & siccatur. Patum aliquid mordax habet ac subtile. Herba frigefacit prius, inter humidum & siccum media. Huius semen alibi quidem imbecillum est, in Parnaso autem inuentum siccatur, subtile, subacribumque est.

GROSSI, quæ crinei nonnullis vocantur, acres & discussorii sunt, liquoris gratia qui in ipsis continetur. Cocti igitur duros tumores dissipant: crudi myrmecias & thymos exterunt. Aegineta. ὄλιυθοι.

GUMMI siccante vi & emplastica pollet, & nimirum asperitatibus medetur. κόμμι

H

αλιμος
Blanche
putain.

H ALIMVS frutex est sepimentis idoneus similis rhamno, sine spinis, foliis oleæ, sed latioribus. nascitur in sepibus & maritimis. Folia decoquuntur ciborum gratia. Aeg. Dissimularium parvum est, salsum gustu, & leuiter astringens, maxima ipsius pars calore temperata cum humiditate insuperabili est, & lactis ubertatem conciliat.

καλαμος
Câne ou
arunde.

IN HARVNDINVM genere quædam nastos, id est farctior, vocatur, ex qua sagitte factitari solent. alia fœmina, qua tibiærum ligulas efficiunt. alia quod fistulis addita sit, syringias: cui multum inest carnis, crebris cincta geniculis, ad librorum conscriptionem accommodata. alia crassa, concaua, apud amnes nascens: quæ à quibusdam cypria, ab aliis donax appellatur. alia phragmites seu vallatoria, gracilis, cædicans, vulgò cognita. Aeg. Calamus phragmites extergit, folia ipsius viridia mediocriter refrigerant. Cortex crematus calciscit, siccat tertio. Radicem cum bulbis illitâ spicula & aculeos extrahere asserunt.

gamo
vulgo.

ασφιδελος
haste roy
alle. offi.
afrodili.

HASTVLA regia vulgaris notitiæ est, foliis maioris porri: caule læui, ferente in cacumine florem, quem anthericon appellant, radices subiacent oblongæ, rotundæ glandibus similes, gustu acres. Aeg. Asphodeli radix vim habet detergentem discutientemq;

Concremate autem ipsius cinis calidior, sic-
cior, & tenuior euadit, quo fit vt pilorū de-
fluuiis medeatur.

HEDERA differentias multas in specie κισσός.
sortitur, summas autē genere treis. Nam quæ Lierre.
dā candida est, altera nigra, tertia helix, can-
dida, fructū fert candidum: nigra nigrū, aut
croci emulum, quā vulgus Dionysiam vocat,
helix fructū non gignit, sed albas habet viti-
culas, & folia parua, angulosa, & concinnio-
ra. Aeg. Hedera contrariis constat viribus, vt
quæ astringat & refrigeret. Item acris est &
calida, aqueæ substantiæ & tepidæ, cum viri-
dis est, particeps. Eius folia vino incocta vul-
neribus glutinandis, ambustis & lienosis sa-
lutariter adhibentur. Succus ipsorum naribus
ad pituitam educendam iufunditur. diutur-
nis aurium defluxionibus succurrit. Lachry-
ma hederæ, vt quæ acrior sit, pediculos ene-
cat, & pilos abolet.

HEDYSARON, vide Securidaca.

HELENIVM folia habet verbasci angu-
stioris folii, asperiora, oblonga: caulem qui-
busdam in locis non emittit: radicem subal-
bidam, interdum subrufam, odoratam, suba-
crem, vegetam, magnā, ex qua agnatæ pro-
pagines liliorū aut ari modo seruntur. Mon-
tibus in vmbrosis, siccoque solo prouenit. Fo-
ditur æstate radix, particulatimque dissecta
siccat. Alterum helenii genus in Aegypto

ἑλένιον.
offi. enu-
la. rur. cā
pane, ou
enula cā-
pana.

gigni Crateuas tradit . herba est cubitalibus ramulis, serpilli modo per humum repentibus: foliis, lenticulæ circa ramos, sed longioribus crebrisque: radice pallida, digiti minoris crassitudine, per ima tenui, supernè crassa cortice nigro . Nascitur in maritimis collibusque. Radix vna in vino epota, contra serpentium icus auxiliatur. Aeg. Heleniū calidum est & siccum cum excrementitia humiditate. quare & eclegmatis temperatū infarctos thoraci humores educit: ac particulæ ex eo ruborem contrahunt.

Ἡλιότροπός -
πικρόν.
herb. flos
cācri. fal
lūtur, qui
soulfiz
putēt, aut
offi. calé-
dulā, aut
solis spō-
sam.
Siue scor-
piuron.

HELIOTROPIO magno flos est effigie scorpionis caudæ, vnde scorpuiro ei nomen. & quoniam folia cum sole circumagat, heliotropion dicitur. folia ocimi habet, hirsutiora, candidiora, & maiora. ramuli à radice terni, quaterni, aut sæpe quini exiliūt, multialis concaui: flos in cacumine candidus, aut subfuluus, incuruatur vt scorpionis cauda. radix tenuis est, & inutilis. nascitur in asperis. Heliotropion paruū nascitur in palustribus, iuxta lacus, foliis antedicto proximis, rotūdiorebus: semine acrochordonum verrucatum modo, pensili rotundo. Aegineta, Maius calidam, siccam & abstergentē vim præ se fert, cui^o decoctū potu educit pituitā, bilēmq. Illitu fructus ipsius myrmecias & huius notæ vitia perficcat. Minus autem heliotropium & hæc abolet, & lumbricos in-

terimit, si cum fructu, nitro, hyssopo, & cardamomo bibatur.

HELXINE nascitur in parietinis, sepi- ἑλξίνη
 bus & maceris, folia ei mercurialis insunt, Parietai-
 hirsuta: cauliculi subrubentes, & circa eos ve re ou my
 luti femina aspera, adhærentia vestibus. Ae- raile,
 gineta, Hanc alii aliter nuncupant, perdi-
 cium, parthenium, fideritim, heracliam. ab-
 stergit, leuiter astringit cum humiditate sub-
 frigida,

HELXINE cognomēto cissampelos, fo- ἑλξίνη
 liis est hederæ, minoribus: ramulis exilibus, κισάμπε
 quibus complectitur quodcunque contige- λος.
 rit adminiculū. nascitur in sepibus, vinctis, & vineage,
 segetibus. foliorū succus potu deiicit aluum. ou vitreo
 Aeg. Vim habet discutiendi. le.

HEMEROCALLIS foliū & caulem ha ἡμερο-
 bet lilii, porraceo colore. flores in caule per καλλίς.
 singulose ortus terni, aut quaterni erūpunt, liliū agre
 liliū diuisura, quoties dehiscere cœperunt, co ste ou
 lore per quàm pallido. radix magna est at- marinū.
 que bulbosa. Aegineta, Radix eius viribus
 lilio respondet, similiter illi ambustis opi-
 tulatur.

HEMIONITIS, quam aliqui splenion ἡμιονίτις
 vocant, folium emittit dracunculi, lunatum. Falso ab
 radicibus cohæret multis, tenuibus. nunquā off. scolo
 flores, neque semen, neque caulem gignit, in pendria.
 petrosis nascens, austero sapore. Ea ex aceto nōnullis
 pota lienem absunit. Aegineta, Astringens lingua
cerui.

simul & amara est, idcirco lienosis cum aceto pota succurrit.

ἑρμόδακτυλοι. HERMODACTYLI radix per se, & ipsius decoctum, vim habet purgandi: arthriticis priuatim cum humores defluūt exhibetur. Stomacho vehementer aduersatur. Aegineta.

ὑάκινθος HYACINTHVS folia habet bulbi: drantalem caulem, minimo digito tenuiorem, herbacei coloris: comam procumbentem, florum purpureorum plenam, incuruam: radicē bulbaceam. Aeg. Radix siccat primo, frigefacit secundo. Pueros itaque impuberes diu conseruare cum vino illita creditur. Semen leuiter abstergit astringitque, idcirco at quatis cum vino datur, vt quod deficcet magis quàm refrigeret.

ὑδρολάπαθος. HYDROLAPATHVM rumex est in aquis nascens.

ὑδροπίπερι. HYDROPIPER apud aquas nascitur quæ stagnāt, aut pigro lapsu repunt. caulem edit geniculatum, prædurum, multis alis codici p cu cauum: folia menthæ, maiora, molliora, candidioraque, gustu piperis, acri, citra tamen vllam odoris gratiam: fructum acrem, in surculis paruis, prope folia racematim coherentem. Folia cū semine illita tumores veteresq; duritias discutunt. sugillata delent. quæ post & pficare quam in aruerūt, tusa pro pipere in obsoniis velint eē. admiscuntur. Radix parua, nullius in medi-

*proficaria
maie, et cordo
sed ea, q̄ h̄m
ra mucle
aia. dupli
o enim gen
pficaria.*

cina momenti. Aegineta. Herbula est calida, sed non piperis modo. Facultates similiter Dioscoridi docet.

HIERACIUM magnum, caulem emit-
tit asperum, subrubrum, spinosum, cauum: *ἱεράκιον*
folia ex interuallis rariuscule diuisa, familia *μίσγα.*
soncho per ambitum: luteos flores in oblon- *cichoree*
gis capitulis. Vim refrigerandi habet, & mo- *iulne.*
dicè substringendi. vnde illitum, stomacho
æstuâti, inflammationibusq; prodest. succus
erosionem stomachi sorbitione mitigat. her-
ba cum radice illita, vibratis à scorpione icthi-
bus auxiliatur. Hieracium paruum, folia *ἱεράκιον*
ex interuallis habet, diuisa in ambitu: cauli- *μικρόν.*
culos teneros, virentes, in quibus lutei flores *cichoree*
orbem circinâtes emicant. Vim suam ad ca- *fauilage*
dem ad quæ superior impendit. (Aegineta
non habet.)

HYOSCYAMVS vide in litera, a. fo. 24

HYOSIRIS intubo similis traditur, sed *ὑόσιρις*
humilior & tactu asperior. Vulneribus con-
tusa præclare medetur.

HYPEROON, aliqui hypopheon vocât. *ὑπέρκοον.*
nascitur in segetibus aruâq;, foliis rutæ, exi-
libus ramis. Aegin. Frig. 3. papaueris viribus
proximum.

HYPERICVM, alii androsomon, alii *ὑπερικόν*
corion, alii chamæpytyn appellant, quoniâ *mille per*
femen odore resinâ imitatur, furculaceo fru- *tuisou p-*
tice, dodrantali, rubente, folio rutæ: flore al- *forata.*
h iiii *vulg. ou*
herbe S.
Ichana

*forata
herba p.
iouis.*

be violę, luteo, q̄ digitis tritus sanguineū suc-
cū remittit, qua ex causa androsēmon cogno-
minatur: subhirsuta filiqua, & tereti hordei
magnitudine, semine intus nigro, resinosi o-
doris. gignitur in cultis & asperis. Aeg. Hype-
ricum duplex est. Alterū, quod androsēmon
& ascyrrhon appellatur, expositum est: alte-
rum verò calefacit & siccit, tenui substantia
præditū, eōq; urinas elicit, & menstrua citat.
Totum ipsius semē si cum foliis illinatur vi-
ride, cicatricē vulneribus obducit. Arida ve-
rò folia oblita vlceribus medentur. dantur
etiam potioni aduersus coxarum dolores.

Al. hypo
glosson.
ἵππογλωσ-
σος.

HIPPOGLOSSON, frutex est folia ha-
bēs rusci tenuis figura, & spōsam comā, & in
summo ceu linguas ē foliis exeūtes. Capitis
dolorem corona ex comis imposita minuit.
malagmatis radix succūsq; admiscetur. Aeg.
Frutex est pusillus, cuius radix & succus e-
molliendi virtute pollent.

ἵππολά-
παθον.
offi. pari-
celle, ou
grāde o-
zeille.
vulg. pa-
relle,

HIPPOLAPATHON olus est ma-
gnum in paludibus nascēs. easdem habet vi-
res quas supradicta rumicis genera. Aētius:
Consimile est facultate lapatho, sed imbe-
cillius.

HIPPOMANES, secundum Crateiam,
planta est fructu cucumeris syluestris, folio
autem nigriori, tāquam papaueris spinoso.
Hęc Theocriti interpres. Sed apocynon
etiam hippomanes cognominatur.

HIPPOPHAËS, quo fullones vestes in- *ἵπποφάνης*
 terpolât, in sabulosis maritimisque nascitur, Lappago
 furculaceo frutice, vndiq; denso & largo, fo seu lap-
 liis oleæ longioribus, mollioribusque: inter pula
 quæ candicantes spinæ emicant, siccæ, angu-
 losæ, interstitio quodam distantes. flores he-
 deræ corymbis similes, racematim cohæret:
 minusculi tamen, & molles, candidi, ex parte
 rubescentes. radix lacteo succo madet, crassa
 mollis, amara gustâti. ex qua, perinde ac tha-
 psia, succus eximitur, qui per se, & cum erui
 farina subactus, siccatur, & ad vsum recondi-
 tur. Aegineta, Alij hippophyes vocant. R ad i-
 cis liquor cum erui farina instar denarii da-
 zus, bilem ac pituitam purgat. Item totus ip-
 se frutex siccatus, ad purgationes accommo-
 datur.

HIPPOPHAËSTON, id quod aliqui hip-
 pophæes appellât, nascitur eisdem locis qui-
 bus hippophaës, estq; spinæ fulloniæ genus,
 humilis herba, sine cauliculo, sine flore: ina-
 nibus tantum capitulis: foliis paruis, spinosis
 radículas habens molles, crassas. Succus radi-
 ce, foliis, & capitulo exprimitur, & exiccatur
 Aeg. Succus trium obolorum pondere, cum
 aqua mulsa ad pituitam & aquâ vacuandam
 exhibetur: maximè congruit non nisi subre-
 cta ceruice spirantibus, comitialibus, & ner-
 uorum affectibus.

HIPPOSELINYM, Latini olusatrum *Ache ou*
hacche

appellât, aliqui smyrnion. quamuis aliud fit, quod propriè smyrniō dicitur, vt paulò post referemus. Est autē maius, & satiuo apio candidius: caule alto, cauo, molli, habēte veluti lineas: foliis latioribus, in puniceum vergentibus. coma rorismarini, florum plena, dependentibus in cacumine corymbis, antè quàm deflorescat. ea semine turget nigro, oblongo acri, solido, aromatico. radix dimittitur tenuis, odorata, candida, quæ os commendat. In umbrosis & palustribus enascitur. olerum generis, vt apium. radix cruda coctāve estur. folia cum caulibus decocta manduntur, & per se aut cum piscibus præparantur, crudaque muria condiuntur. Aegineta, Cum apio domestico virtute cōuenit, nisi esset imbecillius.

H I R C I barbulam in Tragopogone describemus.

ἕσσωπος.
Hysopē

H Y S S O P Y M, herba nulli non cognita, duūm generum est, montanum & hortense. Optimum est Cilicium. Aeg. Calefacit, siccatur. tenuisq; substantiæ est.

ἄλκός.

H O L C V S in saxis nascitur ficcis, aristas habet in cacumine tenues, culmo quale hordeū restibile. Hæc circa caput adalligata, vel circa lacertū educit aristas è corpore: quare nonnulli Aristidam vocauerūt. Multis eam esse contendunt inter saxa proueniētem. Alij fyluestrem esse volunt auenam.

H O L O S T I O N quadrátalis herbula est, Al. $\delta\lambda\omicron\sigma$
 lumi repens: foliis viticulísq; coronopo aut steum
 gramini proximis, gustu astringentibus: ra- $\delta\lambda\omicron\sigma\epsilon\iota\omicron\nu$
 dice alba, prætenui vsque in capillamenti spe Herb.
 ciem, longitudine quatuor digitorũ. nascitur mollegra
 in collibus terrenis. Carnes coguntur, deco- men. ruri
 ctionibus addita. Aegni. Siccat, astringitque, canisdéti
 hinc eo ad rupta vtuntur. culus &

H O R D E V M optimum est, candidum duua. nõ
 purúmque. Aegineta, Frigefacit, siccat pri- est hec pi
 mo Nonnihil etiam extergit. Caterum faba losella
 rum lomento siccitate præcellit, minus flatu κριτή.
 lentum est. Polenta hordeo multo magis sic- Horge
 cat. Ptisana præter quod largius humectat,
 etiam abstergit vehementius.

H O R M I N V M herba est, foliis marru- $\sigma\epsilon\mu\iota\nu\omicron\nu$
 bio similis, caule semicubitali, quadrangulo, Satiuũ,
 circa quem eminentię siliquis similes prode- oruale
 unt, quæ ad radicem spectãt, in quibus diuer- toute bõ-
 sum semen recluditur. siquidem in syluestri ne
 rotundum, fascúmque inuenitur: in altero, ni offic. gali
 grum, & oblongum, cuius est vsus. Syluestre tricuin
 magis viribus pollet: quare vnguentis, præ- herb. cen
 fertim gleucino, permiscetur. Aegineta, Cali trügaling
 dum est mediocriter siccum & abstergens, vulg. sal-
 venerem igitur stimulat. oculorum crassities uia trans
 cum melle repurgat, tumores laxos discutit, marina
 & extrahit aculeos. Syluestre domestico est
 valentius.

I

Nō mul-
tū differt
à liferon
ou lifer-
rotte

I. **ASIONE** olus est sylueftre, hu-
mi ferpens, copiofo lacte, flore
candido, & in hoc nobili quòd
fingulari folio conftet, fed ita implicato, vt
plura videantur, floris margine in angulos
exeunte. Plinius florem Cōcilium ait appel-
lari: fed que Theophrastus de folio floris, ea
Plinius de folio herbæ feribit. Commédatur
herba ad ftimulandos coitus. Cruda, & ex a-
ceto pota, lactis vbertatem præftat. Salutaris
eft tabem fentientibus. infantium capiti illi-
ta, nutrit capillum, tenacioremq; eius cutem
efficit.

ιβηρίς.
Lepidiū
fylueftre
fortè. her-
ba. pratē-
fis Vale-
riana

I B I S C V S, quere Althæa.
I B E R I S, fiue cardamantica, folia habet
nasturtij, vere virentiora: caulem cubitalem,
aut minorem. in incultis nascitur. æftate la-
cteam florē promit: quo tempore efficacior
eft. Radices duas nasturtio fimiles habet, cal-
facientes & adurentes, ipfe enim ischiadicis
cū falfa axungia emplaftri modo vtilis, qua-
ternis horis alligatæ, vt dein in balneas defcé-
datur, & poftè a oleo cum lana locus perun-
gatur. (Aeg. omifit.)

*ιδαια
εϊσα.*

I D A E A E radici folia fant ea quæ rufco.
adhærent his veluti exigui pampini, in quib-
us flos. Aegineta, Gufu acerbæ, & viribus:
fanguinis eruptionibus & reumaticis affecti-
bus tum pota, tum extrinfecus impofita ac-

commodatur.

I L E X similes quercui vires habet, sed multo ea est validior. Galen.

I L E X est gemina Colūmelle, minor apibus quæ sita: & prolixior, omnibus improbata mellificio.

I L L E C B B R A, vide semperuium tertium. ἀνδρα

I L L E C B B R A, quæ Græcis andrachne agraria nonnullis minus semperuium, sylvestris est portulacæ genus, maiori semperuium simile, nisi quod folia habet, pusilla, sed latiora, maculosaque: item breuius cacumē, fulvis cauliculis, gustu salsum, lacteo succo, radice tenui, candida. Nascitur in petris, & in sterquiliniis. Colligitur cibi causa, esturque cum ficibus. Succo bilem regio morbo laborantibus per aluum exigit. Ructus compescit acidos. Vētris tumores, & iocinoris vitia leuat, urinam ciet. Eodem ægilopas Aesculapius curauit. χνν. ἀγδ/α. Pourpie saulauge

I M P I A Plinio vocatur incana, roris marini aspectu, thyrsi modo vestita: inde alij ramuli adsurgunt, sua capitella gerentes. ob id impiam appellauēre, quoniam liberi supra parentem excellāt. Alij potius ita appellatā, quod nullum animal eam attingat, existima uēre. Hæc inter duos lapides trita feruet, præcipuo aduersus anginas succo, lacte & vino admixto. Mirumque traditur, nunquam ab eo morbo tentari, qui gustauerit: itaque & offi. Chri stoculus

suius dari, quæque medicamentum id no-
luerint haurire, eo morbo interire. Sunt qui
& in auium nidis inferi aliquid ex ea putet,
atq; ita non strangulari pullos auidius deuo-
rantes. Floret vere, tuncque decoquitur ad ser-
pentium morsus. Succo eius, vel etiam cine-
re, fistulas impleri tradunt.

INTYBUS. Quare Seris.

Ἴριος ἄν.

ἴριος.

Coque-

lourdes

Ἴριον

Iron, ou

bruca ge

ratina,

outorte-

la

IOVIS flos inodorus est, nec nisi coloris
gratia coronamenti additus: æstius est, co-
lore purpureo.

ERYSIMON, Latini irionem vocant, iux-
ta vrbes, rudera, hortosque nascitur, foliis
eruce sylvestris: cauliculis in lori modum lætis,
& obsequiosis: floribus luteis: siliquis in cacu-
mine gracilibus, ut scenogreco, corniculatis:
semine nasturtij, exiguo, vrentis gustus. Ae-
gineta, Erysimi semen igneum calefactorium-
que est, nasturtio similiter: quare in fermento
tostum, thoracem purgat in eclegmatis assum-
ptum, duritiasque emollit, & cæcos cancos
illitu adiuvat.

Ἴρις

Herb. cœ

lesteliliū

rur. flāme

ou glain

IRIS à cœlestis arcus similitudine no-
men accepit. Folia fert gladioli, sed maiora,
latiora, & pinguiora. Flores à caule æquali-
bus inter se spacijs distat, varij: siquidem can-
didi, pallentes, lutei, purpurei, aut cœrulei
conspiciuntur: qua diuersi coloris specie,
quædam cœlestis arcus imago representari
videtur. Radices subiacent geniculatæ, du-

lilium aqua

lilium vulgo

aquam

azul

lilium ardente.

ræ, odoratæ: quæ frustatim dissectæ, in umbra siccantur, & traictæ lino reconduntur. Melior est Illirica, & Macedonica: & inter has laudatissima, quæ pumila ferè & densa constat radice, frangenti contumax, subrufo colore, gustu amaro, odore perquam sincero, ita vt nullum prorsus situm redoleat, quæ dum tunditur, sternutamenta mouet. Secundum locum habet Africana, candicans, gustuque amara. Terebines in vetustate sentiunt, tunc tamen odoratiores reddi solent. Aegineta, Affatim calfacit, extergit, & maturat, tenuis substantia, tussi utilis. humores in pectore contumaces extenuat, torminibus medetur, sordida ulcera purgat, cum mulsâ pota aluum inanit.

ISCHAEMON serpit in terra milio simili ἰσχαίμων
 les, foliis asperis, & lanuginosis. Thracia eâ Miliū (yl
 inuenit, qua ferunt sanguinem sisti, non a uestre q-
 perta modò vena, sed etiam præcisa. Farci- dam esse.
 tur in nares ad cohibendum inde sanguinis volunt
 profluuium. Quæ in Italia nascitur, & san-
 guinem sistit eadem adalligata vnde cruor
 manat.

ISOPYRON aliqui Phasiolon ob simili ἰσόπυρον
 tudinem vocant, quoniam folium, quod est
 aniso simile, in pampinostorquetur. capitula
 sunt in summo caule tenuia, plena seminis,
 melanthii gustu imitantis. Aeg. Semen ama-
 rum ac modicè acerbum est, ob quod crassos

glutinososque humores abstergit & incidit, sic vt corpora contrahat stringatq;. hinc etiã quæ altè defident expurgat, excreationibus sanguinis non inefficax.

oxyivos

Merisca
balgo

I V N C I duo genera. vnũ læuis nominati, alterum acuti, qui in mucronem fastigiatur. Cuius etiam duo assignantur genera. Vnũ sterile. reliquum fert semen nigrum, rotundum: & crassiore constat calamo, carnosioreque. Tertius est iuncus qui vocatur oloschœnos, prioribus carnosior, asperiorque. is similem supradicto fructum in cacumine parit. Aethiopici iunci semine somnus allicitur. sed modus in potione seruandus est, ne sopor fiat. Aegin. Oxyshœni, id est, acuti iunci semen est somnificum: holoschœni autem dicti, minus, idem & capiti dolorem facit. Vtriusque semen frixum si cum vino bibatur, alui fluores desiccet, & mulierum fluxiones cohibet.

*feruans
sequenti
vulgo. pa
3a de medica
vulgo.*

*oxyivos
ἀρωματι
κος.
offi. squi-
natiũ vul-
go pestil-
liis came-
lorum
passi came-
lorum vulgo.*

Odoratus I V N C V S, in Africa & Arabia nascitur. Laudatissimus ex Nabathæa: proximus Arabicus, quem aliqui Babylonium cognominant, alij reuchitin: pessimus ex Africa. Eligendus est rufus, recens, floribus repletus, tenuis, rubentibus fragmentis, qui manibus confricando rosæ odorem emittit. igne mordacitatis ad linguam. floris, culmorum, radicisque est vsus. Aegine. Flos modicè calefacit, minus astringit, tenuem naturam fortis, quæ vrinam mouet, & menses trahit,

obstru&aque referat in fomentis, potu, & ca-
taplasmatibus adhibitus: radix adhuc magis flo-
re astringit, sed ille calidior.

I V N I P E R I genera duo. altera maior, ^{ἄρκυβοει}
altera minor. Baccarum nonnullæ nucis iu-
glandis magnitudine nonnunquam grande-
scere, aliæ nucem Ponticam æquare inveni-
untur, rotundæ, odoratæ, in mandendo dul-
ces, subamaræ: quæ arceuthides etiam, id est, ^{ἄρκυθῆ}
baccæ iuniperi, nominantur. Aeg. Cal. sic. 3.
fructus autem cal. 3. sic. 1.

L

ὀκναύθη.

A B R V M Veneris, Dipfacus.

Vigne

L

L A B R V S C A duorū generū
est, alterius vva non maturescit,

faulUAGE

viorne

sed flore tenuis œnanthen nominatam per-
ducit. altera ad frugem peruenit, parvis aci-
nis, nigra, & astringens. Folia, caules, & cla-
uiculæ, quibus repunt, vim habent cultæ viti
similem.

ouhardie

L A B V R N V M arbor alpina Plinio, nec
vulgo nota, dura & candida materia, cuius
florem cubitalem longitudine apes non at-
tingunt. odit aquas, nec nisi in ficcis pro-
uenit.

L A C T O R I S nota vulgò, secundum Pli-
nium, plena lactis, quod degustatum vomiti-
ones cōcitatur. Eandem hanc aliqui esse dicunt,
alii similem illi quam militarem vocant, quo-

Lactaria

ou ana-

bula

niam vulnus ferro factum, nullum non intra dies quinque sanat, ex oleo imposita.

Θρίδαξ.
Lactuc

LACTUCA olus est non summè frigidū humidumque, sed pro fontanæ aquæ temperamento, quapropter calidis inflammationibus cōuenit: præterea sitim potu restinguit, & genituræ fluorem cohibet.

Θρίδαξ

ἄγριος.

Vidē et
se off. en-
diuia

SYLVESTRIS lactuca sativæ similis est, sed longior caulis, & candidiora folia, graciliora, & asperiora. amaro gustu est, & viribus aliquantum papaveri similis. unde lacteum eius succum aliqui meconio permiscuerunt. Aegineta, Superiori minus & refrigerat, & humectat, verum succulentior existit.

λάδανον
Strobon
recentio-
res vocāt

Est & alterū cisti genus, **LEDOM** à nonnullis appellatum, frutex simili modo nascentis, longioribus foliis, & nigrioribus, quæ verno tempore quiddam cōtrahunt pingue. Fit ex eo quod ladanum dicitur. Siquidem cum cisti frondes pascuntur capræ, hircique, pinguitudinem conspicuè barba carpunt, & suo lentore villosis cruribus adhærescentem reportant, quam depeccantes incolæ, colantesque cogunt in offas, & ita recondunt. Alii vero attractis funiculis, insidentem fruticibus lentorem abstergunt, conglomerantque in ladanum. Maximè probatur odoratum, subviride, facillè mollescens, pingue, quod arenas nō collegit, nec squalore oblitum est,

refinosum, quale, in Cypro gignitur. Arabicum verò, Libycumque, vilius. Aegineta, Ladanon medicamen est præstantissimum, in secundo ferè abscessu calidum, natura tenue, emolliens mediocriter, discutiens & maturans: eòq; vteri affectionibus peculiariter cõuenit. habet præterea nonnullas astringendi vires, quibus defluos capillos confirmet.

L A G O P V S herba sistit aluũ in vino pota: aut in febris, ex aqua. eadẽ inguini alligatur, in inflammatione. Nascitur in segetibus. Siccæ facultatis est. Aeg.

L A M P S A N A syluestre olus est. plus alit quàm rumex, & stomacho vtilius. cuius folia caulésque coquuntur in cibo. Aeg. Manducata prauum succum gignit, illita verò nonnihil abstergit, discutiitque.

L A N A R I A, memorabitur in Radicula. Ex generibus rumicis, oxylapathum vocant, quod in acutum tendit. prædura habet extrema, nõ nisi in palustribus nascens. Alius est satiuus, illi dissimilis. tertiũ genus syluestre, paruum, plantagini proximum, humile & tenerum. Quartum est quod alii oxalida, alii anaxyrida, aut lapathon vocant. folia eius syluestri ac exiguo rumici similia, caule nõ magno, semine subacuto, rubente, acri, in caule & agnatis appendicibus emicãte. Aegin. Rumex mediocriter discutiit. Oxylapathũ præter id etiam paxillum repellit.

λαγώ-

πας.

Vulg. trinitas

4. trifolii genus sit

λάμ-

ψανας

Sanure

blanche,

raucla q̄

ou pou

rette

λάπαθον.

offi. lapa

tiũ acutũ

surelle o-

zeille me

nue Ace

tosã nũc,

oze ille

Semen autem, præsertim oxylapathi, astringens, alui profluuia (diarrhœas dicunt) & intestinorū tormina persanat. Folia verò semini contraria faciunt: hæc etenim comesta aluum mouent, illud potum ipsam cōprimit.

Ϛλαφιον.

LASERPITIVM in Syria, Armenia, Media & Libya nascitur, caule ferulaceo, quem maspetum vocant: foliis apio similibus: lato semine. Radix in cibis ægrè coquitur, os commendat cibis aut sali permittitur. Lafer è radice atque caule scarificatis colligitur. præfertur autem rufum, translucens, myrrhæ æmulum, non porraceum, odore valens, suauis gustu: quod dilutum faciliè albescit. Cyrenaicum si quis degustarit, humorem toto corpore ciet. blandissimo odore, addeò vt ne os quidem gustanti nisi paululum spiret. Medicum & Syriacum minus viribus valent, & magis virosum reddunt odorem. Lafer omne antequam siccescat, adulteratur sagapeno, aut fabæ lomento: quod maleficium deprehenditur gustu, odore, visu, & dilutione. Caulem aliqui silphion, radicem magudarin, & folia maspeton vocauère. Efficacissimum lafer, mox folia, postremò caulis. Fertur & altera magudaris in Libya nasci, radix laserpitio similis, sed minus crassa, acris & fungosa, ex qua non profluit succus: eiusdem cum lasare facultatis, Aegineta, Probè calefacit, flatulentum est, & cōcoctu per-

tuicax. à foris corpori applicatū efficacius deprehēditur, magisq; liquor ipsius, extrahendi potēs, item & superexcrementia amolēdi.

LATHYRIS, quam aliqui tithymalū, appellant, eamque tithymalorū numero adscribunt, caulem emittit cubiti altitudine, & digitali crassitudine, inanem. gignuntur in cacumine alæ, & folia in caule oblonga, amygdalinis proxima, latiora, & læuiora. quæ autem in summis ramulis exierunt, minora conspiciuntur, aristolochiæ, aut oblongæ hederæ figura. In cacumine fructū summis surculis gerit, triplici loculamento insignem, rotundum, ceu capparin, in quo grana intercurtantibus membranis inter se distincta continentur, eruis maiora, rotunda. quæ dum corticibus exuuntur, candida sunt, & gustu dulcia. Nullus radicis vsus. totus frutex lacteo succo turget, vti tithymalus. Aeg. Succus eius instar tithymali purgat, semen autem præcipuam purgandi vim habet.

λαθύρις
offi. cata
putia ma
ior, vulg.
espurge

SION in aquis inuenitur, frutice pingui, recto, foliis latis, olusatro similibus, sed minorib^o, & odoratis. Quæ cruda coctâq; viriū suarum gratia eduntur. De Sio Crateuas tradit, herbam esse fruticis specie, pauca folia ferentem, rotunda, maiora quàm menthæ, nigra, & ad crucam accedentia. Aeg. Sion calidum est, vrinam ciet, digerit per halitum, renum calculos terit, menses euocat.

σιών
Lauerlat.
off. beru-
la. berle
ou laber
le vulg.

berro hisp

Δάφνη.
Laurier

L A V R V S quædam tenui folio cõstat. at
tera latiore. Aegin. Lauri arboris folia ficcãt,
& calefaciunt insigniter, magis quoque fru-
ctus. Radicis cortex amarus, & leuiter astrin-
gens, calculos comminuit, & iocinorosis o-
pitulatur cum uino odorato triobolari pon-
dere potus.

Δάφνη
ἀλιξάν-
δρα.

L A V R V S Alexãdrina, folio est rusci ma-
iore, molliore, & candidiore: semine inter fo-
lia rubro, ciceris magnitudine, ramos spar-
git in terra dodrãtales, interdum longiores:
radice syluestri myrto simili, maiore, molli-
ore, odorata. inuenitur in montosis. Aegin.
Calida, acris, & subamara est, idcirco menses
& urinas commouet.

Φακή.
Lentille

Aeg. L E N T E S in 2. ordine ficcant, medio
caloris & frigiditatis temperamẽto donatæ:
sed astrictionis quoque nonnihil habent. To-
tum quidem lentis corpus ficcatur, aluũque
sistit: decoctum vero ipsius proritat, ideoque
prior aqua defunditur, quum astringẽdi gra-
tia lentes assumantur.

Φακὸς ἐπὶ
τελμα-
των.

Lenticule
de d'caue

Φάκος.
Lentische

L E N S palustris, inuenitur in aqua non
fluente, muscus lenticule similis. Aeg. Hume-
ctat, refrigeratq; in secundo abscellu.

L E N T I S C V S nota arbor est. Aegine-
ta, In omnibus sui partibus ficcatur secundo
absolutè, calefaciendo autem & refrigeran-
do medius est, adeo astringens, vt ad hypo-
cistidis succum astrictione accedat.

Lenciscus resinam gignit, quę lentiscina cognominatur, & ab aliquibus mastiche. Optima & copiosissima in insula Chio prouenit. præfertur nitedulę modo resplendescens, & candore Tyrrenicę cerę similis, adulta, re-torrída, friabilis, odorata, stridorem edens. Viridis autem inferior est. Adulteratur thuris, resinęq; pinę nucis mistura. Aegin. Ma-
μαστίκη?

LEONTOPE TALON, caulem emittit dodrantalem, aut altiozem, plurimis al-lis concuum, & in cacumine semina parua duo, aut tria, in siliquis, ciceris modo: flo-res anemonę similes, puniceı coloris: folia brassicę, sed papaueris diuisura. radicibus nigris, rapę similibus, strumosis. nascitur in aruis, & segetibus. Aegineta, Radix cal. sic. 3. discutitque.

λεοντοπέ-
 τάλον.
 offic. &
 herb. par-
 talconis

LEONTOPODION duum digitorum herbula est, folia forę angusta, longitudine ternum quaternumve digitorum, hirsuta, quę iuxta radicem lanosiore flocco canescunt, capitula in summo caule quasi perforata: flores nigri;

λεοντοπέ-
 διον.
 Videť es-
 se quęctua-
 ciata

semensq; adeò spissa lanugine inuolutū est, vt sæpe fallat: radice parua cohæret. quā tradunt appensam ad amatoria prodesse, & tubercula discutere. Aeg. non habet.

LEONTOPONTIVM à superiori differre videtur, alii liceron, dorypetron, & toriuēturon vocant, radix eius aluum fistit. Purgabilem in aqua mulsa addito pōdere denariorum duūm. Nascitur in campestri & gracili solo. Semen eius lymphatica somnia facere dicitur, & tela omnia infixa corpori extrahere tritum cum polenta, & cū eadem spicula sagittariorum elicere.

*γίγγιδιον
ολίαν
ουδιον
γίγγιδιον
vulgo //*

λεπίδιον offic. & herb. raphanū vocant, *LEPIDIVM aliqui gingidium vocant. herbula vulgò nota. muria cū lacte seruatur. Aegin. Aliqui hyperiadem vocant. cal. 3. Nasturtio proximum viribus, minus autem eo deficiat.

λευκάκανθα Rhamnus est. LEVCACANTHA prædita est radice cyperi, valida & amara. quæ māducata dolo rem dentium sedat. veteri laterū dolori, atq; ischiadicis prodest, decocto cyathis tribus ex vino poto. eadem ruptis & cōulsis medetur. radicis epotus succus eosdē præbet effectus. Ag. Alii polygonatum, alii ischiada vocant. radix incidit. Cal. 1. sic. 3.

λευκάτριπλιξ Atriplex rustica esse videt̃ LEVCAS mōtana, latioribus quàm vrba na foliis, semine actiore, amariore, ori in grato, efficacior tamē quàm satiua habetur. vtraque ex vino contra animalium venena, præ-

cipuè matinorum opitulatur. Aeg. Cal. sic. 3.
acrimonia præpoller.

LEUCOION vulgaris est notitię, sed in floribus differentia quædam. nanque aut cœrulei, albi, purpurei, aut lutei inueniuntur. Lutea verò præcipui in medicina vsus. Aegineta, Lecoii totus frutex abstergēdi extenuandique vires possidet: magis autem flores, & ex eis, sicciore. iccirco & menses stimulant, fœtus corrumpūt expelluntq;. Quod si quis aquæ mistura vim ipsorum obtundat, etiam inflammationibus conducent, præsertim veteri. Radices eadem præstant, crassiore magisque terrestri natura præditæ: ex aceto inflammationibus in scirrhum coalescentibus imponuatur.

LICHEN qui saxi est familiaris, aliquibus bryon appellatur. asperginosis petris adhæret, vt muscus. Aegineta, Vis ei est extendo purgare, mediocriter siccare & refrigerare. impetigines sanat, inflammationes arceat, sanguinis eruptiones sistit.

LYCHNIS coronaria, flore est albæ violæ simili, quo corollæ factitatur. Contra scorpionum ictus semen in vino potum auxiliatur. Lychnis sylvestris, omnia urbanæ similis. Aegineta, Lycnidis coronariæ semē Cal. sic. 2. absolutè.

LYCIVM, quod aliqui pyracanthan vocant, arbor est spinosa, ramis trium cubitorū

λευκόιον.
violette
ou giro-
flee. *Alb.*

λαχύνι
off. herb.
hepatica.

λυχνις.
châdelle

de N Da
me. altera
flore pur
pureo,
Marię ro
sa ou Me-

lon blac.
λύκιοι

aut longioribus: foliis buxi, densis: fructu p̄
 peris, nigro, leui, amaro, denſoq̄; cortice pal
 lido, non diſſimili lycio madefacto: radici
 bus multis, obliquis, lignoſis. Naſcitur pluri
 mum in Cappadocia, Lycia, & pleriq̄; aliis
 locis. aſpera loca amat. Succu extrahendi ra
 tio hæc eſt: Rami cum radiculis tuſi, & ante
 per multos dies macerati coquuntur, tū abie
 ctis lignis itidem liquor, donec mellis craſſi
 tudo fiat. Adulteratur id lycium, adiecta de
 coctioni amurca, aut abſcynthii ſuceo, aut
 felle bubulo. Innatās ſpuma inter coquendū
 exempta, oculorum medicamentis additur.
 reliquo ad alia vtūtur. Simili modo fit lyciū,
 ſemine expreſſo & inſolato. Optimum quod
 vri poteſt, reſtinctūmq; rubentem ſpumam
 oſtendit, glebis extrinſecus nigris, intus cum
 fregeris ruſis, odore minimè viroſo, cū ama
 ritudine adſtringēs, crocino colore. cuiusmo
 di Indicū eſt, cæteris præſtātius. Tradunt In
 dicū fieri lycium, ex frutice lonchitide appel
 lato. ea ſpinarum generi aſcribitur, ramos re
 ctos habens, ternū cubitorū longitudine,
 maiorēſve, rubo craſſiores, à radice numero
 ſos. fractus cortex rubefcit, folia oleę ſimilia.
 Herba in aceto decocta proditur lienis inflā
 mationibus & regio morbo mederi, & ſcemi
 narū purgationes elicere. Aſſueuerant etiam
 crudam in potu eoſdem effectus præſtare: ſe
 men cyatho dimidio potum, pituitā expur

gare: venenis quoq; auxilio esse. Aeg. Lyciū ex diuersis genere substantiis cōstat, calida, tenui & discutiente, terrestri verò frigida & leuiter astringēte, vt in secundo abscessu deficcet. Calefaciēdo refrigerandōq; medium est: hac de causa ceu absterfitorio in oculis obscuratis eo vtuntur: tanquā astringenti, in cœliacis, torminibus intestinorum, & maleficis vlceribus: at contra inflammationes, vt discutienti. Cæterū primas obtinet Indicum.

LYCOPSIS, quæ à nōnullis anchusa vocatur, foliis lactuæ longiorib. asperioribus, latiorib;sq;, crassis, ad radicis caput recidentibus: caule longo, recto, scabro, hirsutis adnatis, multis, cubitalibus: flore paruo purpureo: radice rubra, & adstringente. nascitur in campestribus. Aegineta, Lycopsis quā onoclea anchusa, astringit quodammodo efficacius, similiter erysipelatis cum polenta illita cōuenit. Si læuis cum oleo inungatur, sudores elicit. Meminit Aegineta primū inter anchusas, & iterum suo loco.

LYCOPVS herba marrubio syluestri similis est, folio lupini pedis effigie, dissecto, grauis odoris, caule anguloso geniculatōq;, fungosa intus medulla, radice frequenti capillamento fibrata. folia trita præsentaneo remedio imponuntur dissoluto stomacho.

LIGVSTICVM, quod alii panaceā, alii panaces vocant, plurimum in Liguria nasci-

λνκοψις.
4. genus
anchusæ
Gal. her.
lague de
chien.

λνκόπυς
Patte de
loup. ou
peçota-
le, ou
main de
S. Marie.
λιγυστικόν

Non est hoc officinorum Icuisticū. tur, in monte Apennino, Alpibus contermino: vnde nomen traxit. Panaces incolæ non ab re appellant: quoniam & radice & caule, heracleotico panaci simile sit, & viribus eisdem præditum. Gignitur in altissimis asperisque mōtib⁹, ac vmbrosis, maximè iuxta fluēta. cauliculum fert anethi geniculatum, tenuem, & in circuitu folia fetule campanæ, molliora, odorata, propè verticem graciliora, & longè magis diuisa: in cacumine muscarium, in quo semen dependet nigrum, solidū & oblongum, sceniculo proximum, gustanti acre, & aroma olens: radix candida heracleotici panacis similis, odorata. Aeg. Eius & radix & semen adeò calefaciunt, vt menses citent, flatūsque probè discutiant.

arbol del albano.
 Φιλυρία.
 Troescine
 ou druyne.
 offic.
 halcanne
 ou hēne.

κρίνον.
 Lys.

LIGVSTRVM arbor est cypri magnitudine, foliis oleæ, nigriorib⁹ & lationibus, fructu lētisci, nigro, subdulci, racematim cohærente. asperis nascitur. Aeg. Tiliæ arboris folia syluestri oleæ similiter astringūt, quibus cōmaducatis oris vlcera iuuātur: eorūq; decocto colluūtur: quod etiā potū vrinā & mēses trahit.

LILIA coronamentis se dedunt, Liria à quibusdam vocata tradunt & rubra esse lilia. Aegineta, Lili flos temperamēto mixtus est ex tenui substantia, terrestri & nonnulla aquosa temperata: quapropter oleum quoque ex eo cōfectum discutiēdi vires molliēdiq; representat, vluē inflammationibus accom-

modatum. Radix ac folia siccant, abstergunt discutiuntq; mediocriter, quo fit vt ambustis conferant: succus ipforum & neruorum vulneribus cum oxymelite prodest.

LIMONION, folia habet beta, tenuiora & longiora, decem, sæpe plura: caulem tenuem, rectum, lilio æqualem, feminibus rubris scatetem, quæ gustata adstringunt. Semē tritum, & ex vino acetabuli mensura potum dysentericis celiacisq; prodest. rubra sceminarū profluvia sistit. Nascitur in pratis & palustribus. Aegineta, Semen eius austerum cū vino, celiacis, dysentericis, & sanguinē spuetibus datur, item ad fluorem muliebrem acetabuli mensura.

LINI semen ex primo gradu calidū est, inter humectantia siccantiāq; medium. Manducatum flatus creat, etiamsi frictū fuerit.

LINGVA herba Plinio nascitur circa fontes. Radix eius combusta & trita cum adipē suis, alopacias emendat vnguentiū in sole. (Eandem alibi lingulacam vocat.)

LYSIMACHIA, quā aliqui lytron appellant, caules emittit cubitales, altioresve, fruticosos, tenues, prodeūtibz geniculatim foliis, tenuibus, salicis figura, gustu adstringentibus: flore rufo, aut aureo. gignitur in aquis & palustribus. acerrimum nidorem suffita reddit: qua de causa serpētes fugat, & muscas interficit. Aegineta, Vim habet excellēter a-

λαμώνιον

Limoine

ou bette

de pre.

*pisola vulgo
corde, q̄ et
beta sylvestris*

λινόσπις

μον.

λυσιμά-

χιον.

Corneol

le, soucy

deau,

ou pelli-

bosse.

strictoriã, qua & vulnera glutinat, & sanguinem cõpescit, tum ipsum, tum ipsius succus: intestinorum tormina & potum, & ab inferioribus partibus iniectum sanat.

Λιθόσπερμον.
 offic. &
 med. οἶ-
 βῶ Μολίū
 solis.

LITHOSPERMON à seminis duritiã nomẽ accepit, foliis est oleã longioribus, & latioribus, mollioribus: iacent humi, quã ab radice exiliunt ramulis surculosis, rectis, tenuibus, firmis, crassitudine acuti iūci, in quorum cacumine bifidi exortus, cauliculorum speciem exhibent foliis longis, inter quẽ paruum semẽ, rotundum, erui magnitudine, duritiã lapidea. Nascitur in asperis & æditis locis. Aeg. Alii diosporon, alij heracion vocãt herbã ætonichi dictã semen est lapideum, album, quod cum vino albo potum calculos frangit, & vrinam pellit.

αιρη.
 Iuraicou
 gasse.
 λοχητις
 Nigri ca
 petti.

LOLIVM, quod inter segetes nascitur. Aeg. Calfacit, siccatur, tertio fermẽ ordinẽ, iridi facultatibus simile.

LONCHITIS folia habet porri, latiora, rubentia, plurima, ad radicem circumfracta, veluti in terram procumbentia, pauca in caule, in quo flores ceu galericuli, hiantibus comicis personis similes, nigri, & è rictu albam exerentes velut linguã, quẽ ad labrũ inferius spectet: semen inuolucris clausum lanceã simile, triangulum: vnde sibi cognomen tum arrogauit, radix dauci. Nascitur in sitiẽtibus & asperis. Radix ex vino pota vrinam

ciet. Altera est lonchitis, quam aliqui asperā lonchitin dicunt. folia scolopendrii emittit, sed asperiora maiorāque, ac multo magis diuisa. Folia viridia. Vulneribus mirum in modum profunt, in eisq; inflammationes excitari non patiuntur. arida pota ex aceto lienem absumunt, vel indurato medentur. Aeg.

LOTVS arbor est vastæ magnitudinis, ferens baccam pipere maiorem, dulcem, cibis gratā, stomacho facilem. Aegineta. Extenuat, siccat, & mediocriter astringit: qua de causa ad fluxū muliebrem, alui fluores si cū vino aut aqua bibatur, aut etiā infundatur clystere, salutaris est. pilos defluos cōfirmat.

Est & in Aegypto LOTVS, quæ in campis flumine inundatis prouenit, caule fabæ: flore paruo, candido, lilio simili, quem tradunt occidente sole comprimi, occludique: ad ortum autem aperiri. adduntque, caput ipsum vespera aquis condi, & ad exitum solis emergere. Caput quale papaueris, maximum: & intus grana ceu milii, quæ Aegyptii exiccant, & in panes cogunt. Radicē lotos hæc habet mali cotonei similitudine, quæ cruda coctāque manditur, decoctāque lutei oui qualitatem exhibet. (Aegineta nihil præterea.

LOTVM vrbānū alii trifoliū vocant. nascitur in hortis. extractus succus, addito melle, oculorum argema, nubeculas, cæterasque

λωτός.
Alysiere
& bacca,
alyse.

λωτός αἴ-
γυπτία.

λωτός ἡ-
μερος.

caligines discutit. Aegineta, Abstergit, modicè sic. calore temperata est.

λωτὸς & γριος. **Syluestris LOTVS** nascitur plurimum in Libya. Caulem fert bicubitalem, aut etiã maiorem, multis alarum cauis. folia loto trifolli in pratis nascenti similia: semen fœnogrecò, multo tamen minus, sapore medicato. Aegineta, Semen eius cal. secundo, habet nonnihil etiã absterforium.

θέρμοι. **Satius LUPINVS** non est. Gignuntur & syluestres lupini, satiuis similes, sed omnino minores, qui eadè què satiuu possunt. Aegineta, Lupinus esculentus quidè obstruendi viribus pollet: amarus abstergit, dissipat, & sine morfu deficcet, lumbricos occidunt illiti, & poti. Viscera purgant cum ruta & pipere potui. Cutis vitia extergunt, tumores dissipant cum oxymelite illiti. Syluestres autem lupini amariore sunt, & omni ex parte satiuo valentiores.

byon
 offi. lupi **LVPVM** salictarium Plinius inter oblectamenta verius quàm cibos numerat. Caulibus aculeatis longissimis quia in vepribus & salictis reptat, foliis vitis albæ, hispidis & nigrioribus, flore cinereo ac multis exilibus folliculis squamatim compacti. Hoc frugibus admisto Germani suam condiunt ceruiciam. Teneris eius turionibus in acetariis vtimur. Refrigerat, & collectionum impetus lenit. Sedat stomachi inflammationes ex sero potus.

potus. Bilem regio morbo laborantibus detrahit. Pituitā in aqua intercutem exigit per alium. in capitis dolore, qui medium capitis occupet, eius succus illinitur: item quoties immodicos æstus mitigare necessum fit.

LUTEAE herbæ Vitruuius meminit. Qui nō possunt, inquit, chryfocolla propter charitatemviti, herba quę luteum appellatur, cœruleum inficiunt, & vtuntur viridissimo colore. (Luteam sunt qui lysimachium interpretentur.)

M

MACER ex Barbaria aduehitur, cortex flauescens, crassus, gustu perquam astringens. Aeg. Cortex est qui ex india importatur, sic. 3. inter calorē & frigiditatē medium obtinet. Est etiam astringēs, tenuisq;, vnde cœliacis & intestinorū torminibus auxiliaris habetur. Porro macer, siue macis Arabū, quęte in Moschocario.

MALABATHRUM arbitrantur aliqui esse Indici nardi folium, falsi quadam odoris cognatione. permulta enim nardū olent, quemadmodum phu, asarum, niris, secus aut res se habet. Nāq; malabathrū folium sui generis est, quod Indicæ gignunt paludes, lentis palustris modo innatā s aquis, sine radice. Id collectū statim lino transsueitur, & siccātū reconditur. Tradunt siccatis æstiuo feruore aquis, humum aridis fruticibus vri: quod vbi

μάκερ
offi. Μα-
cis.

μαλάβα-
θρον.
offi. foliū
Indicum
cinnamo-
mi est, nō
maloba;
thri.

non eucnerit, ne amplius quidem renasci. laudatur recens, ex candido nigricans, integrum, nec fragile, odore caput feriens, quòd diu insuauis odore permaneat, & nardum sapore imitetur, nullo salis gustu. Infirmum verò & minutim contusum, præsertim si cariosum virus olet, vitiosum est. Aeg. Malabathri folium æquales spicæ nardi vires repræsentat.

μαλακό-
κισσος.
off. sigil-
lū D. ma-
rix.

MALACOCISSVM Democritus aquilex mollibus hederæ foliis depingit, caule tene-ro, sese cuiusq; quod fuerit nactus inuolūtē. Subesse aquam vbi reperitur affirmat.

MALICORIVM in punica malo dicitur.

μαλάχην.
Maulue.

MALVA satiuā cui longè aptior syluestri. Aeg. Syluestris mediocriter discutit, & emollit. Hortensis autem ceu humidior, etiā imbecillior est. Semen tanto viribus præstat, quanto & ficius est.

μαλόχην.
trāsmari-
na rosa.

MALVAM maiore Græci molochen vocant, hæc Apuleius hastulā regiā dixisse mihi videtur: quāuis eadē sit asphodeli appellatio.

μηλα.
Pomicr.

MALIS omnibus frigida & excrementitia inest humiditas, quæ in eorū censu tenera & aquosa sunt, frigiditate cæteris & humiditate præstant. Dulcia aquosa quidem, non tamē manifestè frigida sunt. Austera dulcibus quidem frigidiora, sed minus humida. Acida frigida quidem & ipsa, verū incidendi humores ventriculo inhaerentes vim testantur.

malua lo-
bisfranis.
columella
et molochi
p. 1000 sequitur que
veterum solent.

Acerba, cuiusmodi cotonea & struthia sunt, frigido & terrestri donata tēperamento, ventrem supprimūt, vulnera glutinant. Pari modo folia succi, & cortices arborū inter se differunt. Aegineta.

MAMIRAS veluti radiculae herbae cuiusdam est ceu geniculis frequentibus nodosis, quae cicatrices & albugines extenuare creditur, exterendi nimirum facultate praedita. Aegineta.

μαμίρας
Videi eō
doronī-
cū offi. &
herbar.

MAMDRAGORAM, aliqui antimalū, alii circæam vocāt, quoniam videatur radix ad amatoria conducere. Duo eius genera. niger, quae foemina existimatur, thridacias appellatus, angustioribus foliis, ac minoribus quam lactucae, graecolentibus, in terra sparsis. mala gerit forbis similia, pallida, odorata, in quibus semen veluti pyrorū radicibus inheret bene magnis, binis, ternisve, inter se coe uolutis, nigris foris, intus albis, crasso cortice vestitis, verū is mandragoras caule viduus est. Alter candidus, qui mas dicitur, nonnullis norion vocitatus. huius folia, magna, alba, lata, laeua, vt betae: mala quam alterius duplo maiora, colore in crocum inclinante, iucundè cum grauitate quadam olentia: horū pomorū cibo aliquantum opiliones soporantur. radix, alterius similis, maior & candidior, orbata caule. Succus fit e cortice recētis radicis tuso, & praelis subiecto: qui insolatus vbi

μανδραγο-
ρα.
Mandra-
gore.

concreuit, fictili reconditur. Malis quoq; succus depromitur, sed aliquanto ignauior. Delibratur radix, & traiectus lino cortex, ad vsum suspenditur. Aliqui radices in vino ad tertias coquunt, & defæcatum ius seruât, cyathoque vno vtuntur, in peruigiliis, & doloribus, & ante sectiones vstionésque, ne sentiântur. Scarificata punctisq; multifariam aperta radice, erumpens lachryma, cauo vase recipitur. liquamentum auté succo lacteo præstantius est: sed non vbiq; vt experiëntia docet, radices lacteum succum delachrimant. Alium tradunt esse mādragoram, nomine morion, in opacis iuxta specus enatū, foliis albi mandragoræ, minoribus, albis, dodrantalibus, radicē ambientibus, quę mollis est & candida, paulo maior palmo, pollicemq; crassitudine æquat. Tradūt eam in pane, ossa, obsoniõve, drachmę pōdere deuoratā, vsum rationis interceptipere. Obdormiscit enim homo, eo ferè quo comederit habitu, sensus impos, ternis quaternisve, ex quo data est, horis. Hac medici vtuntur, cū scindendi, vrédíq; necessitas adest. Antidotū esse volūt radicē, cū manico salano potā. Aeg. Mandragoras frigefacit 3. Mala ipsius etiā caliditatē quampiam cū humiditate id referunt, vnde soporem grauē homini possunt accersire. At radice cortex vehementissimus, nō refrigerat modò, sed etiā siccatur interior eius pars imbecillior est.

MARRUBIUM, frutex est ab radice ramosus, candicans, subhirsutus, quadrangularibus ramis. foliū pollicem equat, subrotundum, hispidū, rugosum, gustu amaro. semē in caulibus, & ex intervallis. flores verticillato ambitu, asperi. Nascitur propter ædificia, ruinas, & rudera. Aeg. Cal. 2. amplius autē siccat, iccur lienumq; obstructionibus liberat, excreationes è thorace & pulmonibus, mensesq; promovet. Illitum extergit, discutitque, præcipua extersoria incisoriaque vi præditum.

πράσιον.
Porcum.
Marrou.
off. prassi
on viride

MARVM herba cognita vulgò, furculo sa, flore origani, foliis multo candidioribus, flore odoratiore. Vim habet sisymbrio confimilem. substringit enim, & modicè calfacit. qua de causa illitu serpētia vlcera sistit, & in calidas illitiones additur. iuxta Magnesiam & Tralleis copiosissima gignitur.

μάρον.
herb. forte méthastyluestris

MASTICHE, vide Lentisci resinam.

MEDICA cum recenter prodiit, foliis & caule trifolio pratensi similis est. procedens verò folia contrahit, caules edens trifolii, & filiquas corniculorū modo intortas, in quibus semen lentis magnitudine dependet. Id siccatum, iucundi saporis gratia, conditaneo sali admiscetur. viride, quibus refrigeratione opus est, illitu suffragatur. Herba tota pro gramine vtuntur, qui pecora alunt. (Aegineta non habet.

μηδική.
grād trefle ou foi de Bourgogne.

μῆδισον

MEDION in saxis & opacis nascitur. folia habet iridis: caulem tricubitalem, & in eo florem grandē, purpureum, rotundum: semine cnici, minuto radicem dodrantalem, crassitudine baculi, gustu acerbo. Aeg. Medii radix vires semini contrarias præ se fert. est enim austera, & fluxiones comprimit, idcōq; muliebrem fluxum sistit. Semē quum tenuis incidentisq; sit facultatis, menses quoque proritat.

MELAMPYRO in Myagro describitur.

MELANTHIUM, vide Gith.

μελίλωτος.

offic. & vulg. Melilot. alii pratellū, ou courō ne royal. le.

μῆδισον

μῆδισον

Menthe.

SERTVLA Campana landatissima in Attica & Cyzico & Chalcedone nata. cuius color vicinus est croco, boni odoris. Nascitur & in Campania circa Nolam, colore in luteum languescēte, odore infirmo. Aeg. Diuersis facultatibus pollet: astringendi, discutendi, & concoquendi.

MELISSOPHYLLON, vide Apiastrū.

MENTHA, cognita herba est. Syueltris mentha, Latini menthastrū vocāt, hirsutior est folio, & prorsus maiore quàm sisymbrii, grauiori odore: quare minus ad sanorū vsus expetitur. Aegineta, Mentha Cal. 3. tenuis, acris, cum humiditate semicoctā existit, cuius causa etiam in venerem incitat. Amari quoq; nonnihil obtinet, quo lumbricos enecat. Qua verò acerba est, recentes sanguinis eruptiones coërcet.

LINOZOSTIS, aliqui partheniön, alii λινοζωστis
 hermübotanion appellant, foliis cõstat ocy- Mercuri
 mi, minoribus helxinæ cognatis: ramulis du ale
 plici geniculorum nodo cinctis, alarũ cauis
 multis: fructu fœminæ copioso, quandam ra
 eemorũ speciem præbente: mari è foliorum
 sinu depédente, paruo, rotundo, ceu binis te-
 sticulis vnà cohæretibus. frutice dodrantali,
 aut maiore. vtraq; in oleribus manditur, ad
 aluũ ciendam. Aeg. Aluum liberaliter subdu
 cit illita discutit. Sciendũmq; est, eius semen
 infricatum corporis excreſcentias præter na
 turam, quas vulgus vocat narphia, abolere,
 sicut experientia comprobatum est. Sed vi-
 ride semen esse oportet, & frequenter tuber-
 culis illis infricari.

MESPILVS, quæ à nõnullis Aronia vo- μίσπιλος
 catur, spinosa arbor est, folio acute spine: fert Neflier,
 pomum suaue, exiguum, tribus intus ossicu- meslier.
 lis. qua ex causa id nonnulli tricoccon appel
 lauere. tardè matureſcit, esũ adstringit, sto-
 macho gratum est, aluumq; supprimit. Alte-
 rum mespili genus in Italia nascitur, quod a-
 liqui setanium, alii epimelida vocant. arbor
 foliis mali, sed minoribus: pomũ fert rotun-
 dum, esui aptũ, vmbilico latiore: quod astrin-
 git, seroque matureſcit. Aeg. Mespila, alii tri-
 cocca vocant, fructus est affatim acerbus, &
 vix esculentus, aluumq; continens. Germina
 foliãque mespili impensè acerba sunt.

μῆνον. **M E O N**, quod Athamanticū vocant, in
missa al. *offi. anet* Macedonia & Hispania plurimū gignitur,
saaluage anetho folijs & caule simile, sed eo crassius bi
her. anet nūm fermè cubitorum altitudine attollitur,
tortu. sparsis in obliquum rectūq; radicibus, lon
 gis, tenuibus, odoratis, linguam exalfacien
 tibus. Aeg. Mei radices Calefa. 3. sic. 2. idēōq;
 vrinam & menses cient. Liberalius meon as
 sumptum, capitis facit dolores.

μυάγρον. **M Y A G R O N**, aliqui melampyron vocāt
 Cameli- herba est surculacea, folijs rubiæ, pallidis, tre
 ne ou ca- pidanea. semen oleosum, scænogreco simile.
 maminc. Quod contusum igni torrent, perunctisq;ue
 virgis ad lucernarum lumina vtuntur. hoc
 pingui, scabritias corporis leuigari, atque
 expoliri, constat. Aegineta, Quod in semine
 oleosum habetur, viribus est opplendi. Per
 peram apud Aeginetam duobus in locis, pri
 mum in Myagro, dein Myaro, eadem de re
 tractatur.

M Y L E S radix paruo bulbo similis est,
 constringit: itaque cum lolii farina apposita
 vterū apertū sanat. Galenus: (Eandē esse ap
 paret Dioscoridi dictā Moly. itaq; illius de
 scriptionem hinc emendare poteris.

M I L I A R I A herba milio gentilis est: no
 men habet, quod milium implicādo enecet.
 Hæc trita, & cornu cum vino infusa, poda
 gras iumentorum sanat.

M I L I T A R I S, vide Lactoris.

MILIVM in panes coactum, minus ca- κίχρος⁹
 eris frugibus alit. Aeg. Miliū frig. 1. sic. 2. Ha Milce
 bet etiam modicam extenuandi facultatem:
 extrinsecus igitur in sacculis ad fouendū ad-
 habitum, & illitum desiccare consuevit.

MELIVM Indicum in Italiam Neronis κίχρος.
 principatu conuectum, nigrum colore, am- ινδικός.
 plum grano, arundineo culmo: Adolefcit ad Miliū sa-
 pedes altitudine septem, prægrandibus cul- racenicū
 mis, lobas vocant, omnium frugum fertilissi- .i. pegri-
 mum. Ex vno grano terni sextarij gignūtur. num
 Seri debet in humidis.

MYRIOPHYLLVM, siue millefolium, μυριόφυλ-
 caulis est tener, singularis, vnica nixus radi- λον.
 ce: plurimis foliis, læuibus, fœniculo simili- Mille
 bus: vnde nomen accepit. caulis flauescit va- feuilles
 rius, ac veluti ex industria delimatus, nasci-
 tur in palustribus. Aegin. Adeo siccatur, vt vul-
 nera glutinet.

MYRICA, seu tamarix, arbor vulgò co- μυρίκη.
 gnita est, cū apud pigras & stagnantes aquas Bruyre.
 enascatur, fructum quasi florem ferens com huius ra-
 page muscosum. Aegyptus Syriæque alteram dix casia
 gignunt mitiorem, syluestri cætera similem. off. vocat̃
 Fructum parit gallæ proximum, inæqualiter & pro o-
 astringentem gustu. Aegin. Tamarix incidit, dorata ca-
 extergitque, ita vt manifestè nõ siccet, sed a- sia vñtur
 strictionem quoq; nonnullam obtineat, qua
 de causa decoctū ipsius potū lienes adiuuar,
 dentiūque doloribus medetur. Fructus &

cortex ipsius, gallæ virtute proximus est. Cinnis arboris vehementius exiccat.

μύρρα.
Myrrha

MYRRHA lachryma est arboris, quæ in Arabia gignitur, Aegyptiæ spinæ nõ dissimilis. è cuius vulnere defluit lachryma in subiectas tegetes. alia circû caudicem cõcrescit. Dicitur ex his aliqua pediasimos, præpinguis qua expressa, stacte emittitur. alia gabirea, pinguisissima, læto & pingui solo nascens: ea copiosam sudat stactem. Omnium prima est, quæ troglodytica appellatur, accepto cognomine ab loco, in quo prouenit, splendens, subuivida, ac mordens. quinetiam legitur tenuis quædam, quæ à troglodytica secunda est, bdelij modo mollis, verû odore grauiuscula, apri cis nascens. Alia caucalis cognominatur, prætermodum exoleta, nigra, & retorrida. Omnium deterrima, quæ ergasima dicitur: pingui carens, cano situ obducta, acris, ad gûmis imaginem vergens, & viribus eius proxima. improbatum aminnea cognomine. Ex iis pastilli fiunt, sed è pinguibus pingues, & odorati: è ficcioribus haudquaquã pingues, & inodorati. minus odore pollet, quæ oleum non admisit, cum in pastillos digerebatur. Adulteratur macerato gûmi aqua, in qua myrrha maduerit. Eligenda est recens, squallore obfita, leuis, vndique concolor, quæ contracta venas vnguium modò candidas & læues ostendat, minutis glebis, amara, acris, odorata

calfaciens. superuacua & inutilis est ponderosa, coloris picci. Fit è myrrha, perinde atque thure, fuligo, & (vt postea ostendemus) ad eadem cōueniens. Bœotica myrrha, dissecta radix est arboris cuiusdam in Bœotia nascentis. Melior est quæ myrrhâ odore representat. Aegineta, Cal. sic. 2. Capitis vulnera si illinatur glutinat, item amarâ vim obtinet, qua ventris lumbricos & fœtus occidat. ad hæc abstergit, eoque; ocularis medicinis temperatur. humores pectori infixos expurgat, ita vt fauces nō asperet. Bœotica myrrha vires habet calefaciendi, emolliendi, & dissolvendi.

MYRRHIS, simillima est cicutæ, caule foliisque, radix ei oblonga, mollis, rotunda, cibo non insuavis. Aegineta, Calid. 2. ac nonnihil etiam extenuat, radix illi odorata dulcisque est, mensibus mouendis, & humoribus è thorace ac pulmone repurgandis idonea.

MYRTVS fatiua nigra utilior est medicina quàm cãdida, & in hoc genere multò magis montana. semen tamen imbecillius parit.

MYRTIDANVM dicitur myrti adnatum inequabile, verrucosum, intumescensque; & cōcolor. quod perinde quasi manus myrti caudicem amplectitur. magis quàm myrtus adstringit. tusum addito austero vino ponitur, coactumque in pastillos siccatur in

μυρρίδα

cicutaria

geranio quibon //
dicit myrrhis //

μυρτινὰ

Murte

μυρτιδα

νον.

umbra. multo efficacius & folio & semine, cerato, pessis, infessionibus, cataplasmatibus admistum, ubi adstringendum aliquid est. Aeg. Myrtus ex diuersis composita est substantiis, pollet in ea terrestri frigiditas, qua valenter siccat. Myrtula verò, seu myrtidanum, maiore vi in alstringendo & siccando scetet. Folia etiam aridiora viridibus magis siccant. Fructus succusque, tum foris applicati, tum intus assumpti, persimiles vires præ se ferunt.

μυθριδά-
τον.

MITHRIDATION folia habet, inquit Plinius, duo à radice acantho similia, caulis inter vtraque sustinens florem roseum.

μύξα.
Myxaria
fructus
offi. & se-
besten

MYXA arbor Damascenæ pruno popularis, in Syria & Aegypto olim gignebatur, nunc est familiaris Italiae. Fructus etiam myxa, vel myxaria dicuntur, olim Sebastii, in Augusti honorem, vt verisimile est. Aegin. Arboris fructus est minor quidem prunis, facultate verò consimilis.

μωλυ.

MOLY folia habet graminis latiora, humi sparsa: florem albæ violæ similem, sed minore, lactei coloris: caulem candidum, quaternum cubitorum, in cuius cacumine inest aliquid quod allij speciem referat. radix parua, bulbosa, quæ mirum in modum valet ad aperendas vulvas, si trita cum irino vnguento in pello subiiciatur. (Aeg. non habet, præter rutam syluestrem.) Vide Mylen.

Aliud M O L Y in ruta syluestri describitur.

MOLYBDAENA herba, id est, plumbago, Plinio in aruis nascitur, folio lapathi, ra dice crassa, hispida, qua commanducata, oculis &que subinde religata, plumbum (quod est genus vitij) ex oculis tollitur.

MOLLVGO hippophæstum est.

MORI fructus maturus quidem aluū subducit, & medicamentis stomaticis alijs, quæ moderatam requirunt astringionem, vtiliter miscetur: immaturus vbi exaruerit, perquam astringens fit medicamentum: cortex autem radicis arboris etiã amaritudinis cuiusdam particeps, purgare potest, eoq; latos lumbricos occidit. foliorum autem surculorũque vis subducentium & comprimentium media quodammodo existit. Aeg.

MOSCHOCARYON, vel moschocarydion Græcis recetioribus appellatũ India mittit (nos ea imitatione nucem moschatam nominamus) Hic fructus dum recens est, totus succo pingui & oleoso madet, sic vt in vnguentum exteri possit. vnde multis myrpsica, seu myristica, id est, vnguentaria nux dici cœpit. Probaturn recens, quæ nullam senserit cariem, ponderosa, præpinguis, colore in rubrum inclinato. Aluum astringit, distendentes stomachum spiritus discutit, oris suauitatem commendat, stomachum & iecur roborat. Létigines in facie, & impetigines emendat. lienem incremento laborãtem reprimit,

μολύβ-
δαινα.
offic. ma
ior perfi
caria

σικάμι-
νος.
Meuricæ

μοσχοκάρ-
νον.
Noix mu-
scade

Apud Aëtium Caryon hoc aromaticum (sic enim vocat) calefacit siccat. 2. Arabes macis nomine extimā intelligūt huius nucis membranam vel folliculum. Antefertur is qui colore ruffo vel flauo rutilet, odore suauis, cum leui acumine. improbat nigrificās. Sic. 3. partiumq; tenuitate præstat, cæteras habens suæ nucis dotes. Arbos autem ipsa vulgari Persico similis traditur, roseo flore, & nuce, quam declarauimus, eiusdem propè effectus cuius & caryophyllon.

Βρυον

Bryon, id est *M V S C V S*, à quibusdam spiachnon appellatur. in cedro arbore, populo alba, & quercu inuenitur. Optimū est cedrinum: proximum populneum. in quo genere candidum & odoratius præstat, nigrificans improbat. Aeg. Inuenitur etiam in piceis. Discutiendi simul & molliendi vim moderatam obtinet.

Βρυον θαλασσιαν.
κοκκιαν
vulga.

Marinus *M V S C V S* nascitur in scopulis, testaceisque, haud procul à mari, gracilis, capillaceus, caulis ex pers. Aegin. Refrigerat simul & astringit, eoq; feruentes inflammationes illitum adiuuat.

Βρυονισι

N

A P I cocta radix inflat, modicum alit. semen eius torum venenorum vires hebetat. antidotis admiscetur. Conditur sale radix, Aeg. Napus

& rapa si bis coquatur, nihilominus quàm reliquę stirpes alunt: continuè autem assumpta, crassum succum procreant.

N A R C A P H T H V M ex India defertur, Nabach. corticosum, simile sycomori libro. quod iu- Lafahatè cūdi odoris gratia suffitur. Miscetur thymiamatis compositis. Aeg. Naocāthon, sunt qui nacaphthon dicunt, Indicum est odoramentum, quod ad astrictos fœminarum locos suffitu vaporatur.

N A C I S S V M sunt qui, vt lilium, lirim *ναρκισσος* appellant. folia porro similia, tenuia, mul- *Narccs.* to minora, & angustiora: caulis vacuus, & sine foliis, supra dodrantem attollitur. flos albus, intus croceus, in quibusdā purpureus: radix intus alba, rotunda, bulbosa: semen velut in tunica, nigrū, longū. probatissimus nascitur in montibus, suauis odore. cæteri porrum imitantur, atque herbaceum virus olēt. Aegineta, Radix eius adeò deficcet, vt maximis vulneribus sit glutinandis: imò etiam tendinum præcisionibus confert. Cæterum abstergendi & attrahēdi vim quandā habet.

D U O N A R D I genera: vnum Indicum, alterum Syriacum appellatur, non quòd in Syria proueniat, sed quòd mōtis in quo oritur, *ναρδα* pars vna ad Syrios, pars altera ad Indos flectitur. Ex hoc Syriaci genere præcipuum est recens & leue, largam gerens comam, flavum colore, per quàm odoratum ac cyperum

redolēs, breui spica, amaro sapore, linguam
 ficcāte, quod diu in sua odoris gratia perma-
 neat. Ex indicis autē nardum quoddā Gan-
 gitis vocatur, à fluuio Gange, apud quē ena-
 scitur, montem præterfluente, quod genus ob
 multam loci, in quo prodit, vliginē, viribus
 infirmius est, atque procerius adolefcit, plu-
 res ferēs spicas ab vnica radice comōfas, vnā-
 que conuolutas, ac grauiter olentes. Monta-
 num autem odoratius, spica breui ac mutila,
 odore cypero vicino, cæteras habens Syriaci
 dotes. Est & genus quoddam, cui Samphari-
 tico nomē locus indidit, frutice breui, in ma-
 gnas se spargens spicas, candidiore interim
 medio caule, hircorum virus supra modum
 redolente: quod improbatur. Madefactum
 vendi solet, quod vitiū ex eo deprehenditur,
 quod candida sit spica, & squalida, nulloque
 puluere obsita. Adulteratur stilbio cum aqua
 aut palmeo vino, inspissationis ponderisque
 causa inspirato. Intueri autem oportet si lutis
 radicibus insideat, & incerniculo puluerem
 excutere, eluendis manibus vtilem. Aeg. Spi-
 cæ nardi radix cal. 1. sic. 2. particeps est etiam
 astringētis cuiusdam qualitatis, acris & suba-
 maræ. Iocinori prodest & stomacho, extrin-
 secus admota & ebibita. Vrinā mouet, & in-
 teraneorum fluxiones desiccāt. Indica valen-
 tior est quàm Syriaca, & nigrior.

νάρδος
 κελτική

Celticū NARDVM nascitur in Liguria

Alpibus, salúca patrio nomine appellatum, prouenitq; in Istria. Exiguè fruticat, & cum radicibus in manuales fasciculos componitur. Folia habet oblonga, colore in flauum languido, florem luteum. Caulicorum & radicum duntaxat vsus est, & odoris suauitas: vnde pridie fasciculos aqua abluere expedit, & exempta terra pauito solo atque humenti subiecta charta reponere, postridie repurgare. siquidem vtile, cum acroso alienoque propter humoris vim, non excutitur. Adulteratur imposita herba simili, quæ hirculus vocatur, ab odoris grauitate: sed facilis cognitio. namque herba candidior est, sine cauliculo, minoribus foliis, radice neque amara, neque odorata, vti verum nardum est. Itaque radices atque cauliculi, abiectis foliis triti secernuntur, vino excipiuntur, digerunturque in pastillos, & ita fictili nouo diligenter operto, assernari debent. Laudatur maxime recens, iucundi odoris, radice numerosa coherens, plenum, nec fragile. Aegineta, Nardus Gallica superiori vires habet æquales, sed imbecilliores, præterquam ad vrinam ciendam. calidior enim est quam illa, minisque astringit.

Montanum NARDVM, quod ab aliquibus thylacitis & niris appellatur, in Cilicia & Syria nascitur, fureulo & foliis eryngio similibus, minoribus, minime tamen spinosis

*nardus alba vulgo
Laudata a latine
dicitur, quæ laudat
fuit de q; respondit
vbi p. 1. v. 1. v. 1.
ly masculi. vultu
p. 1. v. 1. v. 1.
la esse yfandone
dicit vulgo alba
zama arabia
appellatur.*

*v. 1. v. 1. v. 1.
p. 1. v. 1. v. 1.
v. 1. v. 1. v. 1.
v. 1. v. 1. v. 1.*

asperisq; Radicibus binis nititur, aut pluri-
bus, nigris, odoratis, ceu hastulæ regiæ, sed
longè gracilioribus, & longè minoribus. Ne-
que caulem, neq; fructum, neq; florem pro-
fert. Ad eadem, ad quæ Celticū, efficax. Aeg.
Nominatur etiam pyritis, iam commemora-
tis est infirmior.

NACAPHTHYM. Vide Narcaphthum
NASTVRTIVM optimum constat ef-

Nastret se **Babylonicum.** Aegineta, Semen eius fina-
duoresō pis modo vrit, vnde etiam illitum cutem ex-
de iardin asperat. Crassos humores cum aliis potum
incidit. Herba quidem arida semini viribus
respondet humida moderatior est, ideoque
crudam ipsam assumunt.

NERION aliqui rhododaphnen, alij
rhododendron vocāt, frutex est vulgaris no-
titia, longioribus quàm amygdala foliis, a-
superioribusque: flore in rosam conformato:
fructu nuci græcæ simili, corniculato, qui pa-
tefactus quandam lanosam naturā ostendit,
spinarum pappos repræsentātem radice lon-
ga, acuta, lignosa, gustanti salsa. nascitur in a-
mœnis, maritimis, & secus amnes. Aegineta.
Nerion extrinsecus illitū discutit: in corpus
assumptum occidit.

NIGELLA quære Gith.

NYMPHAEA nascitur in paludibus &
stagnantibus aquis, foliis fabæ Aegyptiæ, mi-
nuphar noribus, & longioribus. aliis in summa aqua

aliis demersis, pluribus ex radice eadem pro- vulg. iaul
deūtibus: flore lilio simili albo, & in medio net deau,
crocis habente, cum defloruerit, vt rotūdum ou chou
malum, aut papaueris caput, extuberat. ni decaue
gro semine, denso, & lato, lenti gustus. caulis
est læuis, niger, minimè crassus, ciborio co-
gnatus. radix nigra, scabra, clauæ similis, quæ
autumno sequatur. Nymphææ nomen sibi
vendicasse videtur, quoniam aquosa amet.
plurima inuenitur in Elide, in Anygro ame-
ne, & in Bœotia Aliarto. Est & altera nym-
phæa, cuius flos blephara dicitur, foliis ante-
dictæ, radice alba, scabra, flore luteo, nitente,
rosæ simili. Nascitur in Thessalia, amne
Penco. Aegin. Nymphæa vires habet, sine ro-
sione siccas, quibus & ventrem reprimat, &
genituram arefacit. Quæ radicem albam ha-
bet, valentior est, eoquæ fluxum muliebrem
cū vino nigro & austero pota persanatur. Quæ
verò nigram, deterforia quoque vi nonnulla
pollet, eaque vitiligines, alphas dictas, cum
aqua exterit: pilorum defluuia cū pice liqui-
da illita replet.

N V C E S auellanæ, quas & leptocarya vo-
cant, stomacho infestæ sunt. Aeg. Vocant &
ponticas. frigidiores sunt, & austera: in cæte-
ris, iuglandibus æquales.

N V C E S iuglandes, quas nonnulli Persicas
vocant. Aegin. Nucis arboris coliculi aliquid
habent quod astringat, plurimum iuglan-

κάρια
ποντικὰ.
Noysette
ou auc-
laine
κάριον βα-
σιλικόν,
ἢ πρισι-
κόν, ποικ.

dium calyx puluvinatus. succus itaque eorum
 decoctus cū melle, stomachicū fit medicamen-
 tum. Interius inde putamen carinatū vstum
 extenuādi vim acquirit, & sine rosione ficit.
 Quod in eo clauditur edendo aptū, natura
 oleosum, facilè bilem auget. Confectum ex
 eo oleum extenuandi tumores, & putredines
 quas sepedonas dicunt, discutiendi vim obti-
 net. Flaccescentes itidē vetustate nucis mem-
 branæ, cutis vitia abstergunt.

κάρδιον
 ἰνδίκον
 La gråde
 noix

N V X Indica à recentioribus Græcis re-
 censetur. Fructus palmæ cuiusdam Indicæ
 præmagnus atque pinguis, cuius oleum bu-
 tyro quoque præferunt, bonitate succi. Ca-
 lefacit secundo, humidat primo. Biliosis eo
 vsu interdicitur. Tineosis ventris animalia
 pellit. Oleum quod ea exprimitur, cum sen-
 tit vetustatem, flatus digerit. Lumborum &
 genuum dolores mulcet. Sanguini à spira-
 culis venarum sedis mananti sublinitur ex
 oleo, quod nuclei malorum Perficorum red-
 diderunt. Vesicæ quoque malis opitulatur,
 & aluum sistit oleum quod recens nux stil-
 lauit.

ὠκίμοι
 ὄσις.
 offic. &
 herb. al.
 ba cacia

O C I M O I D E S, Latini ocima-
 strum vocāt, folia fert ocimi, &
 ramos dodrantes, hirsutos: si-
 liquas hyoscyamo similes, semine vt gith ni-
 gro, prægnantes. Aeg. Sunt qui philetarion

vocent. Inutilis quidem radix est: semē verò vulg potularia
 particulis tenue, citra rofionem siccans.

OCIMVM vulgò cognitum. Aegin. Cal. *ὄκιμονο*
 2. habet & humiditatem quandam excreme- Basilic
 titiam, propter quam neque vtile est intus af
 sumptum: extrinsecus autem illitum discutit,
 & concoquit.

OCYMVM pabuli genus apud antiquos *ὄκνμονο*
 erat, segete viridi, dissecta, antequam gereret Dragee
 filiquas: eo citabant aluum bubus. Varro di- aux che-
 ctum putat à celeritate proueniendi. uaulx

ODONTIDES sceni genus fruticosum, *ὀδοντι*
 triangulis flagellis, geniculatis, nigro arti- *δῆς*
 culorum nodo, foliis polygono lōgioribus, Rust. fca
 hordei semine in alis, cauliculis dēfis, ab ea naria
 dem radice geniculatis, flore purpureo pusil
 lo: nascitur in pratis. Dentium dolori mede-
 tur cauliculorum eius decoctum in vino au
 stero: inde ductum nomen.

OENANTHE folia habet pastinacæ: flo *ὀινάγλα*
 rem candidum: caulem crassum, palmi al-
 titudine: semen atriplicis: radicem magnam,
 in multa rotunda capitula extuberantem. na
 scitur in petris. Caulis eius, & folia, cum mul
 so vino pota, secundas eiiciunt. Radix è
 vino, vrinæ stillicidio conuenit (& regio
 morbo, vt Paulus adiecit, Dioscoridem ci-
 tans.)

OENANTHEN diuersam in Vite sylue
 stri dedimus.

ἔλαια.
Ολμυερ

OLEAE ramusculi quantum astringunt, tantum etiam refrigerat. Fructus qui exactè ematuruit, moderatè calidus est. Immaturus maiorem tum astringendi, tum refrigerandi vim repræsentat, Aeg.

ἔλαια
αἰθιοπικῆ
δακρυῦ
κρυον.

LACHRYMA quâ Aethiopica olea stillat, scammoniaë similis quadantenus est, fulva, stillis exilibus constans, mordax. quæ autem ammoniaci, aut gummi similitudinè refert, colore nigricans, nec gustu mordens, superuacua est. Nostrates oleæ, oleastrique, similem lachrymâ sudant, quæ commodè ad oculorum hebetudines illinitur. Appellatur autem Aethiopica & agrestis olea. Aegineta, Oleæ Aethiopicæ lachryma ammoniaco tenui similis, vires habet extensorias: quare ad cicatrices, albugines, hebetudinèsq; oculorum ea vtuntur, & ad dentium dolores, si cauis ipsorum iniiciatur, efficax est. Nonnulli verò syluaticam esse hanc oleam asserunt.

ὄνυχα.

ONAGRA, siue onothera, aut onuris, frutex est arboris instar, prægrandis, amygdalino folio, sed latiore, lilio non dissimili: flore rosaceo, magno: radice candida, longa: cū ficcata est, vinum olente. nascitur in montibus. Aqua in qua radix maduerit, in potu data, feras mitigat, & cicures facit. illitu quoque tetra vlcera mulcet.

ὄνυχα
χρῆ.

ONOBRYCHIS, folia habet lentis, lon-

giora paulo, caulem dodrantalem, florē purpureum, radicem parvam : nascitur in vliginosis & incultis. Herba suapte vi, si trita illinatur, tubercula dissipat. cum vino pota, strangurias sanat. iilita ex oleo, sudores mouet. Rarefacit, & discutit. Reliqua sunt eadē Dioscoridi.

ONOSMA, oblonga folia habet. ad similitudinem anchusę, longitudine quatuor digitorum, & vnius latitudine, mollia, in terra iacentia, sine caule, sine semine, sine flore. radice nititur longa, tenui, infirma, rubescēte. gignitur in asperis. Aegineta, Onoma, vel onomis, vel phlomitis, vel ononis, acrem amarāq; vim obtinet, eāque ob causam folia eius cum vino pota, fœtus occidunt, expelluntq;. (Hippocrates, Onosma simpliciter radicem appellasse mihi videtur.

OPIVM optimum habetur graue, & densum, gustu amarum, odoratu soporiferum, quod faciliē aqua diluitur, læue, candidum, neque asperum, neque grumosum, quod inter colandum non vt cera coëat, & in sole diffundatur: dein admotum lucernis, non atra luceat flamma: extinctum denique, odoris vim cōseruet. Sed opion glaucio, gummi, aut sylvestris lactucę succo adulterant. Verū glaucio fucatum, in dilutione croci colorem reddit. lactucaceo succo fictum, exiliter spirat, & asperius spectatur: gummi vitiatum,

ὄνοσμα.

Papaue-
ris succus

splendescit, & infirmum est. Nec desunt qui eò dementiæ deueniant, vt adipem ei admiscerent. Fictili nouo torretur ad oculorū medicamenta, dum mollius atque rufius appareat. Hoc autē modo is excipitur succus. Aliqui capita ipsa & folia tundunt, & prælo expriment, terentésq; in mortario digerunt in pastillos: id meconium vocatur, multū opio ignauius. Porro opij faciendi ratio hæc est, Cū ros in eo exaruerit, cultro decussatim instellas, ne penitus adigatur, ex obliquo in rectum summam cutē incidere oportet, lachrymam exeūtem digito in concham abstergere: nec multo post redire, vt cōcreta inueniatur. etenim quæ tum, aut postero die etiā offenditur, in vetere pila teri debet, & in pastillos cogi. Cū tamen inciditur, retrocedendum est, ne vestibus succus deradatur. Aeg. Papaner, quod prolixiore & proceriore cōstat calyce, medicatius vniuersis est: qua propter stuporē inducit, quousq; interimat. Nam & ipsum, & eius lachryma, quam per excellentiā opion nūcupant, quarto refrigerantium abscessui ascribuntur.

OPOPANAX, lege Panaces.

obiet ou
opier

OPVLVS corno similis arbor, arbusculo Gallico faciundo idonea, vltimi proceritate adolescit, caudice recto, nodi, rarioribus ramis brachiato, frondibus ferē vitigneis, bacis racematim dependentibus, prima puber-

eate viridibus, à maturitate puniceis. Ieiunū solum horret. Vitē alit: verum quia frondē non habet idoneam, à plerisque repudiatur. Nullus eius in medicina traditur vsus.

Testiculus, quem Græci cynosorchin vocāt, foliis circa caulem mollis oleæ similibus in terra stratis, longioribus angustioribus, leuibus caule dodrantali: floribus purpureis: radice bulbosa, oblonga, oliuæ modo angusta, duplici ordine: superiore, quæ plenior est inferiore, quæ mollior ac rugosior. Eduntur radices coctæ, vt bulbi. nascitur in petrosis, & sabuletis. Testiculus alio nomine serapias, Andrea authore, vocatur: quoniam radix ad multa utilis fit. foliis est porri, latioribus, oblongis, pinguibus, ex alarū sinu inflexis: caule palmeo: floribus penē purpureis, radice testiculis simili. Aegineta: Maioris in cynosorchi radice humida vis & calida est, cōque venerem incitat. Minoris calida & sicca, vnde venerē coërcet. Serapias, vel thriorchis, priore valentius desiccatur, quare laxos tumores dissipat, vlcera sordida & putredini obnoxia repurgat, herpetas abigit: inarescēta autem magis siccatur. Quoniam verò substringere idonea est, aluum quoque cum vino pota retinet.

OREOSELINVM, caule est dodrantē alto ab radice tenui exeunte: per cuius ambitum rami & capitula cicutæ, multo tamē te-

ὄρχης.
offi. testiculus
& satyrion min^o.

σεραπίας

ὄρειοσέλιον.
Nō ē
apiū mō-
tanum.

nuiora : semine cumini, oblongo, acri, & odorato, tenui. nascitur in petrosis, & montibus. Nec hallucinari nos oportet, existimantes oreoselinum esse, quod in saxis prouenit. aliud enim est petroselinum. Aegineta, Viribus domestico æquale est, validius tamen.

ὀρίγανον. ORIGANVM Heracleoticum, quod & cunilam vocant, folium habet hyssopo non dissimile, umbellamque nō in rotæ speciem orbiculatam, sed veluti multifidam, semine in summis virgis haudquaquam denso.

ὀνίτις. Quæ onitis appellatur, candidiore est folio, & hyssopo similior. Semen veluti coniunctos corymbos habet. Vis ei origani Heraclei, sed multo inefficacior. Syluestre origanum, aliqui panaces Heracleion, alii cunilam vocant, ex quibus est Nicander Colophonius : foliis est origani, ramis tenuibus, dodrantem altis, in quibus umbellæ anethi insunt, flores candidi, radix tenuis, superuacua. Peculiariter percussis à serpente, folia & flores ex vino poti auxiliantur. Aeg. Omnia origani genera incidendi, extenuandi, siccandi, & calefaciendi vires in tertio abscessu ostendunt.

ὄρυζα. ORYZA frugum generis est, in palustribus riguitq; nascens. Mediocriter alit. Aeg. Vim quandam astrictoriam præ se fert, qua etiam ventrem mediocriter cohibet.

ORNEO GLOSSON arbor est vltimi spe-
 cie, foliis amygdalæ, prælogis filiquis in fur-
 culorum cacumine prodeuntibus oleagina
 magnitudine, in quibus medulla inest lin-
 guæ auis similis, vnde nomé: exterius rubra,
 intus ex candore in luteum vergens: sapore
 acri, cum nonnulla amaritudine, Ea cal. 2. la-
 terum dolores sedat, vrinam cict, veneré sti-
 mulat, genituram auget.

ORNITHOGALVM cauliculus est te-
 ner, candicans, tenuis, sesquipedalis, tribus
 aut quatuor in cacumine mollibus agnatis, à
 quibus flores prodeunt, foris herbacei: & cū
 hiantes se pādunt, lactei visuntur: inter quos
 dissectum, cachryos modo, capitulum emi-
 cat. Coquitur cum pane, vt melanthium. ra-
 dix bulbosa, cruda & cocta manditur. (Aeg.
 non scripsit.)

ORNVS arbor satis procera, caudice te-
 reti, læui cortice, spisso, ramulis vtrinque pin-
 natis, folio fraxini, paulo profundiorib⁹ cre-
 nis per ambitū serrato, bacculis racematim
 coactis, ab adolescentia rubescentibus, secun-
 dum maturitatē ex purpura nigricātibus, sa-
 pore ex acido in amarū degenerante, mespi-
 laceo quasi concretu, multo graciliore. Habi-
 tu reliquo & effigie tota fraxinum æmula-
 tur. quare Lucio Columellæ orni syluestres
 fraxini sunt, foliis quàm cæteræ latioribus,
 nec deteriozem frondem, quàm vltimi præ-

ὄρνιθ-
 γλωσσον.
 off. lague
 doysel.

ὄρνιθό-
 γαλονι
 Charles,

Fresne
 chape-
 stre.

stant. Capræ autem & oues libentius etiam hanc frondé appetunt. Asperis & siccis locis gaudet, mōtes amat: In plana etiā descendit, ita vt viti quoq; copuletur. folia ex vino bibuntur ad iocinoris & laterum dolores, aquæ subter cuté tumores reprimunt. Corpus obesum sensim ad maciem reducunt, si cum vino terantur ad virium portionē, ita vt puero quinq; folia tribus cyathis dentur, robustioribus septem quinq; vini cyathis. Scobs eius & ramenta pernicioſa traduntur, proinde vitanda.

ὄροβάρχη
Tenic.

OROBANCHE cauliculus est sesquipedalis, & interdum maior, subruber, hirsutus, tener, sine folio, pinguis: flore subalbido, & in luteū vergente: radice digiti crassitudine, & cum ariditate flaccescit caulis, fistulosa. Hanc inter quedam legumina nasci constat, & ea strāgulare. vnde orobanche sibi cognomētum vsurpauit. Estur, vt olus, cruda, & in patinis, asparagi modo decocta. legumentis addita, coctionem accelerare creditur. Aegina, Frig. sic. i.

ὄσυρις.

offi. linaria.

est herba vni
natis cordo
alijq; eade
est in linaria

OSYRIS, frutex est niger, ramulos ferēs tenues, lentos, fractūque contumaces: & in his folia quaterna, quina, se nāve, ceu lini, nigra in initio, dein colore mutato rubescētia. Decoctum eius potum, iuuat arquatos. Aeg. Osyris, è qua scopæ fiunt, amara est, & iccoris referandi vires habet. ...

OSTEOCOLLON Macedones vocant ὄστέοκλον
 herbam saxis & mœnibus familiarem, medi λον.
 ci polygonion, aliqui talantion, vulgus sym Symphy
 phyton appellant. Perpetuò viret, viuítq; fo ton uulg.
 lius vidua: ramulos instar iuncipensiles, cir-
 rosos, tenuioris proceriorisque spartí simi-
 les spargit. Hac tradunt dissectas carnes coa-
 lescere, si coquatur vnà, itidē ossa fracta fer-
 ruminare.

OTHONNAM aliqui maioris chelido- ὄθοννα.
 niæ succū esse aiunt. quidam glaucii. alii suc-
 cū floribus corniculati papaueris expressum.
 alii permistos cœruleæ anagallidis, hyoscia-
 mi, & papaueris succos, esse contendunt. alii
 Trogloditicæ cuiusdam herbæ succum, quæ
 othonna vocatur: nascítq; eam in eo Arabiæ
 tractu, qui ad Aegyptum spectat. Othonna
 foliis erucæ, perforatis cribri modo, & velu-
 ti à tinea derosis, squalore obfritis, paucis, flo-
 re croci, latifolio. quare quidam anemones
 speciem esse putauerunt. Aliqui tamen affir-
 mant, lapidem esse Aegyptium, in Thebai-
 de nascentem, exigua magnitudine, æreo co-
 lore, gustu, cum feruore quodam & astricti-
 one mordaci. Aegineta, Othonna detergit,
 erodítq; omnia quę claritati oculorum offi-
 ciunt exterens.

OXYACANTHA Quærę Acuta
 spina.

OXYAN Græci fagi genus alterum vo- ὄξυάν.

Non est ornus. cant. Lydi Myson, nostri Scissimã: in tenuissimas enim secatur laminas. Glandifera non est, abietis aspectu, florens, erecta, enodis, illi crassitudine proceritateque ferè æqualis. materia colorata, robusta, neruosa, cortice leui, folio crasso, bifido, longiore quàm pyri, per extremum aculeato. Fructus glandea effigie læuis, calyculo includitur echinato quidem, sed placido ac blando, nec vt castanea hispido, cui nihilominus similis est & dulcedine & succo. Radices arbor nec multas nec altas agit, quæ summo cespite gaudeant. Minoribus nauibus cõmendatur: ad carinas, itè ad testudinè plaustrorum, vectabulorumque vilem fabricam specie visenda.

pain à co
qu, offic.
trifoliũ a
cerosum,
ou alle-
luya.

παινια
Piuoinc.

O X Y S herba Plinio à sapore dicitur, tribus tantum foliis.

P

A E O N I A, siue glycyfide, Græcis aliquibus Pétoboron dicitur. sunt qui Idæos dactylos radicem παινιαμ vocant. caulis altitudine sesquipedis adolefcit, comitãtibus multis stolonibus. Huius duo genera, mas folia iuglandis habet: in fœmina verò, smyrnii more diuiditur. summo caule filiquas emittit, veluti græcas nucas. in quibus, cum dehiscunt, multa granula rubra, acinis punicorum similia, inueniuntur, & in medio nigra, quinque; aut sex, purpurea. radix maris tenuis, digitali crassitudine, &

palmi longitudine, gustu astringēs, alba: fœminæ radicibus ceu glandes circiter septem aut octo inherēt, vt in hastula regia. Aeg. Ali qui pētameron vocant, radicē habet acrē, & leuiter subamaram, & siccantē cum nōnulla astringione. menses cit, renes & iecur purgat instar amygdalæ pota cum vino: quod si austerum sit, alui quoque fluores coërcet. adalligata verò puero, morbum comitalem abigit.

PALIVRVS frutex cognoscitur aculeatus, durus, cuius semen pingue & fuliginosum inuenitur. Aegineta, Paliuri folia & radix astringunt, eoque aluum fluentē sistunt: tubercula, quæ dicuntur phymata, non nimis calida discutunt. Semen eius tam vehementi incisoria virtute valet, vt & calculos conterat, & excreationibus è pectore auxiliatur.

παλίχρος
Aubepi-
ne, fenel-
les, gros-
lier. aliis
ioumarī,
ou ioma-
rin.

PALMA in Aegypto gignitur. Ea medio maturitatis vigore, autumno decerpi solet, Arabici myrobalani similis, pomatis cognomine, colore viridi, & odore mali cotonei. q̄ si ad maturitatem peruenire sinatur, phœnicobalanus fiet.

φοίνιξ
Palme.

PALMA, quam aliqui elaten aut spathan appellat, fructus palmarum adhuc florentium, inuolucrum est, calyxque, quo inspissamenta vnguentarii vtuntur. Optima habetur odorata, adstringens, ponderosa: præ-

ἐλάτη.

Palmula clusa, intus pinguis. Aegine. Palmæ fructus, vulg. Dates ou figues roy alle. qui iam ematuruit, calidus mediocriter est, visceribus roborandis & stomacho idoneus, tum intus assumptus, tum foris applicatus. Reliqua palmæ portio vehementer astringens est: quamobrem stomachicis & hepaticis medicinis temperatur: longè magis astringit, quod fructus enascentis veluti inuolucrum est.

πανακίς
ἡράκλεος
αν.

PANACES nonnullis heracleum dicitur, ex quo opopanax colligi solet. plurimè in Bœotia & in Phocide Arcadiæ nascitur: ibiq; compendii & questus, qui ex eo liquore factitatur, gratia studiose colitur. foliis est asperis, in terra iacentibus, herbacci coloris, multum ad ficulnea accedentibus, in ambitu quinquepartitè diuisis: caule, vt ferula, altissimo, qui lanugine quadam incanescit, foliis etiã minutioribus obsitus, muscariis, ceu anethi, in cacumine: flore luteo, & semine odorato, feruentèque radices habet multas ab origine vna, candidas, graueolentes, crassæ corticis, & subamari gustus. Nascitur in Cyrene Libyæ, & Macedonia. Excipitur succus incisa radice recenti caulium pullulatis. ea candidum succum emittit, qui siccatus, in summa cute croceum colorem contrahit. Effluentè autem succum excipiunt, foliis excauato folo statis, quæ siccata tolluntur. Simili modo caule messibus inciso, profluentem succum
eximunt.

eximunt. Meliores ex radicibus, albæ, rigentes, distentæq; siccæ, quæ cariæ non sentiant, aromaticæ, feruentes gustu. Fructus ex media ferula cibo idoneus est: sed ex agnatis stolonibus, ab usu cibario abhorret. Maximè in hoc succi genere probatur, quàm amarissimus, internè albus, aut subfulvus, foris ad croci colorem inclinans, lævis, pinguis, friabilis, tener, statim in aqua cliquescens, graui odore. niger improbatur, ac mollis. Adulteratur ammoniaco, aut cera. Sed sinceri experimentum est, si digitis in aqua friatus resoluatur, & lactescat. Aeg. Opopanax cal. 3. sic. 2. emollit, discutitque. Radicis cortex est imbecillior liquore. habet nonnihil & abstergens, & carni inducendæ idoneum. Semen mensis quoque citat.

PANACES Asclepii caulem à solo emit tit tenuem, cubitalem, geniculatum, maioribus quàm sceniculi foliis, hirsutioribus, odoratis: aureo flore, acri, odorato, ex muscariis dependente. radix parua est, & tenuis. Auxiliarem vim habent flores & semina, cōtra vlcera, phagedænas, & tubercula, si trita cum melle imponantur, aduersus serpentes ex vino bibuntur, & cum oleo illinuntur. Aliqui panaces syluestre origanum vocant, alii cunilam, de qua in Origani mentione diximus.

PANACES Chironium in Pelio monte

ὄππανά-
ναξ.
Succus.

πάνακις
ἀσκληπι-
όν.

πάνακις
χειρώνιον

maximè prouenit. folium eius amaraco simile. flos aureus: radix parua, quæ non altè demittitur, gustu acris. Pota radix, serpentium veneno resistit: illita coma, eadem præstat: Aegineta, Asclepion panaces & chironion priori calidiora sunt (malim cum Galeno dicere, minus calida) hinc floribus ipsorum & semine ad malefica vlcera & phymata vtuntur.

*πικρῶ-
τιον.*
Aliis cichoriū.

PANCRATIUM, quod aliqui scyllam appellat, radice est magni bulbi, subrufo colore aut sub purpureo, gustu amaro ac feruente: foliis lili, sed longioribus. Aegineta. Specie ac viribus scyllæ simile est, verum imbecillius.

μῆλιος.
Painz.

PANICUM frumentaceis seminibus annumeratur, milio simile: eodemq; modo in panes subigitur. eosdem habet vsus: minus tamen & nutrit, & stringit. Aëtius: Extrà illitum refrigerat & exiccat.

μῆκον.
Pauot of
sic. papauer
uer cor-
nutum.

E satiuū PAPAVERIS genere, quod hortense est, semen in panē densatur, qui sanis in vsu sit. eo etiā ex melle pro sesama vtitur. thylacitum vocant. capitulum habet longū, & semē candidum. Syluestre verò, caput infidens demissumque, & nigrum semen, quod pithitis nominatur: nonnullis tamen & ipsum rhœas dicitur, quoniam eius scapo lacteōs succus emanat. Tertium magis syluestre, & ad medicinas valētius, multo his lon-

*Satiui papaueris spēs
albæ, nigrae,
rhœas seu ornatæ*

us productiore capitulo. Aegineta, Hortē-
 e papaueris, thylacitin etiam uocant, semē
 culentum mediocriter somnum conciliat.
 Quod veluti decidētī ac depresso calyce est,
 grum semen habet & medicatum, nimis
 nam frigidum. Quod prolixiore & proce-
 ore cōstat calyce, medicatius vniuersis est,
 na propter stuporē inducit quousq; interi-
 at: nā & ipsum & eius lachryma, quam per
 cellentiam opium nuncupant, frig. 4.

PAPAUER erraticum, quod rhœada vo *ῥοιᾶς*
 nt, vere quidem in aruis cum hordeo nasci off. papa
 r, flore protinus deciduo, vnde & nomen uer rubrū
 ud Græcos accepit. folia erucæ, aut origa rust. coco
 o, aut cichorio, aut thymo similia spectan- lurdes co
 r, sed longiora, diuisa, scabra. iunceus ei quelicoc
 ulis, rectus, cubitalis, asper: flos syluestris ou pou-
 emones, puniceus, interdum albus: ob- ceu.
 ngum caput, sed quàm anemones minus:
 men rufum: radix longa, subalbida, mi-
 oris digiti crassitudine. gustu amara. Aegi-
 eta: Rhœas appellatur quod flos ipsius cele-
 ter defluat (vel semen, vt apud Aeginetam
 gitur.) Validius hortensī est. Manducatur
 aque non per se, sed momentum copiosio-
 mellī mixtum.

PAPAUER ceratites, id est, cornicula-
 m. folia habet candida, hirsuta, verbasco *μήκων*
 milia in ambitu syluestris papaueris more *κέραιτις*
 errata: caule non dissimili: flore pallido,

caliculo scenigræci, in corniculorū modum inflexo, vnde nomē mutuatur. semine papaueris, pusillo, nigroq; radice per summa cespitum nigra, crassa. nascitur in maritimis & asperis. Sunt qui glaucium hoc papaueris genere factitari existimarunt, falsi quadam foliorum cognatione. Aegineta: Abstergendi vires sortitur, ideóque radice ipsius decoctū potu iocinorosis auxiliatur: folia autem & flores per quā sordida vlcera expurgant, crustasque tollunt. Aliud papaueris genus aphrodes, id est, spumeum vocatur, ab aliis heracleum, caule dodrantali: foliis admodum paruis, radiculae similibus, fructu inter ea candido. Nam herbula alba est, & spumea tota: radice in summo cespite. Aegineta, Semen habet pituitæ purgandæ accommodatum.

ἀφρώδης

πάπυρος.
Non est
charta, q̄
vulgo pa-
pier.

PAPYRVS, qua chartæ fiunt, nullis nõ cognita. Aegineta: Papyrus igne non experta, materia quædam efficitur: vsta, siccata chartæ crematæ modo, verū papyri cinis viribus inferior est.

παρωνυ-
χία.

PARONYCHIA exiguus frutex, in petris nascens, peplo sinulis, minor longitudine, maioribus foliis. Aegineta: Illita paronychis atque duritiis remedio est. Vis eius extenuare & siccare, idque citra rosionem.

παρθένιον.

PARTHENIVM, aliqui amaracon vocant, foliis est coriandri, tenuibus: flore per

ambitum albo, intus melino, odore grani, sapore amaro. Aegineta: Amaracus calefacit tertio, siccat secundo.

of. & her.
Matricari
re.

PASTINACA sylvestris folia gingidii habet, latiora, subamara: caulem rectum, scabrum: umbellam similem anethi, in qua flores insunt candidi, & in medio purpureum quiddam, fermè croceum. radix digiti crassitudine, dodrantalis, odorata, que cocta manditur. Satiua ad eadem pollet, inefficacior tamen, & cibo aptior. Aegineta: Vrinas & menses mouet, præsertim semen ipsius, & radix. folia autem abstergendi viribus prædita, phagedænicis affectibus cōgruunt, viridia cum melle. Sylvestris ad omnia valentior est domestica.

σαπωνίωτος ἀγρίωτος
Panetz. *ή δ' αὖτως γὰρ*

σαπωνίωτος ἀββόλων
σάτινα μισθίωτος
Pastina-
de ou ca-
rottes.

PEPLIS, quam aliqui sylvestrem portulacam vocant, Hippocrates peplion, in maritimis maximè nascitur, latè opaco frutice, candidi succi pleno: foliis satiua portulacæ, rotundis, infernè rubentibus: semine sub foliis rotundo, vti in peplo, feruente gustu: radice singulari, superuacua, tenui. Colligi, & reponi ac dari, vti peplos, & sale cōdiri solet. Eadem habet vires. Aegineta, Peplion cætera quidem inutile, semen autem ipsius feruidi saporis, peplo consimiliter expurgat.

πρίλις.
Non est
sena.

πέπλος.

PEPLOS frutex est lactei succi plenus, foliis paruis, vt rutæ, paulo latioribus: rotunda coma, ferè dodrantali, humi respersa: se-

tur. reuicil
le martin
de vignes

mine sub foliis rotundo, minore quàm candidi papaueris. pluribus scater auxilijs. vnicam radicem habet, superuacua, ex qua fructat. nascitur inter vites, & in hortis. colligitur mensibus, siccatur in vmbra, & continuè versatur. fructus tusus & feruifactus reconditur. Aegineta: Nonnulli papauer spumeum vocant, liquorem habet, & tithymalorum modo purgat.

πεπων.
Pepon.

PEPON abstergendi facultate efficax est, inde veluti caro ipsius ephelidas, & confimilia vitia faciei exterit, semè renes obstructione liberat. Aegineta.

PERICARPVM bulbi genus est, cuius duæ species Plinio, cortice rubro alterum, alterum nigro, papaueri simile, sed vis maior quàm priori: vtrique autem excafaciendi, ideo contra cicutam dantur.

περικλιν-
μενον.
Capri-
scuille,
ou vinci.
bosce.

*Materis sylvæ
matroselua*

PERICLYMENON simplex fruticat, ex interuallis parua folia habens, ipsum amplectentia, subcãdida, hordeacea. inter folia furculi exeunt, in quibus bacca, hederæ similes: flos fabæ, candidus, aliquantũ rotundus, & quasi in folium procumbens: semen durum, & quod difficilè euellatur: radice rotunda, crassa. nascitur in aruis ac sepibus couolvens se adminiculis, propter assidētibus. Aegineta, Eius folia & fructus incidendi simul, & calefaciendi vires obtinent, quapropter vrinam cruentam eliciunt ad sex dies pota.

(Quidam hic numerum dierum perperam quatuor aut quadraginta legunt.) Geniturā viri exiccant quadraginta (aut secundū Dioscoridem triginta septem) diebus in portione assumpta: item lienosos & ægrè spirantes adiuuat.

PERISTEREON, siue verbenaca nascitur in aquosis. Nomen ex eo duxisse videtur, quòd columbæ circa hanc per quā libenter versari soleant, dodrātis altitudine, & interdum amplius adolefcit. folia è caule prodeunt incisa & subalbida. ea singulari ramo, radiceque sola, constare sæpius inuenitur. Aegineta, Adeò siccant astringitque vt vulneribus glutinandis, & sanguinis eruptioni sistendæ sit. Eius alterum genus in Sacra herba quæro.

PERSIA arbor est, in Aegypto, fructum ferens cibo idoneum, stomacho vtilium. in quo phalāgia cranocolapta nomine inueniuntur, præsertim in Thebaide. Arida folia in farinam redacta, illitu sanguinis eruptiones sistunt. Arborem hanc prodiderunt aliqui in perfide exitiosam esse, translatamque in Aegyptum, mutata natura in cibos receptam. Aegineta, Folia siccant, & astringunt, eoque sanguinis eruptionem compescunt.

MALI Persicæ surculi & folia euidenter amara sunt, eoque concisa tritæque vmbilico

περιστε
ριών.

Nō ē hęc
ortuala ou
toute bō-
ne.

περσία

μηλία

περσική
Peschier.

imposita lumbricos enecant. fructus autem ipsius, nempe Persicum hoc esculentum, frig. hum. 2.

ἀρκων,
προσίπι-
ον. Glete
ron-offi.
bardana
ou lappa
maior.

Videtur
esse cor-
nu cerui.

πανσί-
της.

Rur.ma-
ior barda
na.

Oillet
dinde.

πανσί-
τινον.

PERSONATA folia habet cucurbitæ, maiora & hirsutiora, nigriora & crassiora: caulem albicantem: quanquam & interdum vidua caule reperitur, radice intuscandida, foris nigra. Aegine. Discutit, siccatur, & astringit, quapropter & folio ipsius vetusta ulcera perfanant.

PES MILVINVS à Columella in vsum colligi & reponi iubetur, sed qualis sit non explicuit.

PETASITES pediculus cubito maior, crassitudine pollicis, à quo prægrande foliū, galeri modo amplum, ceu fungus dependet. Contra phagedænas, & ulcera quæ cacoëthe vocant, efficaciter illinitur. Aegineta, Sic. 3. vnde ad malefica & phagedænica ulcera eā vsurpant.

PETILIVS flos est autumnalis, circa vepres nascens, calyculo versicolori, foliis quinque, parvis. Tantum colore commendatur, qui est rosæ sylvestris. Mirumque, in eo flore inflecti cacumen, & non nisi retorto folia nasci. Semē luteum paruo calyci includitur. Vtus in medicina nullus. Huic Plinius Italiā ait nomen dedisse, tanquam nimirum Græcis ignoto.

PETROSELIVM in Macedonia pro-

uenit, in præruptis locis: semine ammij, odore Perfil de
 ratiore, sapore acri, aroma olente. Aegin. Semen Macedoni
 cal. sic. 3. Vi incisoria præditum, vrinam ne
 ciet, mensésque trahit, flatibus discutiendis
 accommodatissimum.

PEUCEDANVM, caulé emittit tenuem, πικρίδα
709.
 gracilentum, fceniculo similem. comam ha-
 bet statim ab terra foliosam, spissamq; flore
 luteo, radice nigra, crassa, plena, graui odore
 succosa. gignitur in môtibus opacis. Tenera
 radix cultello conciditur, profluénsq; è pla-
 ga succus vmbraë mandatur. in sole siquidem
 confestim euanescit. Colligitur, capite prius
 & naribus rosaceo perfusis, ne capitis dolor
 premat, & vertigo sentiatur. affatione radix
 inutilis fit. Tam lac quàm succus radice &
 caulibus extrahi solet, sicuti è mandragora.
 verum inefficacior succo lachryma habetur,
 & velocius expirat. Interdum etiam concreta
 inuenitur lachryma thuris similitudine, cau-
 libus radicibúsq; adhærés. Præfertur succus è
 Sardinia & Samothrace, colore rufo, odore
 graui, feruens gustu radix eligi debet recés,
 quæ cariem nõ senserit, firma, odoris plena.
 Succus ad potiones amaris nucibus, aut ruta
 aut pane calido, aut anetho resoluitur. Aeg.
 Peucedani liquore & succo affatim calefaci-
 enti, discutienti, extenuantique vtimur, tum
 naribus admoto, tum in potione assumpto,
 ad pulmonum & pectoris vitia ex humorum

*Succo de porcina
affici.*

crassitudine contracta, item ad lienē induratum: dentibus autē perforatis impositus, dolorē protinus sopit. neruorum affectibus idoneus est. Radix squamas ossium separat, maleficis vlceribus succurrit. Cal. sic. 3.

φαλάγγιον.

PHALANGIUM à quibusdam phalangites vocatur. ramuli sunt ei duo, aut tres, pluresve, in diuersa tendētes: flos candidus, lilio similis, multas incisuras habēs. semine nigro, lato, ad lenticulæ dimidiatæ figuram, multo tenuiore: radice parua, tenui, herbacei coloris, dum à terra eruitur. prouenit in collibus. Aegineta, Nomen hoc inuenit quod phalangiorum morsibus medeatur. Naturæ subtilis est excicantisque, qua torminosi auxiliari putatur.

φάλαρις.

PHALARIS cauliculos emittit ex culmis similes minutis ac nullius vsus radicibus, multos, duūm palmorum, geniculis cinctos, graciliores tamen ac dulces: semen cādidum, oblongū, milij magnitudine. Succus eius folia & semen pota vesicæ doloribus auxiliatur. Habet eadem herba tenuem quandā vim naturamque calidam.

φάσι-
λοας.

φάσιλοι,
frifolis.

PHASIOLIMENTIO facta est in Isopyro. PHASELI, aut phasioli qui & dolichi appellantur, macerati donec radices succreuerint, ex garo ante cibū sumpti, aluum subducunt, ac plus quàm fœnumgræcum alimenti exhibent. Integri verò cum siliquis virides

comesti, plura pariunt excrementa. (Descriptionem habes in smilace hortensi.)

PHELLANDRION in palustribus nascitur folio apij. Bibitur semen eius propter calculos & vesicæ incommoda.

φελλάνδριον.
δριον.

PHYLLITIS, folia promit rumici similia, longiora, & viridiora, sena aut septena, recta, quæ parte anteriore lævia cernuntur, à tergo autem pèsiles quasi vermiculos tenues ostendunt. in umbrosis & opacis hortorum locis emicat, gustu acerbis. neque caulem, neque florem, neque semen profert. Aeg. Cum acerbis sit, non immeritò alui profluuiis pota auxiliatur.

potatur
esse offic.
filipèdu.
la aut
herb. silet
aquaticū
φυλλιτις
Non est
lingua
cerni off.

PHYLLVM, quod elæophyllon vocatur, in saxosis nascitur. duùm generū est, quod autem thelygonū appellat, uvas habet floribus oleæ similes, pallidiores tamen. foliis itidem oliuæ est: caule tenui, breui. radice exili. florē album profert: semē papaueris maiusculum, Sed arrhenogonum cætera huic simile, solo fructu distat, habet enim racemosum quiddā de florentibus oleis non dissimile. Ferunt potum alterius semen maris, alterius verò scæminæ conceptū facere. Tradidit hæc quondam herbarius Crateias, placuitq; mihi usque ad historiam, nec ultrà de his docere. (Aeg. non meminit.)

φύλλον.

PHYTEVMA folia habet radiculae, minoris: copiosum semen, perforatum: radi-

φύτευμα.

cem paruam, tenuem, per summa terræ nitentem: quam ad amatoria conuenire, nonnulli scriptum reliquerunt. Aeg. non memorauit.

Φλίον.
Dubitat
an sit sca.
biofa
vulg. &
pfora Aë.
tij.

PHLEON Theophrasto, nonnulli scæbā appellāt. (sed nos infra scæben longè diuersam afferemus.) Non solum caulē habet aculeatum, sed & folium quoq; hispidum, iuxta cuius spinas aculeos etiam condit, radice nō in profundum acta. Germinat cum Vergilius, primōque aratro vna nec folia dimittit, etenim annicula illi vita, sæpèque bimatam excedit.

Φλοῦμ.

PHLV M à superiori longè dissidet, cuius lanugine, vt inquit Theophrastus, ad lixiuū mulieres vtantur, molle & placētaceum est, colore subrubido. Fœmina sterilis est, ad nexus idonea. Mas prorsus habetur inutilis, in insulis fluitantibus prouenit. Pars ab radice pueris cibo grata est. Radix ipsa pecudū pabulo vellitur. (Phlum Iulius pollux nominat, vnde Phloinas vestes in Herodoto quis legat, & Pausania.)

Φοῖνιξ.
Aueine
serule
multis

PHOENIX folia habet hordei, sed breviora, & angustiora, spicam lolio similem: calamos digitorum senū, radici aduolutos: septenas ὀκτὼνάςve spicas. In aruis tectisq; recenter illitis nascitur. Aegin. Aliter rhu vocatur: astringēdo, in vino austeram pota, omnes fluidos affectus sistit.

Φόρμιον.

PHORMION tenuis, absterforia, & at-

tra Aricis est facultatis: semen igitur cū melle albugines extenuat, & spicula è corporibus extrahit. Galen. & Aeg. (Hoc ab hormino, cui eadem ascribuntur, non dissidere iudico: nam Galenus phormij tantum meminit, nō etiam hormini.)

φού.

Valeria-
na maior
ou vertē-
tre cum

PH V, quod & aliqui syluestre nardū appellat, nascitur in ponto, folio olusatris, aut elaphobosci, caule cubitali, aut altiore, læui, cauo, molli, in purpuram vergente, geniculis intercepto: floribus narcissi proximis, maioribus, teneris, & exalbicante purpureis: radice superius ad digiti minoris crassitudinē, ex obliquo villosa in nigri veratri aut iunci odorati modum: capillamentis inuicem contextis, flauescens, odoratis, cum quadam odoris grauitate nardum emulantibus. Adulteratur radice rusci admista: sed maleficium apprehenditur: quoniam hæc dura est, & frāgenti contumax, sine vlla odoris gratia. Aeg. Radicem habet nardi persimilem, quæ tamē ad pleraque infirmior sit: sed vrinas magis quā ea elicit, nardi Gallicæ modo.

PINVS Picea generi eidem ascribuntur, sed quandam flagitant specierum distinctionem. arbores vulgò cognitæ. Piceæ cortex astringendi vim eximiam possidet, qua intertrigines & ambusta illitum persanat, vëtrempotus reprimat: folia etiam vulnera conglutinant. (Eadem ferè de pinu tedáq; scribuntur.)

πίτυς

πίτυκη.

Pin

Aeg. Peuce, id est, teda vires habet piceæ, sed imbecilliores.

ΠΙΤΥΙΔΕΣ PITYIDES fructus sunt picearū, mistæ facultatis, astrictoriæ & acris, quamobrè reiectionibus è pectore opitulantur. Aeg.

ΠΥΚΝΟΚΟΜΟΥ. PYCNOCOMON constat crucæ foliis, acrioribus, scabris & crassis: caule quadrangulo: flore ocimi: semine marrubii: radice nigra, aut pallida, rotunda, exigui mali figura, terram redolente. inuenitur in saxosis locis. Aegineta, Disentit & acre est. folia igitur panos & furunculos dissipant. Semen infixæ corporibus extrahit. Radix flauam bilem purgat.

ΠΙΠΕΡΙ ΠΙΠΕΡ in India nasci, breui arbore traditur. quæ inter initia, prælongū fructum, veluti siliquā promit. quod longum piper est, habet intus aliquid tenui milio simile, quod tandem in perfectū piper euadit. id autem suis temporibus dehiscēs, pandensq; sese racemos emittit, grana ferentes qualia videmus. Ea acerba candidum piper faciunt, aptum ocularibus remediis, antidotis, & medicaminibus, quæ cōtra venenata parantur: theriaca vocāt. Longum verò vehementius mordet. Et quoniam priusquàm ematurescat decerptum est, subamarum relinquitur, antidotis & theriacis medicaminibus expetitur. Nigrum verò, utpote quod tempestiua maturitate collectum sit, odoratum esse constat, candido sua-

uius, acrius, & ori gratius, nec non ad condimenta vtilius. Sed candidum, & adhuc in acerbum vergens, antè dictis infirmius est. Eligì oportet grauissimum, plenum, nigrum, sine multis rugis recens minimè furfurosum. Inueniuntur etiamnum in genere nigri semina nutrimento defecta, cassa, inania, minimèque ponderis, quod vocant brasma. Non est huius arboris radix ginger, vt aliqui existimauerunt, sicut paulò post ostendemus. Namque piperis radix cocto similis est. ora gustatium accendit, saliuam ciet. hæc lienem reprimat, cum aceto illita, aut pota. caput etiã purgat, manducata cum semine pedicularis herbarum, quam staphidem agriam vocant. Aegin. Piperis radix, costi vires refert. fructus nuper quidem germinantis arboris, oblongum est piper, humidum natura, & calidum. fructus veluti acerbus immaturusque album est piper, nigro acrius, vt quod multo magis affatum sit: vtrunque verò & calefacit & desiccet.

PYRETHRVM saliuarem vocant, folia caulè que emittit vt daucum syluestre & foeniculum: umbellamque anetæ, circinatæ rotunditatis. radix longa est, pollicis crassitudine, gustu feruidissimo. Aeg. Radix eius vrentè obtinuit facultatem. dentiũ ex frigidityate dolores mitigat. ad febrium rigores ante accessionem infricatur cū oleo, Corporibus

πύρετρον
Piretre
ou pie
d'Alexan
dre

à perfrictione stupentibus resolutisq; efficacissimè adhibetur.

ὄνη, ἄπορ
Poire PYRVM terrestre aliud sortitū est, aliud aquosum, ob quod stomachum iuuat, sitimque arcet: illitum verò sic. frig. mediocriter.

ἄκεια
Aegineta.

off. fisti. PISTACIA, quæ cōstat in Syria gigni, pinis nucib⁹ similia sunt. Aeg. Stomacho mediocriter conducunt, iecur obstructum reserant, præcipuè summi & odorati eorum operimenti ex vino decoctum. Profunt etiã contra serpentium morsus.

πιστολοχία
PISTOLOCHIA Plinio aristolochiæ genus est quartum, tenuior quàm clematidis, densis radicis capillamentis (vnde & polyrhizos nominatur) iunci plenioris crassitudine. Odor vt reliquis medicatus. Illita serpentium morsibus medetur. Quin & omnino suspensa supra focū fugat domibus serpentes.

λίανθορ. πίσονο
πισον PISVM pariter Græci & Latini vocant legumen, caulibus fistulosis in terram sparsis, ramosisque, prætenui surculo, folio frequentî, præter cæterorū morem longiusculo, siliqua cylindræa, granis rotundis, candidis, flore papilionis forma, circa umbilicū purpureo, radice imbecilla. Grana in valuulis se inuicè quasi tangunt, vt in eruo. Galenus, Pisa fabis non dissimilem retulere naturã, nec diuerso ab illis modo manduntur. sed nō adeò vti fabæ inflāt, nec abstergūt: ideòq; segnius aluo
quàm

λίανθορ. πίσονο
πισον PISVM
vulgo. A

quàm ille excernuntur. Decoctorum cremor
aluum ciet. Recentia, quæ cum suis valvulis
mandantur, ructus mouent.

PITYVSAM specie à cyparissia differre πῖτυσῶν
constat, & si tithymallorū generi assignetur. σα.
caulis supra cubiti altitudinem assurgit, geni off. herb.
culatus: foliis piceæ, acutis, exilibus: flore par & med.
uo, velut purpureo: semine instar lenticulæ, esula. græ
lato: radice crassa, candida, succo referta. qui ci turbet
busdam in locis frutex hic prægrandis inue. & turbe-
nitur. Aeg. Liquorem vt tithymallus habet, ton.
eique similiter purgat.

Duo PLANTAGINIS genera. minor ἀρνόλαος
folia habet angustiora, minora, molliora, læ σεν.
uiora, & tenuiora: caule anguloso, in terra off. lance
fessili: floribus pallidis: semine summis cauli. lotte
bus emicante. Altera maior, latior, viren plantain.
tiorque, latis constans foliis, oleracci generis,
cuius caulis cubiti altitudinem petit, angu-
losus, subruher, à medio ad verticem tenui se-
mine circumdatus. radicibus nititur teneris,
hirsutis, candidis, digitum crassitudine æ-
quantibus. Nascitur in lacunosis, sepibus, &
locis humidis. multo vtilior magna est. Aegi-
neta, Plantago frigefacit, siccat 2. Tempera-
ta est ex aquea & terrestri substantia, cui e-
tiam distractionis nonnihil adest: quo nomi-
ne ad maligna vlcera, fluxiones, putredines-
que accommodata est, temperamenti mode-
ratione sanguinis quoq; profluua cohibet,

& plurimum congruit. compos enim est siccitatis minimè rodentis, & frigiditatis quæ pondum stuporem inducit.

πλατάνη
905.

P L A T A N V S vi humidiorē & frigidiorē pollet, eaq; de causa folia viridia ad inflammationes nascentes proficiunt. Cortex & pilulæ quoniam maiorem siccandi potentiã habent in aceto decoctæ dentium dolores sopiunt, ambugta cum adipe persanãt. Cortex autem crematus siccatur vehementius, & abstergit, eoque lepras pellit, & humidis vlcibus medetur. Aeg.

πολεμώνη
9109.
bosci sal-
uia. falso
ambrosia
offic. &
herb. cre
ditur

P O L E M O N I A M alij philetæriam. Capadoces chiliodynæmin appellãt, ramis exilibus, utrinq; pinnatis: foliis paulo quàm rutæ maioribus ac longioribus calaminthæ aut sanguinariæ proximis, quibus summis velut corymbi dependent, nigro semine: radice cubitali, albicante, radicula simili. nascitur in montosis & asperis. Aeg. Polemonij vis subtilis & exiccans: inde nonnulli contra coxendicis dolores, intestinorũ tormina lienẽ induratum, radicem eius cum vino propinant.

πολύκνημον
9109.

P O L Y C N E M O N, frutex est surculosus, foliis origani: caule, ut pulegii, geniculis multis intercepto, sine umbella, tenui tamen in cacumine corymbo, boni odoris & acris. Aeg. Cal. sic. 2. eoq; vulnera glutinat.

πολύγαλα
9109.

P O L Y G A L A palmi altitudinem petit: foliis lenticulæ, gustu adstricto. Aegine. Poly-

galon calidi humidique temperamenti compos est, foliis mediocriter acerbis. potū lactis abundantiam facit.

POLYGONATVM nascitur in montibus, frutice cubito altiore: foliis lauri. latioribus, & leuiorib⁹, sapore mali cotonei, aut punici, cū quadā adstrictione. flores per singulos foliorū exortus promit cādidos, foliis numero flores, incepta à radice supputatione, radicem habet albā, mollem, longā crebro geniculatā, densam, graueolentē, digitum crassitudine equantē, quę vulneribus efficaciter illinitur. quinetiā maculas in facie delet. Aeg. Variæ particeps est facultatis, astrictoria, acris, amaræ, & cuiusdam gustu ingrata: quæ verbis nequeat exprimi, quapropter in multiplices vsus haud est accommodatū. Radicē ipsius nonnulli ad faciei labes, ptilos Græci dicunt, abstergendas illinunt.

POLYGONVM syluestre Plin. describit pene arboris frutice, radice lignosa, stirpe ceteri rubicundo, ramis sparti binum palmorū, nigris, geniculorū, ternis quaternisq; articulis, sapor mali cotonei (Diuersum hoc genus est à duobus reliquis polygonis sanguinarię, sub voce numerandis.

POLYTRICHON, adiantum est.

Duo genera **POLII** montanum, cui teu- thrio nomē est, & cuius est vsus. tenuis frutex est, cādidos, dodrātalis, semine refertus: capi-

tulo in cacumine quandam corymborū specie^m præ se ferente, paruo, canis hominis simili, graui^{ter} olente, nō sine quadam suauitate. Alterum fruticosius, non vsq; adeò valens odore, & viribus infirminus. Aeg. Polium minus, quo & in antidotis vtimur, cal. sic. 3. itaq; omnia viscera reserat, vrinā mensesq; trahit. Viride adhuc, magna glutinat vulnera. aridum maleficis inspersum vlceribus proficit.

POPVLVS alba aquosa, tepida, terrestri-
que substantia, viribus abstersoriis. Aeg.
λύκη αἰ
γασος.
Tramble
Poplier

POPVLVS nigra cal. i. sic. modice, & tenuis est substantiæ. folia cū aceto illita podagricos dolores sopiūt. Eius refina floribus calidior miscetur acopis & malagmatis. fructus cum aceto potus comitialibus auxiliatur.

PORRYM mali succi est & acris. Graui^a facit insomnia, teste Diosc. aluum mollit, vrinam ciet, extenuat, vim aliquam abstergendi habet, qua pectoris excreationes elicit. Semē eius ptisanæ incoctū nephriticis temperatur medicamentis. folia etiā nonnihil astringūt, ideoq; succus ipsorum sanguinem supprimit.

POTAMOGETON, folium betæ simile, hirsutum, paululum supereminens extra aquam. Refrigerat & inspissat. pruriginibus vtile, & contra veterum vlcerum nomas. Nomen ex eo inditum est, quòd palustribus & aquosis enascatur, Aeg. Refrigerat & abstrin-
git sanguinali herbæ cōsimiliter, iisdem vir-

ποταμό-
γιτον.

tutibus præditum.

POTERIVM, Iones neurada vocant, ΠΟΤΗΡΙΟΝ
 largè fruticat, cortice obductum tenui, spinis horridum, lanugine spissa, ramulis longis, mollibus, lentis, tenuibus tragacanthæ proximis: foliis parvis, rotundis: flore exiguo candidi coloris: semine nullius vsus, sed gustu acuto & odorato. Nascitur in aquosis, & collibus. radices demittit binū ternūve cubitorum, neruosas, & firmas. quæ proximè terram recisæ, dant succum gummi similem. tusæ, præcisus nervis & vulneribus glutinandis illinuntur. decoctum quoque eius nervorum affectibus prodest. Aegineta, Vocant alij phrynion. Radices concisæ, nervos præfectos & vulnera glutinant. Decoctum ipsius epotum, nervorum affectionibus auxiliatur.

POTHOS Theophrasto duorum est generum: alterum hyacinthi flore, alterum sine colore, candidam, quo sepulchra coronabant, à quo & nomen, quasi desideratis esset dicatum. floret æstate, sed diuturnius est candidum,

PRVNI fructus ventrem subducit, recès magis, aridus minus. Decocto ipsius faucium & gutturis inflammationes vtiliter colluuntur. Gummi quod ex arbore destillat, incidit, extenuat: vesicæ calculos cū vino potum nonnulli frangere affirmāt, ex aceto puero-

rum impetiginēs sanare. Syluestrium prunorum bacce euidenter astringunt, ventremque reprimūt. Nominatur hæc planta in Asia prunnum. Domestica sunt quæ Damascena appellantur.

Ψόρα
scabiosa nullis.

PSORA Aëtio herba nuncupatur (forfan ab habitu scabro, aut quod scabiei medeatur) eius vstæ fumo arborum erucas mori scriptum reliquit.

Ψύλλιον.
Herbe a
pufes
ζαγακου.

PSYLLION foliis coronopo nõ dissimilibus hirsutis, longioribus: sarmentosa sceni modo in totū herbula, ramis dodrantalibus. coma à medio caule exorīt, duobus tribusve conuolutis in cacumine capitulis: in his semine duro, nigro, pulicum simili, vnde & nomē in aruis & incultis nascitur. Aeg. Herbæ pulicaris semen, frig. 2. siccādo humectando quod medium est.

πταρμικὴ.
offic. &
herb. py
rethrum
syluestre

PTARMICA frutex est, furculos habens paruos, multos, & rotundos, abrotano nõ dissimiles. & circa eos folia oleæ, longa, multa, & in cacumine capitulū, vti anthemidis, paruum, rotundum, quod suo acri odore sternutamentum excitat: vnde nomē accepit. flores sternutamenta efficacissimè mouēt. Nascitur in montibus & petrosis. Aeg. Folia sternutamenta proritant. Totus autem frutex viridis sugillata, liuorēsque alios disiciit. Est enim herba cal. sic. viridis quidem 2. arida 3.

βλαχου

PVLGIUM herba vulgaris notitiæ.

Vocant aliqui blechona, quoniã dum floret poulicũ
gustatum à pecoribus, balatum concitat. Ac ou pou-
gineta, Calefacit & extenuat vehemẽter, yn- liot
de si illinatur ruborem excitat, & crassos vi-
scososque humores è thorace & pulmone e-
molitur.

PULMONARIA, quam aliqui pepanũ
vocant, buglossi folio cõspicitur, sed promif-
so magis, atq; læniori, colore insuper dilutio-
re, albicãtibz maculis notato, instar pulmo-
nis, inde nomen nascitur in humidis. Volunt
aduersus morbos visceris sui nominis pecu-
liari esse remedio, in cibo sumptã, vel potã.
(Aliam eodem nomine, cum de consilagine
mentio fieret, docuimus.)

MALVM punicum omne astringendi vi-
res eximias habet, quibus refrigerat ficcãtq;
verum dulce aliis minus: austerum magis re-
frigerat, ficcĩusque est, & stomacho amicum.
Acidum refrigerat quoque, & maiorẽ quan-
dam incidendi virtutem representat. Verum
acini succo magis adstringunt ficcãntque: ef-
ficacius his adhuc malicorium, quod sidion
Græci vocant. Huic virtute respondet mali-
flos, qui cytinus appellatur. Aeg.

πίπυρος

ῥοιᾶς μῆ-
λου.

Granade

VINOVS folium ramulos fert
furculaceos, tenues, dodrãtales, in
quibus semen; folia mēthæ, quina
feuille

πιντᾶ-

φύλλον

quinte

feuille

τοσμάτιλλο seu
bisforta. ha
πιντᾶ φύλλο.
Sicut en rama.

Imilio
singulis pediculis, raro plura, in ambitu serrata: florem ex luteo pallecentem, auri æmulum. nascitur in riguis, & aquariis ductibus, subrubram habet radicem, oblongam, vatro nigro crassiorē. Aeg. Sic. 3. minimè acre, eoq; in multos vsus accommodatur.

ῥῥῆς
Chesne

QV ER CVS & folia & fructus siccante & tepida vi pollent: quamobrem vulnera recentia glutinant, inflammationibus incipientibus medentur. at quod sub glandis corio & circa fructus carnem membranę simile includatur, valentius astringit: eoq; ad fluxum muliebrem, aliósq; fluidos morbos exhibetur. Aeg.

R

ῥῥῆς
Herbeau
fouillon
off. saponaria.

R

ADICVLA seu struthiũ herbã vulgò nota, qua purgandis lanis vtuntur, qui eas eluunt. Gale. Radicis vsus est præcipuus. Acris est, cal. sic. 4. Abstergit, irritat: hinc est quod sternutationes cit similiter aliis, quorumcunq; cum acrimonia calidum temperamentum est.

ῥῥῆς
Raue re
forũ, raphan.

RADIX, quæ græcis raphanus dicitur: sylvestris raphani, quam Romani armoraciam vocant, folia satiuo similia, sed magis lapsanam imitantur. radix gracilis, tenera, subacris. Tam foliũ quàm radix in olera recipitur. sed hæc excalfacit, vrinam concitat, æstuosa est. Aegineta. Radicula cal. 3. sic. 2. Sylvestris efficacior est in ambobus. Semen

utriusque planta ipsa vehementius, itaq; suffragillata aliósq; liuores difficit.

RADIX Hippocrati nominatur quoddam genus fati, sine flore, sine semine, tribus duntaxat foliis, sed proceris, & in terra stratis, duorum digitorum magnitudine, similibus anchusæ, radice purgãdi viribus, sed exiliter. (Eadem mihi Dioscoridis Onosma videtur.

RANUNCULI complura sunt genera. vis tamen omnibus vna, acris, & vehemèter exulcerans. Nam vnum coriandri foliis consistat, latioribus, subalbidis, pinguibus: flore luteo, interdum purpureo: caule gracili, cubitū alto: radice alba, exigua, amarâq; multis capillamentis, hellebori modo fibrata, nascitur in limitibus humidis. Alterum lanuginosius, longiori caule, pluribus foliorū incisuris, plerunque in Sardinia proueniens, quàm acerrimum, quod syluestre apium appellat. Tertium minimum, odore graui, flore aureo. Quartum huic simile, flore lacteo. Aegineta, Omnia ranunculi genera excellenter sunt calida, sicca, acria, vrentia, adeò vt vlcus cū dolore excitent: quibus si modicè vtaris, cutis vitia tantum exterūt. Radix autem arida sternutamentis ciendis est medicamentum. (De altero ranūculi genere multa leges in Sardonix mentione.)

RAPI radix & semen flatulenta, & semi-

βατραχί

χιον.

flammarula quibusdā

Apiū rusticū, &
Apiū rissus herb.

ραγγυλί
Rabe.

ni creando sunt, veneremq; excitant. Aeg.

ρογγυλίσ
ἀγρία.
Raponce
of. rapha
nus sylue
stris.

Syluestre RAPONCE in aruis nascitur, fruticosum, in cubiti altitudinem assurgens, ramosum, læue, in cacumine folia fert læuia, digitali latitudine, aut maiora: & fructū in siliquis calyculatis. cūmq; eorum inuolucra aperiuntur, alia intus siliqua spectatur, quæ quandam capitis speciem præbet, in qua semina paruula concipiuntur, foris nigra, intus alba. Additur in medicamenta, quibus ad detergendam cutem in facie, totōq; corpore vtimur, præsertim quæ ex lupini, aut erui tritici, aut lolii farina fieri solent.

ῥυτίνα.

Liquida RESINA è pinu & picea, à Gallia & Hetruria conuehi solet. atq; olim à Colophone petebatur; hinc Colophonix sibi cognomētum vendicauit. A Gallia quoq; subalpina quam vernaculo nomine laricem appellant incolæ, ea in linctū, & per se magnopere prodest tusci veteri. Colore inter se distant. siquidem alia cādida est, alia oleosa, alia mellei liquoris similitudine, vt larigna. Cupressus etiam liquidam fundit resinā, quæ ad eadem pollet. Quæ verò aridarum generi ascribuntur, quædam ex pineis nucibus, aliæ abiete, aliæ picea & pinu exierunt. Eligi debet longè omnium odoratissima, trāslucens, non retorrída, neque diluta, quandam ceræ faciem præbens, & friabilis. E picea & abiete resinæ ceteras antecedunt: odo-

rate enim sunt, atq; thus odore imitatur. Prestantiores à Pityusa insula deferuntur, quæ secundum Hispaniam sita est. Sed quæ est picea, nucibus pineis & cupresso manarunt, nihil ad illas, nec tantis viribus potiuntur. Veruntamen eorundem gratia quorū & ille sumi solent. Lentiscina terebinthinæ respondet. Virtur resina omnis liquida in vase quadruplæ capacitatis ad humorem qui infunditur. Itaque resinæ congius in duobus aquæ pluviæ coquitur, subiectis leuibus prunis, resina assidue mouetur, donec omnis odor aboleatur, & friabilis & retorrída reddatur, ac digitis cedat. cæterum vbi refrixit, in fictile non picatum, quod aconitum vocant, id est, non illitum, receditur. Fiet etiã eximii cãdoris, si resina omnis eliquata præcoletur, quò faculêta sordes excernatur. Virtur quoq; sine aqua, primū lento igne: & vbi coire cœperunt, maior carbonū strues supponitur, & triduo citra intermissione discoquantur, vsq; dum antedictas naturæ suę notas exuerint, mox, vt dictum est, reponuntur. Aridas vnus diei spatio decoxisse satis est. Aeg. Resinę omnes calefaciunt & desiccant, verū terebinthina principatum obtinet, discutientis naturæ, emolliētis, tenuis, & absterforiæ, eaque scabiem corrigit. & latex huiusmodi est. Quæ verò est teda destillauerit, atque hac magis adhuc picea, acrior est, non tamen aut discutit magis, aut attrahit.

medium inter ipsas locum tenet, & quæ de piicea & quæ de abiete raditur.

ῥάμνος.
Burgaspi
na ou ne
prum.

RHAMNVS fruticat in sepibus, ramos ferens rectos, & aculeos in acutæ spinæ modum, foliis paruis, oblongis, suppinguibus, teneris. Alterum ei genus candidius, tertium nigrioribus latioribusque foliis constat, & quadatenus rubentibus. cuius rami quinûm cubitorum longitudinem implent, spinosiores quidem, sed infirmioribus minúsq; rigentibus aculeis. Fructum edit latum, cãdidum, tenuem, follicularii specie, verticillo similem. Aegineta, Siccatur. frig. primo, Quare herpetibus & erysipelatis non admodum calidis medetur, sed teneris eius foliis utendum est.

RHAPHANVM in Radice habes.

ῥά ροντι-
κόν.
Reubar-
be. offic.
rhaponti-
cum.

RHA, aliqui rheum, Latini rhaponticû vocant, prouenit in iis quæ supra Bosphorû sunt regionibus, ex quibus affertur. Radix nigra, centaurio magno similis, sed minor & ruffior, fungosa, aliquantum læuis, sine odore. Optimum habetur quod teredines non sensit, si gustatu cum remissa adstrictione lentescat, manducatûmque colorem reddat pallidum, aut ad crocum inclinantem. Aegin. Compositum est ex terrestri frigida & tenui substantia, aëreâque calida & leniter acri: eamque ob causam conuulsis, ruptis, recta ceruice spirantibus opitulatur. Quod

discutiendi vim habet, liuores emēdat: quod
 astrictoriam, cruētas excreationes, coeliacos,
 & intestinorum tormina sanat: vtraque verò
 facultate iocinorosos iuuat.

Gignitur RHODIA radix in Macedo-
 nia, costo similis, leuior, inæquabilis, quæ cō-
 trita rosas redolet. Vtilissima capitis dolori-
 bus, si madefacta fronti & temporibus cum
 rosacei momento imponatur. Aegineta. Ca-
 lesfacit secundo, tenui & discutiente vi præ-
 dita.

RHVS, quæ obsoniis aspergitur, ab ali-
 quibus erythros appellata, semen est coria-
 rii fructus: sic vocati, quoniam coriorum in-
 fectores eo vtantur ad inspissandas pelles. ar-
 buscula in petris nascens, binūm cubitorum
 altitudine, foliis oblongis, subrubentibus, in
 ambitu ferratis, acino vuarum gracilium dē-
 so, magnitudine terebinthi, quadam tenuis
 lato. Cuius corticosa tunica perquam utilis
 est. Aegineta, Rhu coriariæ à medicis dicte
 fructus præcipuè, & succus, magno in vsu
 sunt: astringit enim, & sic. 3. frig. 2. (Emen-
 dauimus ῥυπτικόν, vt iuxta Galenū ῥυκ-
 σικόν legatur.

RHVS herba syluestris Plinio, colico-
 lis breuibus, foliis myrti, tineas & venena
 pellit.

CICY, aut croton, nomen accepit à ricini
 animalis similitudine. arbor prouenit parua

ῥοδία ρι-
 ξα.
 Rosaceū
 lignum.

ῥῥς.
 rur. viur-
 ne.

ῥοτόων

Herb. ca- ficus altitudine : folio, platani, sed maiore,
 taputia læuiore, & nigriore : ramis, caudicibus
 maior. of que cauis, in arundinis morem : semine in
 fi. et vulg. vuis asperis, quod corticibus exutum, ricinū
 palma animal repræsentat: ex quo oleum, nomine
 Christi. cicinum, exprimitur, cibus fœdum, lucernis
 emplastrisque vtile. Aegineta. Ricini fructus
 quæadmodum purgat, abstergit, digerit: sic
 etiam folium, sed imbecillius.

R O D O R A Gallis appellata herba, vt in-
 quit Plinius, iuxta viduas populos prouenit,
 caule instar ficulneæ virgæ articulato, foliis
 vrticæ in medio exalbidis, quæ processu tem-
 poris tota rubent, flore argenteo. Præcipua
 contra tumores feruorésque & collectiones
 per se, vel cum axungia veteri tusa.

ῥόδον.
 Rosæ.

R O S A refrigerat & astringit, sed sicca
 multò magis. Succus recentibus foliis expri-
 mitur, defectis forfice vnguibus (sic appellan-
 tur candidæ foliorum partes) reliquum in pi-
 la premi & teri debet in vmbra donec coga-
 tur: & ita ad oculorum circumlitiones recon-
 di. Siccantur etiamnum folia rosarum, conti-
 nuò versata ne muceant, néve situs in iis infi-
 deat. Aegineta, Rosq; mixta constant substan-
 tia, aquosa scilicet, calida, astringenti & ama-
 ra: flos autem ipsarum magis adhuc astringit,
 eoque desiccatur.

ῥοσμάριον.
 Rosmarini.

Duo ROSMARINI genera, vnum fœ-
 cundum frugiferumque, cuius semē cachrys

vocatur. folia sceniculi habet, crassiora & latiora, in rotæ speciem, humi sparsa, iucundè olentia. caulem cubiti altitudine, aut maiorem, multis concavum alis. in cacumine umbellam, in qua semen copiosum, candidum, sphondylo simile, rotundum, angulosum, resinaceum, quod in mādendo linguam exurit. radix thus redolet, candida, prægrandis. Est & alterum omnino consimile, semen ferens latum, nigrum vti sphondylion, odoratum, minimè exurens, radice foris nigra, intus si frangatur alba. Verū id quod sterile dicitur, illorum planè similitudinem refert: sed neq; caulem, neq; florem, neq; semen promit. nascitur in saxosis & asperis. Rosmarinum cū erica nasci, foliis lactucæ sylvestris amaræ asperioribus, candidioribusque, radice breui. Theophrastus author est. potūque id ipsum alterutra parte purgare.

ROSMARINVM, quo coronarii vtuntur, ramos mittit tenues, & circa eos folia minuta, dēsa, longa, exilia, subter incana, superne virentia, graui odore. Aegineta, Libanotis vna sterilis est, duæ fructum ferentes. Vires illis extergendi, incidendi, discutienti, & emolliendi. Succus earum oculis ex humorum crassitie hebetibus salutariter ex melle imponitur. Coronariæ verò libanotidis decoctum, regio morbo laborantibus rectè bibitur.

Incēsariā
ou Ros-
marin.

λιβανώ-
τις σιφα
νωματι-
κή

ῥυθροδανῶν
 ροῦ. **BRYTHRODANVM** radix rubra
 est, qua tinguntur lanæ. vna sponte proue-
 nit, altera feritur, vt in Thebana Gallia, &
 off. rubia Rauenna Italiae, in Caria inter oleas, vt in
 tinctoriū. aruis, solo creditur. hanc non sine quæstu fe-
 vulg. ga- runt. nanque maximū ex ea sentiunt prouen-
 ranse. tum. asperi caules & quadranguli, longi, a-
 parinae non dissimiles, robustiores, & multo
 prorsus maiores: foliis per interualla certa
 circum articulos stellatim decussatis. Semen
 eius rotundum, inter initia viride, mox ru-
 brum, postea cum ematurit nigrū: radix te-
 nuis, longa, rubra. Aeg. Radix acerba ama-
 raque est. Lienem iecur, & renes ita purgat,
 vt cruenta quoq; per vrinam & menses euo-
 cet. Cutis vitia rancida abstergit.

ῥυθροῦ
 ροῦ. **RVBVS**, notitiæ vulgaris. Aegi. Rubi
 runce, ca fruticosum abundè astringit & siccatur, qua de
 therine, causa & vulnera cōmittit, & defluxiones si-
 ou franc- stit. Radix autem præter astrictiōē, non pa-
 bosier. rū etiam subtilis est, vnde renum calculos cō-
 fringere est idonea. Fructus si maturus est,
 magis calefacit, simulque mediocriter astrin-
 git, ac ideo cibo idoneus est: immaturus autē,
 & acerbus est, & validè siccatur, præsertim ari-
 dus. Eadem etiam flos efficit. (Chamæbatū
 rubi genus humile supra diximus.)

ῥυθροῦ
 ἰδαίου. **IDAËVS** **RVBVS** appellatus est, quoniā pas-
 sim in Ida proueniat. Est autē longè tenerior
 priore, ac minoribus spinis horrēs: quanquā
 & sine

& sine spinis inueniatur. Insuper eadem præstat quæ supradictus. Aeg. non recensuit.

R V B V S canis frutex est arboris instar, rubo longè maior. folia fert multò latiora myrto, firmis circa ramos spinis, flore candido, fructu oblongo, nucleo oliuæ simili, qui per maturitatem fuluescit, & flocculos intus continet. Aegineta, Rubi canini fructus non instrenuè astringit: folia id præstant mediocriter. At quod in fructu lanæ speciem præ se fert, ceu arteriæ inimicum caueri debet.

κυνόσβα
τος.
englétiens

R V M E X, vide Lapathum.

Syluestris **M Y R T V S**, aliquibus oxy-myrsine, aut myrtacantha, Latinis ruscum appellatur. folium fert myrti, latius, in formam lanceæ mucronatum. baccae per maturitatem rubescunt, rotundæ, à medio folio dependentes, osseo intus nucleo. cubitales ramuli ab radice exeunt, vitilium modò lenti, fractu contumaces, foliosi: radice graminis simili, acerbæ, & subamara. Folia & baccae in vino potæ vrinam cient, menses pellunt, vesicæ calculos frangunt, stillicidio vrinæ medentur, dolores capitis sanant, & regiâ morbum. In asperis & præcipitibus locis nascitur. Decoctum radice in vino potum, eodem præbet effectus. Cauliculi recentes, asparagorum vice, in cibo sumuntur. Amari autem sunt, sed vrinâ mouent. (Galenus & Aegineta nullam fecere mentionem.

ὄξυμυρσί
νη.
Hou ou
houfse.

πύχανον
Ruc.

R V T A mōtana syluestrisq; satiua & hor-
tensī acrior est, & in cibis damnata. satiua ve-
rō quæ sub ficu arbore enascitur, magis in ci-
bos admittitur.

πύχανον
ἀγριον.
offi. har-
mela &
syluestris
ruta.

vocāt etiamnum syluestrē rutam, quod
in Cappadocia & Galatia Asiæ finitima mo-
ly dicitur. Frutex est qui ab vna radice mul-
tos emittit cauliculos: foliis multò quàm al-
terius rutæ longioribus, tenerioribusq; odo-
re graui: flore candido: capitulis in cacumi-
ne paulo maioribus quàm satiua rutæ, quæ
tribus maximè partibus constat: in quibus
triangulum semen, subrufum, gustu amarū
recluditur, cuius est vsus. semen autumno ma-
turefcit. quod cum melle, vino, croco & fœ-
niculi succo, ac gallinaceo felle teritur cōtra
retusam oculorum aciem. Sunt qui eam har-
malam vocent, Syri besafan. qui Cappado-
ciam incolunt moly, quoniā quandam cum
moly seruet similitudinem: radice nigra, flo-
re cādido. In collibus & læto solo prouenit.
Aeg. Ruta syluestris calefacit, siccat quarto.
Satiua vsq; ad tertium. Vis eius est crassos len-
tōsque humores incidere, & dissipare, urinā
mouere, attenuare, & flatu discutere, vnde &
venerem coërect. Alio loco in moly, quæ
etiam ruta syluestris est, substantia renuem
esse prodit, calefacit 3. & reliqua cum supe-
rioribus eadem.

S

SABINA duorum generum est.

S Vna foliis cupresso similis, spinis horridior, grauiter olens, acris & feruens. arbor est coactæ breuitatis, quæ sese magis in latitudinem fundit. huius foliis nõnulli pro suffitu vtuntur. Altera tamarici folio similis est. Aeg. Caldic. 3. tenuissimæque est, extenuat, & digerit pota, tum in putredines cupresso similiter efficax est.

βεῖθν
saurinere

SACRA herba, quæ & peristercon nomi- natur, ramulos emittit cubitales, aut maius- culos, angulosos, in quibus ex interuallis fo- lia quercus, sed minora angustioraque, eisdẽ diuisuris in ambitu, colore aliquatenus cæ- sio. radix longa, tenuis. flores purpurei, gra- ciles. Galen. & Aeg. tacitã præterierunt. Dio- scorides serpentibus aduersari scribit: mor- bo regio cum aliis quibusdã succurrere. Vete- res tumores & inflammationes illitam leni- re, sordida purgare vlcera, tonsillarum cru- stas cum vino erumpere: oris depascentia vl- cera compefcere.

ἰερόβοτάνη
vñ.

SAGAPENIVM ferulaceæ herbe succus est, quæ in Media nascitur. Optimũ est tráslu- cês, fuluo forinfecus colore, & intus albo, nõ- scio quid inter laser & galbanũ redolês, gustu acri. Aeg. Liquor est calidus & tenuis, cui etiã absterforia quẽdã vis inest, qua & oculorum cicatricibus & suffusionibus prodest.

σαγάνη
vov.
offi. sera-
pinum.

ἰτιά.
Saulx.
Sauge

SALIX vulgò nota est. Aegineta. Salicis & folia & flos facultate cōstant quæ citra rofionem ficcet, tum quæ nonnihil etiam astringat. Cortex autē paulo ficcior est, cuius perustit cinis ex iis habetur quæ vehementer exiccant, quippe clauos & myrmecias cum aceto exerit.

ἑλισφα
κος.
Saulge.

SALVIA siue elelisphacon, frutex est ramosus, longus, virgas, habens quadrāgulas, & canas: folia mali cotonei effigie, sed longiora, asperiora, crassiora, & quæ sensim attritarū quasi vestium scabritiem referant, hirsuta, subalbida, perquàm iucundo odore, sed graui. semen summis in caulibus syluestri ormino simile gerit. In asperis nascitur. Aegin. Euidenter calfacit, & leuiter astringit.

ἄκτι.
Sus, ou
suin.
Sauc

SAMBUCI duo genera. Vnum in arborem assurgit, surculos spargēs arundinaceos, teretes, cauos, candicantes, proceros. folia iuglandis, terna quaternave, ex interuallis circa ramos exeunt, graui odore, minutim in ambitu secta: & in ramulorum cacuminibus cauliculisque circinnatæ umbellæ, quæ florem candidum pariūt, mox acinum terebintho similem, in nigredine suppurpureum, racemosum, succo madentem, vinosumque.

Hyeble
yeggo.

Alterū genus chamæactæ vocatur, Romanis ebulum, longè humilius est, magisq; herbaceo generi assignandum, caule quadrangulo, geniculato: foliis amygdalæ, ex inter-

uallo longioribus, geniculatim expãsis, pinnatisq; graueolētibus, in ambitu ferratis, muscario sambuci: flore & acino eiusdem. radice nititur longa, crassitudine digitali. Aeginaeta: Sambucus pariter & ebulus deficcant, modicè digerunt & conglutinant. Potu autè esive per aluum aquam educunt.

SAMPSECVM in Cypro & Cyziceno laudatissimū. secundum sibi locum vendicavit Aegyptum. Amaracū gens Sicula & Cyzicena appellat. Herba est ramosa, per terrā repens, foliis eius calaminthæ quæ tenui folio constat, leptophyllos appellatur, hirsutis & rotūdis. suauissimum odorem spirat: ideo coronis inseritur. Aeg. Cal. sic. 3. Est etiam tenuis naturæ & discussoriæ.

σάμψυ-
χος.
Mario-
laine.

SANGVINARIA, vel polygonū mas ramos habet teneros & molles, frequentibus geniculis cinctos, qui per terram, vt gramē, repunt: folia rutę, sed molliora longioraque: semine sub omnibus foliis turgescente: vnde marem appellari volunt. flos ei cãdidus, aut puniceus. Sanguinaria fœmina fruticat vno caule arundini teneræ simili, dẽsis geniculis, & in se tubarū modo fãctis. articulos in orbẽ cingunt. apices foliolis piceæ similes. radice nullus vsus. nascitur in riguis. Aeg. Habet sanè vim quandã astringendi, sed humiditas in secūdo ordine frigida in ea præpoller. Stomachi feruori frigida inspergitur vtiliter, sa-

σπλίνθ-
νος.
offi. corri-
giola, &
centino-
dia.

cris ignibus inflamationibusq; calidis illinuntur, ac talis quum sit, fluxiones repellit, atq; hac ratione ficcatoria esse putatur. Fœmina autem mas vehementior est. (De tertio quodam eius genere in polygono syluestri iam diximus)

σαντα-
λον

SANTALVM Græcis recentioribus lignum est, quod India mittit. Luteum præfertur, si pingui quodam scatet. Secundas partes obtinet rubrum, & frigidius aliquanto ceteris existimatur. Tertio loco reponitur album. Cal. 3. sic. 2. Excalfactis auxilio sunt, imbecillitate stomachi leuant, itemq; cardiacos effectus, quos irrepens bilis excitauerit. Ex albo oui liquore fronti imposita defluxionum impetus quæ ad oculos decumbunt, cohibent. Trita ex stillatio rosarum liquore, & illita temporibus adiecto caphuræ momento, ardentes capitis cruciatus mitigat. Incandescentibus articulorum inflamationibus, podagrisq; ex succo solani, aut sedi, vel portulacæ, lenticulæve palustris illinuntur, repelluntq; humores, qui eò loci se conferunt, præcipue rubrum. (Nunc nullæ non ferè medicorum potiones ut gratiam odore suo à sumentibus inean, iis imbuuntur santalis)

σαρκο-
κόλλα

SARCOCOLLA lachryma est arboris in Perfide nascentis, pollini thuris similis, rufa, gustu amara. Vulnera glutinat, oculorum fluxiones inhibet. emplastris inseritur. Adulteratur admisto gummi. Aegineta, Op-

plet, citra rofionem ficcat, ideóque vulnera glutinat.

SARDONIA vel sardo herba pro altero ranūculi genere intelligitur, copiofiffimū in Sardinia, gustus acerrimi, priuatim apium rusticum cognomināt. Sunt qui apiaftro, id est, fylueftri apio fimilem faciant. Meminit Dioscorides libro sexto. hac vefcentibus mētem adimi, & quadam neruorum diftētione dehifcere in rictus ora cogi, ita vt ridentium imaginem præbeant. Inde Homerus & pofteri rifum nullo falubri fenfu dignum, sardonium nominant. Strabo ex hac herba toxici genus Hispanos confeciffe prodidit, haufu cuius vrgente vi maiore citra dolorem ipfi fibi mortem conscifcebant. Nafcitur fecus fontes, nullum tamen virus peffilens aquis impertitur, Pausanias apud Sardos eam gigni fcripfit.

SATYRIUM aliqui trifolium vocant, quoniā tria fert folia, ad terrā infracta, rumici aut lilio fimilia, minora tamen, ac rubra: caulem cubitalē, nudum: florē lilii effigie, cādidū: radicem bulbosam, mali magnitudine, fuluā, intus, vt ouū, candidam, gustanti dulcē, & ori non ingratam. Est & alterū satyriū erythroniū fiue erythraicon, id est, rubrū semine lini, maiore, duro, læui, splendente, quod fertur, nō fecus atq; fcincus, libidinem excitare. cortice radicis gracili, rufo, intus

σατυριον
testicul^o,
facerdo-
tis.

ερυθρα-
ιον

auté album includitur, sapore dulci, non ingrato ori. in mōto sis & apricis enascitur. Aegineta. Satyriū humidum est & calidū, item flatuosum, vnde veneris appetentiam facit. Nonnulli opisthotonis cum vino austero potum salutare esse tradunt. Galenus in comētario de theriaca, trifolium ait hyacintho simile, quum aëre inturgescens, semen sylvestri cnico æquale habet: decocti ipsius ius superfusum, phalāgii aut viperæ morsus sanare: sano idem potui datum, similem animalium horum ictibus affectum conciliate.

σατυριον
βασιλικόν.

palma christi
officinis.

SATYRION basilicum Græcis nominatur, foliis nigra plumbagine maculosis, reliqua superficie cynosorchi similis. radix subest lutea, ac instar manus effigie ramosa. Cutim erugat, ad neruorū dolores, & contra noxia medicamenta datur. Semen ex vino sumptum nouem diebus comitiales sanat. In eundem effectum vinū diluitur herbæ decocto. Scobs radice propinatur in vino ad ascendā quartanam, quam & vomitione curat, paulo ante accessionem pota. Fertur & amuletum esse radix gestata. (Herbam quoque illam satyrion Indam appellauerim, Theophrasto allatam ex India: incredibili neque fanda ad libidinis motus potestate vel cōtactu: nō tamen speciē eius aut nomen aliud reddidit Theophrastus.) Habent hodie & Syri herbam simili effectū, bucheidēnq; nominant,

& Indicum fatyrion, radice candida & dura, commendatiore quo crassior, rugosior & albius fuerit, podagris vtili.

SATVREIA triuialis notitiæ est. gigni- *βύμβρεα*
tur in asperis locis, & tenui solo, thymo simi- *Sariette*
lis, minor tamen & tenerior, defert spicâ florum plenam, coloris herbacei. Eadem potest quæ thymum, si modo cõsimili sumptitetur. Aptus fanis vsus. Est etiamnum quædam fatiua, syluestri prorsus minor, quæ propter mitiorem acrimoniam, commodius in cibos recepta est. Aeg. Thymbra agrestis quidem eadem quæ thymus præstat: hortensis autem in omnibus quidem imbecillior, sed ad cibum laudatior.

SAXIPHAGA seu saxiphages vrinã mouet, & calculos conterit. Aeg.

SCAMMONIA, ramos ab vna radice emittit trium cubitorum, multos, pingues, & qui non nihil crassitudinis præ se ferat: foliis helxing, aut hederaceis, mollioribus tamen, hirsutis, & triangulis: flore cãdido, rotundo, in calathi modum cauo, graueolente: radice prælonga, crassitudine cubitali, candida, graui odore, succo grauida. Legitur ad hunc modum succus, Capite exempto, radix in testudinis speciem cultro excuatur, quo fit vt in cauum confluat succus, qui conchis demum excipitur. Alij scrobes in terra concamerato sinu fodiunt, in quos, subiectis iuglandium *σκασμονία*
Diagredon medicum nunc appellat

foliis, profundunt succum, ficutumque extrahunt. Laudatur autem scammonium leue, nitidum, rarum, & colore quàm simillimum taurino glutini, fungosum, tenuibus fistulis, quale ex Mysia regione Asiae deportatur. Nec attendere solum par est, si linguæ tactu albescat (hoc enim euenit adulterato, quod admisto fit tithymali lacte) sed longe magis antea narratis. item si non vehementer linguam exurat, id quod misti tithymali argumentum est. natione autem Syriacum & Iudaicum deterrima habentur, grauiora, densa, erui farina & tithymalo vitiata. Aegin. Scammonia calfacit, digerit, & biliosa extergit, magisq; eius liquor qui iam & phymata dissipat, foetus appositu corrumpit, lepras extergit, in diuturno capitis dolore cum oxyrhodino vtiliter respergitur. Radix autem tum ipsa, tum decoctum eius potum, purgat. Cum aceto & farina hordeacea decocta, coxendicum doloribus illinitur.

σκάνδιξ.

SCANDIX syluestre olus est, amarum, subacre, quod crudum coctumve manditur. stomacho & ventri vtile. Aeg. Cal. sic. 2. Vrinam

σκύλλα.

pellit, viscera obstructione liberat.

Scipoull-

SCYLLA incidit, calefacit, & desiccet, in secundo ordine. praestat autem eam assam aut

Je. offic.

elixam sumere.

squilla

Charpen

SCOPA regia Plinio viola est violentum spirans odorem, sed hoc foliis, non floribus.

taire

(fortassis eadem fuerit viola flammea, cuius ramuli & folia odorata describuntur, flos inodorus. Vere statim post purpuream emicat, sylvestris duntaxat: interdum tepidioribus locis, ubi cælum aridet clementius, nondum exacta hyme, colore commendabili, odore nullo femine proueniens coronis. Plurimum durat tempus. Græcis phlox & phlogion appellatur.) Diosc. bunion suum Latinis scopam regiam scribit appellari. Plinio similiter appellatur sideritis, quæ fit latissimo folio, vulneribus præcipua, quæ etiam præcisos nervos glutinare possit.

SCORDIUM in montibus & palustribus nascitur, foliis trifaginis, maioribus, non sic in ambitu diuisis. aliquantum alia redolentibus, gustu amaris & astringentibus: quadrangulis caulibus: subrubro flore. inter priora effica Ponticum natione, Creticumque; Aeg. Variis pollet facultatibus, ut quod amarum, acerbum, & acre sit. purgat igitur simul & calcificat viscera. urinas & menstrua concitat, refrigerata omnia excalfacit, vulnera glutinat, repurgatque: aridum illitum cicatricem inducit.

SCORDION alterius generis methastro simile à Plinio traditur.

SCORPIOIDES herbula est, quæ semen habet ad similitudinem caudæ scorpionis, foliis paucis. illitum valet aduersus animal

σκόρδιον
Herb.
chamæ-
dryspalū
stris rur.
chamara
Non est
hæc alliū
sylvestre
seu allia-
ria

σκόρδιον
ἑπίγον.
σκόρπιον
δὲς.

Non est *sui nominis.* (Plinius herbam scorpium vo-
calédula *cavit, quanquam & aliis idem nomen con-*
nec sol *tribuat.)*

sequia *S C O R P I V S* siue nepa nullum folium ha-
bet Plinio, sed in cacumine aculeum, sub cu-
ius extremo in carne protuberante, florem
profert per initia cādidum, postea leniter ac-
cedentem ad purpuram. Post æquinoctium
autumni floret, radice singulari eadēmq; bre-
ui cohæret. Spina est in totum, asparagi cau-
le. Nomen ab aculeo suo traxit. (Eadem ar-
bor cum Dioscoridis trago herba. Describit
& alium scorpium Plinius cyclamini folio,
aconiti generibus adnumerandum.)

S E B A S T I, vide Myxa.

σκόροδος
πρασον.

S C O R O D O P R A S V M magnitudine
porrum æquat, qualitatum porri & allij par-
ticeps. vnde promiscuas sibi vires ex utroque
vendicavit, effectus allij & porri præbens, in-
efficacius tamen. coctum, porri modò, dul-
cescit, & in olerum vicem transit. Aeg. Porri
& allii mixtas habet vires, & gustatum.

Segle

S E C A L E Plinio farraginis genus, occari
tantum desiderat. Taurini sub alpbibus assiam
vocant. deterrimum & tantum ad arcendam
famam utile, fœcunda, sed gracili stipula, ni-
gritia triste, pondere præcipuum. Admiscent
huic far vt mitiget amaritudinem eius, & ta-
men sic quoque ingratissimum vètri est. Na-
scitur qualicumq; solo cum cetero grano,

ipsumque pro latamine est.

HEDYSARON, vnguentarij pelecini, *πυλέκι*
id est, securidacam vocant, fruticosa est, foliis *vos.*
ciceris. semen rufum in filiquis fert, cornicu. Feue de
lorum modò aduncis, quod ancipitem secu loup, her
rim æmulatur, vnde nomen accepit. amarum bue ou
gustu. Nascitur in segetibus & hordeis. Aeg. graue
Amarum est, leuitérq; astringit, vnde potum ou cor
stomacho gratū redditur, viscera obstructa nuette
repurgat.

SELAGO similis herbæ Sabinæ est. Hâc
contra omnem perniciem habendam prodi
dere Druidę Gallorum, & contra omnia ocu
lorum vitia fumum eius prodesse.

SEMPERVIVVM magnū ideo nomi
natur, quoniam perpetuò folia vireant. cuius
caules cubiti altitudinem implent, interdum
excedunt, pingues, crassitudine pollicari, vi
rentes, characiæ tithymali modo insecti: fo
lia pingua, carnosâ, lōgitudine pollicari, in
cacumine linguæ similia, alia in terram con
uexa, alia in capite stantia inuicem, ita vt am
bitu effigiē imitentur oculi. nascitur in mon
tibus, & testaceis. supra domicilia etiam scri
tur. Semperuium paruum in petris, parie
tinis, & maceriis, necnō scrobibus opacis na
scitur, caulibus ab vna radice multis, tenui
bus, crebrò foliatis: exilibus foliis, rotundis,
pinguibus, mucronatis: caule à medio emi
cante, palmum alto, vmbellam herbidosque

αίσιζωον
Iōbarde
ou Iou
barde

*hierua pumera
hispania.*

Vermicu
laris &
cauda
muris

*vna cauda
vna canthia vul
go.*

Menu
pourpier
sauuage

florès & tenues gerente. Folia eisdem cū priore viribus prædita sunt. Tertiū videtur semperuiui genus, quam aliqui andrachnen agram, aut thelephion vocauerunt, Romani illecebram, pusillis, crassioribúsq; foliis, hirsutis, portulacæ proximis. nascitur in saxis. Vis ei excalearia, acris, exulcerans. illita cum axungia strumas discutit. Aeg. Aizoon vtrunque frig. 3. siccat autem astringitq; mediocriter. Valet erysipelatis, & ad herpetas, inflammationésque ex fluxione concitatas conuenit.

ἡριγῆων.
Senecón

SENECIO cauliculo est cubitali, subrubro, foliis continuis, diuisura crucæ, sed minoribus multo: luteis floribus, qui celeriter dissecti vanescunt in pappos. nomē verò sibi vendicauit, quoniam flores capillorum ritu vere canescāt, radice superuacua. nascitur maxime in maceriis, & circum oppida. Aegine. Mixtas habet vires, refrigerat, & modicè discutit.

SERIEA in Ziziphis leguntur.

intybus la picris.
tuis. endi cichoree
uia vulgo. //
intybus satius, endimá
intybus syluestris. ei aho
ria. //
Seriola spes est seris

SERIS duum generum est. altera syluestris, quæ picris & cichorion vocatur. altera fatiua, latioribus foliis cōstat. stomacho quàm hortensis vtilior, quæ iterum in duas species digeritur. vna folio latiore prodit, lactucarū simillima. altera angustiore est folio, & gustu amara. Aegineta, Subamarum olus est, admodum refrigerans humectansque, cum

astriktione nonnulla.

SERPILLVM duorū generum est. Hor-^{ἑρπυλλον}
tense odore sampfuchum imitatur, atq; in co-^{Serpillet}
ronas addi solet, cui à serpendo nomen indi-
tum est: quoniam si qua eius particula terrā
attingat, inibi radices demittet. folia & ramu-
los origani habet, sed candidiores. in mace-
riis multo procerius assurgit. Sylvestre, zy-
gis appellatum, non serpit, sed in altitudi-
nem increscit, ramulos edens tenues, surcu-
losos, foliis refertos longioribus quā rutæ,
& durioribus, angustis. flores iucundè olēt,
gustāti acres. radicis nullus vsus. Nascitur in
petris, satiuo efficacius, atque magis ex calfa-
ciens, & ad medendi vsū aptius. Aeg. Serpil-
lum calefacit, vt & vrinam & menstrua com-
moueat.

SESAMA stomacho inutilis cibus. Aeg. ^{σήσαμον}
Sesamū non parum lentoris, pinguisq; obti-^{offic. lisa}
net: idcirco opplere, mollire, & mediocriter
calefacere idoneum est. ^{mum}

SESAMOIDES magnū, in Anticyra el-^{σησαμίδε}
leborum vocant, quoniam albo veratro in ^{αδ' ες μέ-}
purgationibus miscetur. simile est fenecio-^{γα.}
ni aut rutæ: longo folio: flore candido: radi-
ce gracili, ignaua: semen gustu amaro, cæte-
ra sesamæ simile. Ventrem detrahit. datur
tritum ad bilis pituitæque deiectiones, quan-
tum tribus digitis capitur, additō verati al-
bi sesquiobolo, ex aqua mulsa.

σπασμο- Sefamoidi paruo cauliculi sunt dodrantales:
 εις εις μι- folia coronopi, minora, hirsutiora: & in cau-
 κρόν. liculorum cacumine capitula, florū penè pur-
 pureorum, medio eorū albo: semen sesamæ,
 fuluum, amarū: radix tenuis. Detrahit bilem
 pituitasque, semen ex aqua mulsa potum di-
 midio acetabulo. illitum ex aqua, tumores
 ac tubercula discutit. nascitur in asperis. Aeg.
 Sefamoides albi (aut potius parui, mendum
 enim interpretor λινοῦν pro λεπτοῦ.) semen
 calefacit, detergit, & rumpit. Maius autem ve-
 ratri vires sequitur. Galen.

τρυδύ-
 λιον.

T O R D Y L I V M, quod aliqui Creticum
 feseli vocant, iuxta Ciliciam in Amano mon-
 te nascitur, herbula furculosa, semine duplici
 rotundo, scutulorum effigie, odorato, suba-
 eri. Aegineta, Gordylon alii feseli appellant,
 calidum est, urinæ & mensibus educendis ha-
 bile. Radix ipsius cum melle lincta, quæ in
 thorace hærent, educit.

σίσιλι-
 offic. &
 herb. sa-
 xifraga
 maior

S E S E L I Massiliense folia fœniculi habet,
 crassiora: caulem vegetiorem: umbellā ane-
 thi, in qua semen oblongum, angulosum, de-
 gustanti statim acre. radix longa est, iucundi
 odoris. Aethiopicum feseli, folia habet hede-
 ræ, minora, & ad periclymeni modum ob-
 longa. frutex nigricat: palmitibus in bina cu-
 bita extensis: ramis sesquipedalibus: capitu-
 lo anethi: semine in tritici morem denso, ni-
 gro, amaro, Massiliensū odoratiore, & acriore,
 re,

re, multum suavi. Peloponnense folia habet cicuta. latiora, & crassiora: caulem supra Massiliensis magnitudinē, ferulaceum, & latum: in cacumine umbellam, in qua semen latius, odoratum, & carnosum pendet. Eisdem viribus præditum est. nascitur in asperis, riguis & collibus. inuenitur etiamnum in insulis. Aeg. Seselis radix magisq; semen insigniter calefacit, tenuisq; substantiæ est, vrinam quoq; ciet, comitialibus & recta ceruice spirantibus accommodatum.

SEVTLOMALACHON recens Græcia fecit olus, quasi dicas maluaceam betam (fortè quod figura & denticulato seminis habitu betam, & mollitia maluã mentiretur.)

SYCOMORVM aliqui etiam sycaminum, id est, morum vocant cuius fructus sycomorum etiam propter inefficacem gustum appellatur. arbor est magna, fico similis, frondosa, multo lacte abundans. foliis mori. pomum ter aut quater anno fert: non ramis, vt ficus, sed caudice ipso, caprifico nõ dissimile. dulcius grossis, sine granis interioribus. quod nõ maturescit, nisi ungue aut ferro scalpatur. Nascitur plurimum in Caria, Rhodo, locisque non multi tritici feracibus: vbi prouentu fœcundo astibilique iuamentum adfert, cum amonæ caritas premit. Gignitur & in Cypro arbor genere distas, quæ

cum sit vlmus, prædita tamen est foliis sycomorî, fructu pruni magnitudine, multo dulciore, supradictis cætera similis. Aegin. Sycomorî fructus nullius nutrimenti est, & stomacho noxius. Liquor arboris vi pollet emolliendi, glutinatoria vulnerû, discussoria tumorû: bibitur inungiturq; ad serpentium morsus, lienes induratos, stomachi dolores, & in accessionibus febrium horrores.

SIDE planta lacustris est in Orchomenio lacu frequês, papaueri similis, rosco flore, vasculo mali amplitudine, cædidis membranis obducto: semine intus rubro, gustu triticum æmulâte. Caput & folia super vndas emicât, mox cum defloruit inclinatur in vadum, semênque spargit. Plin. & Theo.

σιδῆρι-

τις.

Herb. &

off. tetra-

hil, ou

herbe Iu

daice.

Lunaria

maior

SIDERITIN aliqui heracleam vocant. folia habet marrubii, sed longiora, satis ad frondê quercus, aut saluizæ accedentia, minorâ tamen, & aspera. caules edit quadratos, palmum sæpe excedentes, nō iniucundi gustus, aliquantumq; substringentis, in quibus per interstitia orbiculatæ vertebæ, vt in marrubio, spectantur, & semen in eis nigrum, nascitur in petrosis. Illita folia, suapte vi, vulnera sine inflammationis periculo iungunt.

Alterâ sideritis binûm cubitorum, ramulis exilibus: folio filicis, numeroso, vtrinque per oras diuiso: pediculo longo, prodeuntibus è summo alarum sinu furculis, longis, te-

nuibus: capitulo in cacumine orbiculato, aspero, in quo semen cōtinetur, quàm beta rotundius aliquāto, ac durius. Huius vis, foliorumque, ad vulnera, præcipua est. Sideritim aliam esse tradunt, quam Crateuas heracleam vocat, in maceris & vineis nascētem, foliis coriani, à radice numerosis: dodrantalibus cauliculis, læuibus, teneris, in rubore candidantibus: flore purpureo, paruo, gustanti amaro & lento. Huius ea vis est, vt quamvis recenti vulnere imposita, sanguinem supprimat. Galenus, Habet quidem & abstergēs aliquid, sed amplius humidū & mediocriter frigidum, cum adstrictione pauca, hinc inflammationib⁹ resistit, vulnera glutinat. De Achillea sideriti alibi diximus.

Mille
feuille

SIDERITIS Plinii latissimo folio in scopa regia habetur.

SILER frutex est, qui nonnunquam arbor escat, vt baculos rustici ex eo faciāt, in aquaticis nascens quasi pumila salix, cuius etiam generibus annumerari creditur. Eius folia illita fronti capitis dolores sedant. Semen tritū in oleo phthiriasis coërcet. Serpentes hunc fruticem refugiunt, baculūque ob id ex eo rustici conficiunt.

Officinæ
cōfundūt
cū seseli

SYLIBON, lata spina est, folia ferēs chæmæleonis albi. Hæc recēs cum sale oleoq; cōcta estur. Radicis succus drachmæ pondere potus, vomitiones ciet. Aegineta, Succum

σύλιβον

cum malsa bibendum adiicit.

ὄλυρα.
Arinca
gallis
olim

F I D E M generi filigo adscribitur, sed minus aliquanto nutrit. in panes, vt zea, cogitur. Fit quoq; è filigine crassior farina, quã Græci crimon vocitant. Galenus, Olyræ naturam inter triticum & hordeum est media, siue vt nutrimentum consideres, siue vt medicamentum.

κερατῶ-
νία.

S I L I Q V A E fructus arboris ceratonix siccandi & (Galen. astringendi) refrigerandi virtutis, nonnullius etiam dulcedinis particeps est. Aegineta.

σύμφυ-
τον πῶ-
τραϊον.
Bugle, nõ
est Cõso-
lida me-
dia officina-
rum.
σύμφυ-
τον ἑπεσον
cõsoul-
de ou cõ-
syre

S Y M P H Y T O N petræon, id est, alus. nascitur in petris, ramis tenuibus, paruis, organo similibus: capitulis thymi: surculosum totum, odoratum, gustu dulce, saliuã ciens: longa radice, subrufa, digitali crassitudine. carnes autẽ cum symphyto decoctæ coalescunt. Est & alterum symphyton quod aliqui petron vocant: id caulem emittit bicubitalem, aut maiorem, crassum, leuem, angulosum, vt sonchi inanem, circa quem breni interuacante spacio, folia exeunt angusta, linguæ bubulæ proxima, oblonga, hirsuta: caule secundum angulos quosdam striato: foliis tenuibus ex alarum sinu prodeuntibus, in quibus flores lutei, & circa caulem velut verbasci semina emicant. tam caulis quam folia, aspera lanugine horret. tactuq; pruriturum concitant. Radices demittuntur foris nigrae, in-

eus candidæ, viscosæ, quarū est vsus. Carnes quoque, si concoquantur, cogunt additæ. Aegineta, Petræum contrariis cōstat viribus. habet enim aliquid quod incidat, idēque pus in thoracē & pulmonibus collectum expurget, itēque renes. Habet etiam aliquam contrahendi virtutem, qua sanguinis excretionibus medeatur, conuulsis, ruptis, mulierum fluxionibus rubris, intestinorum ramicibus. Item calida quædā humiditas ei inest, qua fitim arceat, & arteriæ asperitates sanat. Symphytum alterum viscosum quippiam & mordax repræsentat, scillæ simile. Vtuntur eo ad quæ superiori.

SYPHONAM, quam alij crumphenam, Fortē hęc Plinius repræsentat alternis viridibus roseisq; genesis per caulem foliis, cāmque in posca sanguinē seu helereiicientibus mederi. fia Gall.

SINAPI hortense, aliqui napi vocāt. Eli- vάπυ, gi debet adultū, valde rufum, nō magnopere σίνων. ficcum, sed quod fractum internē virescat, & Senece veluti quodam succo madeat, cęsium colore. siquidem recēs id genus, tempestiuum habetur. Aeg. Cal. sic. 4.

SISER vulgō cognitum. Cuius radix decocta ori grata est, & stomacho utilis, urinā seruille, ciet, & appetentiam inuitat. Aeg. Radix cal. ou escher 2. (aliās enim perperam legitur. 3.) uille. *chirimia hispania*

SISYMBRIUM, alii serpillū syluestre σισύμυ vocant, in solo inculto nascitur, mēthæ hor. βετονο

offic. na- tensis similitudine , odoratus , latiore folio.
 sturcium Inscritur coronis . Alterum sifymbrii genus,
 aquaticū quod aliqui cardaminam, alii sion appellāt.
 vulg. cres ea herba riguis gaudet , & eisdē in locis qui-
 son. bus sion prouenit. quæ ideo nonnullis carda-
 mina nominatur, quòd gustu cardamum, id
 est , nasturtium repræsentet . folia primum
 rotunda prodeunt . adulta erucæ modo fin-
 duntur. Galenus, Sifymbrium est subtile, dif-
 cutit, calefacit, siccat 3. semen eius tenue cali-
 dūmque est , vnde cum vino ad singultus &
 tormina exhibetur. Cardamina vero arida
 calefacit siccat tertio. Viridis calefacit siccat
 secundo.

σίσιον. S I S I O N exiguum semen est , in Syria na-
 Menthe tum , apio simile , nigrum , feruens , oblon-
 aquati q̄ gum , quo in condimentis , cum cucurbita,
 outhym- & aceto, indigenæ vtuntur . in cacumine gra-
 bree ou nula multa gerit. Aegineta, Sinon calidus &
 balsami subamarus est , vrinam mouet , concoctio-
 ta. nem adiuuat , menses educit , & viscera ob-
 structa aperit.

σίμιλαξ. S I V M, quære Lauer.
 S M I L A X à Græcis , taxus à Latinis
 appellatur, arbor abietis magnitudine, & fo-
 liorum eiusdem figura , in Italia & Narbo-
 nensi Gallia Hispaniæ contermina nascens.
 Auiculæ quæ Italicæ taxi baccas deuorant,
 denigrantur: & qui ederint easdem homines,

alui profluuiio corripuntur. Narbone tam præsentis est veneni, vt si qui dormiant sub ea, aut in eius vmbra subsideant, lædantur, & sæpenumero moriantur. quare de taxo hæc traduntur, vt ab ea caueamus. Aegine-
ta, Smilax, vel cactus arbor est vitosæ virtu-
tis. (Sed pro κακὸς malim legere τᾶφος.)

σμίλαξ

κηπαῖος

Hortensis S M I L A X, frutex, cuius semen à nonnullis lobia vocatur. folia habet hederæ, molliora tamen: tenues caules, & capreolos vicinis fruticibus circumuolutos: qui tantum adolefcunt, vt topiarias scenas repræsentare videantur. siliquas scænigræci profert, longiores & torosiores. in quibus semina tenum similia, sed inæquali colore recluduntur: quæ quadam ex parte fuluescunt. Siliqua cocta, cū semine in oleribus, asparagi modo, estur. vrinā ciet, & tumultuosa somnia facit. Vide plura in Phaselis.

σμίλαξ

τραχῆια

*videtur esse hirs. //
cauiparilla //*

S M I L A X aspera, folia habet periclymeni: sarmenta tenuia, multa, rubi modo, aut paliuri aculeata. arbores scandit ab imo ad summa perreptans, se conuoluens eis. fert racemos exiles, qui maturi rubescūt, gustūque leniter mordent. nascitur in palustribus & asperis: radice dura, crassaque.

σμίλαξ

λίεα.

Læuis S M I L A C I S folia hederæ similitudinē habent, molliora, læuiora, tenuiora. huius sarmenta nullis horrent spinis. conuolui.

tur arboribus, vt prior. fructum parit lupini modo nigrum, exiguum, floribus in cacumine perpetuis, multis, rotundis. Hac simillace, quadam topiariorum arte, tentoria cōtra æstus molestiam faciuntur. folia per autumnum decidua. Aegin Milax tam læuis quàm aspera, arbores amplexa, calidam acrimque facultatem possidet.

σμύρ-
νιον.

Leuechia
ou liue-
che

S M Y R N I V N, quod in Cilicia petroseli nū vocāt, passim in Amano monte gignitur. caulem habet apij, & stolones multos: folia latiora, suppinguia, ad terram infracta, robusta, odore medicato, cum quadam acrimonia, iucunda, colore in luteum languescente. capitibus caulium orbiculatis, vt anethi. femine brassicæ, rotundo, nigro, acri, myrrhæ sapore, ita vt alterum alterius loco cedat. radix quoque odorata, gustu acri, fauces mordet, succosa, mollis. cortex eius foris niger, intus viridis, aut subalbidus. Nascitur in saxosis, & collibus atque squallidis, & limitibus terrenis. Aegineta, Quidam hipposelinum, quidam apium syluestre nominant. Cal. sic. 3. apio duntaxat fortius, petroselino inualidius. vrinæ & mensibus educendis accommodatum.

σπύχνος

κκπᾶιος.

Morelle

solatrum

Hortense S O L A N V M, frutex cibus idoneus, exilis, pusillus, multis concavus alis: folio nigro, maiore quàm ocimi, & latiore: solatrum fructu rotundo, viridi, qui post maturitatem

hixna mo
ra a colore

nigricat, aut fuluescit. herba innocentis gustus. Aeg. Astringit, & frigefacit secundo.

Est & aliud SOLANVM, quod peculiari nomine halicacabon, id est, vesicariā, aut physalida vocāt, foliis antedicto latioribus. cuius caules, posteaquam adoleuerunt, pro na terram spectant, folliculis orbiculatis, foluo intus acino, vesiculis simili, rotundo, læui. quo coronarii vtuntur, & corollas faciunt. Vim vsūmq; hortensis solani habet: verū cibis nequaquam expetitur. Aegineta, Vrinae ciendæ idoneum fructum habet, acino vuæ æqualem.

SOLANVM manicon, aliqui persion, alii thryon appellauere. huic folium erucę simile, maius aliquanto, satis acantho, quem pæderota vocant, accedens. caules à radice proceros emittit decem aut duodecim, vlnæ altitudine adolentes: caput in cacumine oliuæ figura, sed vt platani pilulæ, hirsutius, verum maius, latiúsq; florem nigrum. postquam eo exuitur, racemus exit rotundius, niger, denis aut duodenis acinis constans, similibus hederæ corymbis, vt vuæ mollibus. radice firmatur candida, crassa, caua, cubitali. gignitur in montibus vento perflatis, & platanetis. Aegineta, Intus assumptū inutile est: à foris illitum vlcera depascentia curat. Frig. sic. 2.

SOLANVM somniferum, aliqui etiam

στυχνοσ
ἀλικάκ-
καβος.
offi. alca-
quengi.
tur. cocre-
tum.

στυχνοσ
μανικός.
offic. sola-
trū. mo-
relle.

*una vocat
una luffina
et amara
Solanum fructu.*

στυχνοσ
ὑπνωτι-
κός.

her. & of. halicacabon appellat, fruticat multis ramis,
 solarium densis, caudicosis, fractu contumacibus, pin-
 dormito. guium foliorum, cotoneæq; mali similia
 riū ouma plenis: flore grandi rubro: fructu in follicu-
 rinum. lis crocato: radice longa, subrubro cortice ve-
 stita. nascitur in saxis, non procul à mari. Ae-
 gineta, Radicis cortex cū vino denarii pon-
 dere potus, somnum conciliat. Semen urinā
 mouet, frig. 3. Vnde corymbi ei⁹ plures duo-
 decim epoti, furorem accersunt.

σόμφος. S O M P H Y S cucurbitæ genus syluestris
 est, cui nomen, quia sit inanis, digitali crassi-
 tudine, non nisi in saxosis nascens.

σόνχος. S O N C H I duo genera. syluestrior qui-
 dā est, & magis spinis horret. alter teneritate
 quadam mollescit, cibus expectatus, angulo-
 fo caule, inani, interdū rubente: foliis in am-
 bitu per interualla dissectis. Alter sonchus
 tenerior, arboris instar, latis constans foliis.
 caulē in ramos exeūtem folia distingunt, sed
 ad eadem pollet. Aegineta, Astringit & ma-
 nifestè refrigerat, tum corpori admotus, tū
 manducatus: exarefactus autem mediocri-
 ter calcfacit.

σῶρα. S O R B A colorem luteum referentia pri-
 Sorbe ou us quàm maturescant, dissecta & sole siccata
 corne. manduntur, vt aluum sistant. eadem est fun-
 ctio molitorum farinae, si polentę loco suma-
 tur. quod & decoctū eorum in potu præstat.
 Aegineta, Sorbus arbor, cuius fructus oa, à

palatinū le
 poris.
 rostrū por-
 cini vulg-
 acrafa
 hęc cari-
 ola offici-
 narum.

nonnullis $\delta\upsilon\alpha$ dicitur, adstringendi vim obtinet, sed minorem mespilo.

SPANACIAM olus recentiores Græci *σπανακία* dixerunt, vt putant nonnulli ab oleris raritate: vel ab alijs (vt est fimileveri) nationibus Spinage: emendicato spinaceo nomine.

SPARGANION, aliqui xiphidion vocant. folia habet gladioli, sed arctiora, & in terram magis procumbentia. in summo caule veluti pilulæ prominent, in quibus semen Contra serpentis venena, radix cum vino datur. Aegineta. Vim habet exiccantem.

SPARTION frutex est, longas ferens virgas, sine foliis, firmas, fractu contumaces, quibus vites vinciuntur: semen lenticulæ, in folliculis phasiolorum modo nascens: florē, vt albę violæ, luteum. Aeg. Sparti & semen & flos cum mulsâ instar quinq; obolorum pota, per superiora purgant veratri modo sine periculo. Semen per inferiora quoque purgat. Virgulæ ipsius ad coxendicum dolores proficiunt.

SPHONDYLIVM folia quadam tenus platani & panacis habet. caules sceniculaceos, cubitali altitudine, aut amplius assurgentes, in quorum cacumine semen duplex, seseli simile, sed latius, cãdidius, & magis paleaceū, grauis odoris. flores eius albi, aut pallescentes: radice raphani, candida. nascitur in palustribus & aquosis. Aegineta, Fructus eius

σπανακία
Spinage:

σπαργάνιον
off. spatula foetida

σπαρτίον
genista latine
alia herba est
spanach plinio.

σφονδύλιον
Panaiz
sauuage:

& radix virtute acri & incisoria suspiriosis, comitialibus, & arquatis succurrunt. Radix autem circumrasa, fistulisque imposita, illarum callos tollit. Succus è flore ipsius expressus antiquis aurium vlceribus instillatur.

SPINA acuta, vide Acuta spina.

ἄκανθα
λευκή.

SPINA alba nascitur in montibus & syluosis, folia fert albi chamaeleonis, angustiora, & candidiora, aliquantum hispida, & aculeata: caulem supra bina cubita altum, pollicari aut ampliore crassitudine, albicantem, intus cauum. in cacumine capitulū inest spinosum, echini marini æmulum, sed minus, & oblongum: flores purpurei, in quibus semen ceu cnicū, sed rotundius. Aeg. Eius radix siccatur, & modicè astringit, cōq; & stomachicis, & sanguinem expuentibus, dentiūmque doloribus succurrit. Semen tenue calidūmque est, hinc conuulsioni quoque medetur.

ἄκανθα
ἄραβική.

Arabicam SPINAM natura albæ spine similem esse cōstat. ipsa siquidem stringit ad sanguinis reiectiones, mēsiūm abundantia, cæterasque fluxiones radix etiamnum valet. Prouenit in asperis. Aeg. Aegyptia vel Arabica spina astringit, siccaturq; impense, vnde sanguinem, & alias defluxiones retinet.

σάχυσ.
Μότανα
& mollis
faliua herba.
nauicula, ou
coronaria herba

STACHYS frutex est marrubio similis, sed longior. folia ferēs numerosa, hirsuta, rara, prædura, cana, odoris iucundi, & complures virgas ab radice exeuntes, marrubio can-

didiores. nascitur in mōtibz & asperis. Vim habet excalfactoriam & acré. foliorum decoctum potu pellit menstrua & secundas. Aeg. Cal. 3. menses excitat, interimit fœtus, secundas pellit.

STAPHYLODENDROS arbor transalpes simillima aceri, alba in materia, fert liquas, & in iis nucleos sapore nucis auellanæ. Plinius. (Sunt qui eandem Theophrasti colyceam interpretantur.)

STAPHIS agria, siue herba pedicularis, folia habet labruscæ diuisa: & cauliculos resectos, molles nigrosque. fert florem glasti: & folliculos virides, similes ciceri, & in his nucleum triangulum, scabrum, ex nigro subfuluescentem, intus album, gustu acrem. Aegineta, Acris adeo est vt pituitam per os educat, & vehementer abstergat.

STYRAX lachryma est arboris malo cotoneæ similis. Præfertur sordescens, flauus, resinosis, albicantibus grumis, quam plurimum in sua odoris gratia permanens. qui dum molitur, melleum liquorem reddit, qualis est Cathaballis, Pissidia, & Cilicia deuehitur. Detrior niger, suffusus, friabilis, canoque situ obductus. Cæterum lachryma inuenitur gummi similitudine, perlucida, & myrrhemula. verum perpauca manat. Adulteratur ligni scobe, quam vermiculi erodentes excusserunt, melle, & iridis sedimento, & quibusdam aliis.

σταφυλό-
δενδρον

σταφίς ἀ-
γρία.
offic. sta-
phis a-
gria.

στύραξ.
offic. sto-
rax & Ca-
lamita.

i gabala. q
A γγιάλ Συμη

Alii ceram aut adipem odoribus imbutum, flagrantissimis folibus cum styrace subigunt, & per laxa cribri foramina in frigida aqua vermiculos exprimunt, venundantq;. Styra-
cem hunc, quoniam in vermiculorum specie contrahatur, scoleciten cognominant, quem tanquam sincerum imperiti approbant, non animaduertentes ad præcipuam odoris fragrantiam. siquidem acer admodum est, qui adulterationis vitio caret. Aeg. Styrax calefacit, emollit, & cõcoquit. Tussi, destillationi in nares, & grauedini utilis. Menses idem potus appositusve trahit.

στοιβή.
Non est
vulg. sca.
biofa.

STOEBAE semen & folia sic. 3. ordine, principio viribus donata astrictoris, eamq; ob causam vulnera magna conglutināt. Decoctum ipsorum intestinorum torminibus, sanguinis eruptionibus, auribus purulentis auxiliatur: folia illita oculis ex ictu suffusis conferunt.

στοιχάς.
atrasso
suffragina.

STOECHAS, iuxta Galliam in insulis eiusdem nominis è regione Massiliae gignitur, vnde cognomētum accepit. herba tenuibus surculis, coma thymi, lōgiore folio, subamara gustu, & aliquantū acris. Aeg. Aperit, extenuat, detergit, & confirmat viscera omnia, totūmq; corporis habitum.

σεαλιώτης
cumī, ou
aneth sau
uage, ali
is afini
nusdauc⁹

STRATIOTES millefolium exiguum frutex, palmi altitudine, aut amplius assurgit. foliis auicularū pennas imitantibus, bre-

ui admodum dissectioque foliorum exortu. folia sylvestre cuminum simulant, præsertim breuitate atq; scabritia, breuiora paulò, densiore umbella, & pleniore. Surculos in cacumine gerit exiguos, & capitula in modum anethi: flores paruos, candidos. Nascitur in asperis agris, præcipuè circa semitas. Eximii vsus ad vlcera vetera, recentiaque, profluentè sanguinem, & fistulas. Aeg. Astringit, vlcera committit: nonnulli eo & ad sanguinis eruptiones, & ad fistulas vtuntur.

STRATIOTES in aquis nascens, iisdè *στρατιώτης* supernatat, & sine radice viuit: vnde cognomen traxit. Herba semperiuuo similis, ni maiora haberet folia. Aegineta: Humidus & frigidus est natura.

STRUTHIVM in Radicula quære.

T

AXVM arborem habes in smilace descriptam.

T

TELEPHIVM herba portulacæ *τηλεφίον* similis & caule & foliis, habes gemina tuber vineatica cula, à singulis radicum geniculis enascètia, sc̄puiua, à quibus rami seni septè n̄ve fruticant, à radice referti cœruleis foliis, crassis, lentis, carnosis: flore luteo, aut cādido. Nascitur in cultis, & maximè inter vites. Tempore verno folia senis horis illita albam vitiliginem sanant: sed postea hordeacea farina illini debet. perunctam ex aceto etiã in sole vitiliginis re-
prinsè.

nem tollunt. sed vbi inaruerunt, absterguntur. Aeg. Cal. 1. sic 2. Est itidem absterforiū, quapropter vlcibus putredinem expertis conuenit: & vitiligines, tum leucas, tum alphas cum aceto abolet.

τέρμινθος.

T E R E B I N T H V S cognita arbor est, cuius folia, & semen, & cortex astringunt, & ad eadem ad quæ lentiscus conueniunt, simili parata modo sumptaque. Aegineta, Cal. 2. viridis sic. 1. aridus sic. 2. fructus vbi inaruerit sic. 3. hac igitur ratione & vrinam mouet, & lienes adiuuat.

T E S T I C V L V M herbam in Orchi quære.

τένκριον
Nō est q̄
vul. Tun
sa faba.

T E V C R I O N, siue vt aliis placet, teucriis, herba est virgæ referens effigiem, trifaginis similitudine. tenui folio, non multum à ciceræ alieno. hæc in Cilicia iuxta Gentiadem Cissadémq; vbertim prouenit. Aegineta, Cal. facit 2. siccatur 3. Vi incisoria tenuique lienis medetur.

*Veronica, seu
lonica vulgo.*

θαλίτρον
Argentine

T H A L I E T R O N folia coriandri habet, pinguiora paulò: caulem rutæ, in quo folia. Quæ trita, illitu antiqua ulcera ad cicatricem perducunt. Nascitur maximè in cæpestribus. Aeg. Siccandi vim sine rosione habet. hinc vlcera inueterata cicatrice obducit.

θαψία.

T H A P S I A nomen ideo accepit, quod in Tapso eiusdem nominis insula, primum inuenta sit. tota verò natura ferulæ similis est: gra-

est: graciliore caule: foliis fœniculi: umbella
 anethi in cacumine, à singulis furculis erūpē
 te, flore luteo. semē quale ferulæ, latū, sed ali-
 quāto minus. radix foris nigra, intus cādida,
 longa, acris, crassiore libro vestita. Lactis ex-
 trahēdi ratio hæc est: Facto in ambitu scrobe
 cortices inciduntur: aut radix in fornicis spe-
 ciē in se excauata, cooperitur, quo merus suc-
 cus confluat. oportet illuc sequenti die se con-
 ferre, & congestum succum extrahere. Tun-
 ditur etiam radix in pila, & succus organo
 per quallū expressus fictili crasso insolatur.
 Aliqui folium vnà terunt: sed inualidior li-
 uiscemodi succus. Hoc autem interest, quo-
 niam qui ab radice manauit, grauius olet, &
 humidus permanet: è foliis autem extractus,
 exiccatur, atque teredinum iniuriam sentit.
 Qui succū colligit, stare debet non obuersus
 vëto, aut potius cū dies apricus est, & à flatu
 file: quoniam ob halitus acrimoniam facies
 vehementer intumescit, nudaq; corpora in-
 uadunt pustulæ: ob id prius liquido cera-
 to & astringente, nudas partes illinunt, & ita
 muniti accedūt. Aegineta: Tapsia acris est,
 & valenter cum humiditate calefacit: ex al-
 to igitur trahit insigniter, attractūque dis-
 cutit.

THE RIONARCA inde nomen inuenit, quod serpentibus torporem inferat. fructus est foliis subherbaceis, roseo flore. Ser-

pentēs necat cuicunq̄ admota fuerit.

Θυμλαία
oliuella,
leo terro,
ou lin sau
uage.

*herbifera officina
nis diuina.*

THYMELAEA est, qua granum gnidiū, quod est semen ipsius, colligitur. hoc Syri apolinum vocāt, quoniā satiui lini frutex suapte natura, similitudinem referat. virgas edie perpulchras, multas, tenues, trepidancas: foliis chamelææ, angustioribus, & pinguioribus, viscosis, gummosisq̄; si mordeantur: flore candido: fructu myrti in modum rotundo, qui inter initia viret, & tandem rubescit: inuolucrum fructus durum, foris nigrum, intus album. Nascitur in montibus & asperis. Hallucinantur qui coccon gnidium fructū esse chamelææ existimant, decepti quadam foliorum similitudine. Aegineta: Thymelæa, vnde granum gnidium fit, similes ei vires obtinet. Habet autem granum id acrem & adurentem facultatem, aluum cum aqua potum purgat.

Θύμος
Thyn.

THYMVM ab omnibus cognoscitur, surculosus frutex, exilibus foliis, multis & angustis circūdatus capitulis in cacumine, flore purpureo refertis. Gracili solo & petroso prouenit. Aeg. Calefacit, siccatur. Glutinofos crassosq̄; humores incidit.

Θλάστι
Sencue
sauuage
herb. na-
sturtiū te-
ctorū.

THLASPI, herbula angustis foliis, digitali lōgitudine, in terrā versis, suppinguibus, in cacumine diuisis: binām dodrantū cauliculo, tenui, non sine adnascētibus ramis. fructu circa ipsum totū, ab extremo in latius se

pandente: semine nasturtii incluso, lenticule
 vasis effigie, nisi quod infringitur, vnde no-
 men accepit. flos albicar. Nascitur in semi-
 tis, & sepibus fossisque. Alterum thlaspi **Nō ē hęc**
 tradit Crateuas, quod aliqui Persicon sinapi **bursa pa-**
 vocant, latis foliis, radicibus magnis. vtile **storis.**
 ischiadicorū infusioni. Aegineta: Thlaspi se-
 men est viribus acre, intestinos abscessus po-
 tu rumpit, menses prouocat. ab inferioribus
 partibus iniectū, coxarum dolores finit, crue-
 ta vacuat. suprā infrāq; biliosa, instar aceta-
 buli potum, expurgat.

THVS in ea gignitur Arabia, quæ thu- **λιβανός**
 rifea cognominatur. Primatum tenet in eo **τός.**
 genere masculum, stagonias appellatum, su- **Εννεβή**
 apte natura rotundum. Tale autem indiui-
 dum est, candidū cum frangitur, intus pin-
 gue, in suffitu statim ardens. Indicū verò ful-
 uescit, & colore liuet, sed rotūdum industria
 facit. nā in quadrangulares formas disse-
 ctum fistilibus versant, donec rotunditatem
 contrahit. verum huiusmodi thus tempore
 flauescit, quod atomum aut syagrum appel-
 lant. Secundum locum habet Arabicum, &
 in Smilo nascens, quod aliqui copiscum vo-
 cant, minus multo & fuluius. Est & genus a-
 liud, cui ammitæ cognomen est, alioqui can-
 didū: quod dum mollitur, mastiches more di-
 gitis cedit. Adulteratur in itinere, pini resina
 & gummi. quod facile deprehendi potest.

siquidem suffitum gummi flammam nō ei-
culatur, & resina in fumum evanescit, thus
verò statim ardet. idem maleficium odor
prodit.

λίβανω-
του
φλοιός.

Præfertur **THURIS** cortex crassus, pin-
guis, odoratus, recens, lævis, minime scaber,
sine mēbranis. Adulteratur admisto pini aut
nucis eius cortice. sed horum index ignis est.
siquidem reliqui cortices suffiti nequaquam
incenduntur, sed sine odore fumum eructat.
thuris verò cortex ardet, & cū odoris fragran-
tia vaporem eiæculatur.

μάννα λι-
βάνον.

MANNA thuris probatur candore mica-
rum frequētia, & puritate. Vim habet eandē
quam & thus, sed inualidiusculam. Sunt qui
cribrata pini resina, ac polline, aut cortice
thuris contusi adulterant. sed hæc igne depre-
henduntur. Neq; enim æquē suffitu aëriū va-
porē, sed fuliginosum & impurum exurit, &
permistū suaueolentiæ halitus virus habet.
Aegineta, Lachryma thuris calfacit secundo
sic. Habet & modicam quandam vim leui-
ter astringentem. Cortex ipsius manifestò a-
stringit, & siccat 2. absolutè, crassior thure &
minus acris: hinc sanguinē spuētibus, dysen-
tericis, cœliacis, & stomachicis, tum foris im-
positus, tū intro assumptus salutaris est. Sur-
culus ipsius calefacit siccat 3. atque nonihil
extergit: quocirca oculorum vlcera & pur-
gat & explet.

TILIA Græcis philura dicitur, folio hederaceo, molliore, & in angulum acutiorem rotundiore & prolixiore, & in orbem lentè crispo atque serrato, flore tantisper dum calyculo continetur herbaceo, vbi emerit flauo: fructus magnitudine fabæ, similis acinis hederæ, in quo semen prætenue quantum a triplicis, omnibus animalibus ingratum, cum foliorum pabulo maximè ducatur, eorumq; mira dulcedine, quæ in cortice intelligitur. Materies maris dura, nodosa, odorati- or. (Theophrasto tamen fœminæ odorati- or.) ruffior, cortex quoque crassior, ac detra- ctus inflexibilis, nec semen fert aut florem vt fœmina. Tilia vertit folium confecti sideris signum. Multi corticem commanducatū vul- neribus putant vtilissimum: folia trita asper- sa pedum tumori. Humor è medulla castrate arboris effluës capillum reddit capiti illitus, defluentemque continet.

ΤΥΡΗΑ foliū edit cyperidi simile: cau- lem album, læuem, æquabilem: florem in ca- cumine ambientem, densum, qui in pappos soluitur, quod paniculam aliqui nominant. Huius herbæ flos, suillo adipe eloto exce- ptus, ambustis medetur. Gignitur in palustri- bus & aquis stagnantibus. Galenus & Aegi- neta non meminerunt.

ΤΥΡΗΑ vel tipha cerealis specie filigi- ni non dissimilis, simplici culmo assurgens,

φιλύρα
Tilci, Ti
leul, teib

τύφη, vel
τίφη.
Masses.

Eme fuslosio.

τύφη σι-
τώδης.

- grano multiplici, tunica velato atq; leuiffimo, radice numerosa, tritico perquam fimilis traditur, & in id quoq; mutari fi pifta featur, nec protinus, fed anno tertio.
- πθύμαλι** TITHYMALI genera feptem, quo rû mafculus characias appellatur, ab aliquibus amygdaloides. Alter myrtites, qui fcemina exiftimatur, eû quoque myrsiniten, aut caryiten vocant. Tertius, paralius, quem tithymalida appellarunt. Alius, helioscopius. Quintus, cypariffias. Sextus, dendroides. Septimus, platyphyllos dicitur. Characiæ caules fupra cubiti altitudinem attolluntur, rubri, lacteo fucco atque acri madentes: foliis oleæ circum ramos, anguftioribus, & longioribus: radice craffa, lignofa. pendet in cacuminibus caulium, coma iunci, fub qua caueolæ foliolis balnearum fimiles, in quibus femen continetur. nascitur in afperis & montibus. Fcemina, quam myrsiniten, aut caryiten vocarunt, fimilis fuapte natura daphnoidi: foliis myrti, fed maioribus, firmis, in cacumine acutis, & pungëtibus: ramulos ab radice mittit dodrantaes. fructum fert alternis annis nuci fimilem, mordaci gultu. nascitur in afperis. Aliud tithymali genus dicitur paralios, quem tithymalida, aut mecona aliqui appellauere. nascitur in maritimis, ramis fubrudentibus, palmû altis, quinis fenisve à radice excutibus: foliis lini, anguftis,

paruis, oblongis, in versus quosdam dige-
 stis: capite in cacumine orbiculato, in quo
 semen, vt eruum, vario colore emicat. Flos
 albus. Frutex totus cum radice lacteo succo
 turget. similes ad vsus reconditur. Heliosco. *ἡλίουσκοπῶ-*
 pius dicitur, foliis potulacæ, tenuioribus, ro- *-πιος.*
 tundioribusque: ramulis, prodeuntibus à ra-
 dice, quatuor aut quinq;, rubentibus, dodran-
 ti altitudine, tenuibus, lactis copiosi ple-
 nis: capite anethi: semine velut in capitulis
 incluso. Helioscopi nomē accepit, quoniam
 comas cum sole circumagat. circa oppida na-
 scitur, potissimum in ruderibus. Colligitur
 succus semenque, vt aliorum. Eadem quæ su-
 perioribus vires, nō tamen vsq; adeò validæ.

Cyparissias in caulem exit dodrantalem, *κνυπάρισ-*
 vel maiorem, subrubrum: ex quo folia piceæ *σας.*
 similitudine exoriuntur, molliora tamen, &
 tenuiora: & in totum nascentē piceam æmu-
 latur, ynde nomen traxit, candido succo ma-
 det, cui eadem vis quæ superioribus.

In petris nascens, dendroides cognomina- *πιτρο-*
 tur, ampliter opacat. in cacumine frōdosam *φύης,*
 spargens comam, succo lacteo pregnans, can- *δενδροσ-*
 liculis rubentibus: foliis myrti tenuioris: fru- *δής.*
 ctu characiæ. Eiusdem effectus, cuius supe-
 riores, similique modo reconditur.

Platyphyllos, verbasco similis est. Radix, *πλατύ-*
 succus & folia per inferna trahunt aquas. Pi- *φυλλος.*
 fees necat, tusus, & aquæ insparsus. Reli-

qua tithymalorum genera quę suprà scribuntur, idem efficiunt. Aegineta, Tithymali omnes cal. 4. acrimonię, & validę amaritudinis participes, sed radix quum sit quodammodo imbecillior, aceto incocta dentium erosorum dolores finit. Liquores vehemētiore donati virtute dentium cauis imponuntur, reliquū corpus si attingant, adurunt. Quare etiā pilos modicē delitos auferunt, item myrmecias, verrucas, & huius generis alia. Cutis labe abstergunt, maligna vlcera phagedenica curant. Cæterum ex septenario ipsorum numero validissimi sunt appellati, characias, myrsinites, & qui in petris arboris modo nascitur. hos sequitur qui verbasco similis est, & cyparissias, deinde paralius, quasi dica maritimus, postremo helioscopius.

τραγάκα
κάνθα.

TRAGACANTHAE radix lata & lignosa, summo cespite nititur, vnde furculos humiles, robustos, latissimē fundit, in quibus minuta folia, multa, nonnunquā tenuia exoriuntur, quę sub se spinas albas, rectas & firmas occulunt. Est etiamnum tragacantha, lachryma quę vulnerata radice manans, concreuit. Præstat pellucens, gracilis, læuis, syncera & subdulcis. Aegineta, Tragacantha per similes gummi representat.

τραγίον

TRAGIVM nascitur in creta tantum in insula, lentisco semine, folio & ramis simile, singulis tamen minoribus. succus ei lacteus,

gummi non dissimilis. Est & alterū tragiū, Bursa pa
quod tragoceros aliqui vocant, folia scolopendris esse
pendrij habet, & radicem sylvestris raphanidis videtur
ni, tenuem, candidam. Aeg. Tragiū cal. 3. attrahit, discutit, cum tenui substantia. Aculos
igitur educit, calculos comminuit, mensesque
citat instar denarii potum. Sed alterū tragiū
hoc minus (lego enim non μικρότρονον, sed
μικρότρονον, è Galeno) scolopendrio affimi-
le, nascitur multis in locis, tanta astringendi
virtute præditū, vt fluidis affectibus commo-
dè faciat.

TRAGOPOGON, id est, hirci barbula. Nascitur in aruis sua sponte. Radice longa,
dulci, folio croci, longiore, caule paruo, super
quem calyx latus, & barbula quæ summo ver-
tice incana & proluxa funditur, vnde nomen
accepit. Herba edendo est, flore luteo. (Quæ
vero altis in hortis crescit, folio est latiuscu-
lo, flore purpureo. Radices in altū agit, quæ
hybernis diebus acetaria dulcedine sua com-
mendant.) (Apud Galenum ladanum quo-
que ἀπὸ τραγοπέγων vocatur, quia colligitur
ab hircorum barbibus.) Quantum hirci barbu-
la à senili distet, ex eius in gerontopogone
descriptione colligitur.) Aegineta non recē-
suit. (Est etiam superius descripta in hirci bar-
bula.)

τραγοπέ-
γων.
Herbapo-
τρα.

τραγοπέ-
γων.

TRAGORIGANVM tenuis frutex est, Mastichi
sylvestri serpillo aut origano similis, folio & na.

gamulis. quibusdam in locis lætius virentiuf-
que inuenitur, & latioribus foliis, satis glutinofum, alterum exilibus furculis, ac tenuibus foliis, quod aliqui prafium vocauerunt. Optimum est Cilicium, & Cretense, & Smyrneū, & in Chio Cooque proueniens. Aegineta, Origani virtutes habet, & nonnullam etiam astringentem.

τραγος
τρίψος

TRAGOS quandam halicæ frugis figuram gerit. multo minus quam zea nutrit, quod multum acris habeat. quare ægrius conficitur, aluumque magis emollit.

τραγος.
Herb. iū-
cus mari-
nus

Est etiam herba TRAGOS, quam aliqui scorpion aut traganon vocant, maxime in maritimis nascens, palmum alta, aut amplior, fruticosa, humilis, oblonga, sine foliis, pusillis circa ramos acinis, rufis, multis, magnitudine tritici. acuto cacumine, gustu multum astringente. (Confer hanc ad scorpionem siue nepam Plinii, supra nobis commemoratam, & eandem existimabis.)

τριβλος.
Chaulce
treppeou
calcetrep
pe.
Treuſſe,
ou cha-
ſtaignes
aquat-
ques.

TRIBVLI genus vnum terreſtre, foliis ad effigiem portulacæ, tenuioribus viticulis, in terra ſtratis. ſpinis ſecundum folia rigidis, præduris. iuxta amnes & rudera naſcitur. Est & alterum genus, aquis familiare, quod in fluminibus natum comam exeret, aculeos condens: foliis latis, & pediculo longo: caule parte ſumma quam ima craſſiori. capillamēta quædam in ſidem exorta ſpicantur. ſemen

durum, ab altero non abhorrés. Thraces qui ad Strymona amnem habitant, virenti tribulo equos saginât, & è dulci semine & esculento panem, quo vescuntur, faciunt. Aeg. Aquaticus mediocriter refrigerat: terrestris autem ficcando valentior est, alter etiam humectat leniter. Vterque contra inflammationum generationes, omnésque influxus cõuenit. Terrestris fructus cum tenuis existat renum calculos conterit. Trichomanes, in fidicula descriptum est.

TRIFOLIUM, Græci triphyllon, alii oxytriphylon, alii menyantes, alii asphaltion vocant. frutex supra cubiti altitudinem attollitur, virgas habens tenues, iunceas & nigras, vnde ramulares enascuntur appendiculæ, in quibus terna singulis germinationibus exeunt folia, loto arbori similia. iis recenter enatis rutæ odor inest. vbi autem adoleuerit, bitumen olent. floré ædit purpureum, semen quadam tenuis latû, subhirsutû, ex altera extremitate exertum, antennæ modo corniculû gerés. radix tenuis, longa, valida. Gal. Trifolium, asphaltiû & oxytriphylon appellatur, ob res quas ei contigisse apparet. Menyâthes autem & cnicion haud scio vnde. Vis eius est calida & sicca instar bituminis, cuius odorem imitatur. Vtrûq; vero præstat abscessu tertio, ideóq; laterum ex obstructione dolores potu iuuat, vrinas ac menses ducit.

τριφυλ-

λον.

Treuffle.

herb. tri-

foliû aci-

dû. vulg.

pain de

cucule

offi. alle-

luya

*q se flora sua
indict, mania
hos dicit marallo.*

τριπό-
λιον.

Curbit

*Turbith Scarpio
nis et curbitone.
radix et pinguis
astuario.*

Χαμαί-

δρύς.

Chesnet-
te & Serra-
tula ou
german-
dree

τρυγίς.

TRIPOLIUM in marinis nascitur lo-
cis, quæ allidit vnda, recedensq; dimittit, ne-
que in mari, neque in sicco: folio glasti cras-
siore: palmeo caule, in mucrone diuiso. Eius
vt tradunt, flores colorem ter die mutât, ma-
ne cãdidi, meridie purpurei, sero puniceï cõ-
spiciuntur. radice alba, odorata, calidi gustus.
Aeg. Radix eius cal. 3. acris est.

CHAMAEDRYΣ Græcis, aliis chamæ-
drops, Latinis trifago dicitur. sunt qui eam
teucrion appellauere, propter eam quã cum
teucrion seruat similitudinem. Nascitur in pe-
trosis & asperis. frutex dodrantalis, folia ha-
bens exigua, amara, effigie & diuisura quer-
cus: flore paruo, penè purpureo. Carpitur se-
mine prægnans. Aeg. Cal. sic. 3. Lienes igitur
consumit, urinas & menstrua elicit, viscerum
obstructiones expurgat.

TRITICVM cal. i. medium inter sic. &
humid. nonnihil etiã glutinosum & obstru-
endi efficax obtinet. Elixum coctũ difficile
est, & inflationes creat: concoctum tamẽ ali-
mentum præbet valentissimum. in panẽ au-
tem coactũ, minus inflat, minusq; ægrè con-
coquitur, vtpote fermenti & salis particeps.

TUBERA rotundæ radices sunt, sine cau-
le, sine foliis flauescens. vere fodiuntur. cru-
da & cocta eduntur. Aegineta, Terrestri con-
stant substantia cum modica quadam virtu-
te tenui.

T V S S I L A G I N I folia sunt maiuscula *θύχιον*,
quàm hederæ, sex aut septem à radice, subal offic. &
bida à terra, supernè virentia, in plures angu herb. vna
los exeuntia : caulis palmū altus, flos luteus. gula ca
in vere, flore & caule cōfestim exuitur. inde ballina,
nonnulli his vacare existimauerūt. radix te & vulg.
nuis est & superuacua. nascitur in amœnis & pata equi
riguis. Aegin. Iuuat tusses suffitu, & recta cer- na.
uice spirantes. Constat ex calida aquosaque
substantia.

V

V E N E R I S pecten herba repræ off. herb.
sentatur radice candida, colicu rura, ra-
lis semipedē altis, aut paulo ma stellū ou
ioribus, foliis pastinacæ, sed tenuioribus, flo falcetuna
re albo, exili, depēdentibus summatim com-
pluribus rostellis, in mucronem turbinatis,
& pectinatim inter se disiunctis, inde nomē.
Radix cum malua tusa, omnia corpori infi-
xa extrahit.

HELLEBORVM album, Latini vera. *ἡλίβο-*
trum album vocāt, fert folia plantaginis aut *ρος λευ-*
betę syluestris similia, sed breuiora, & nigri- *κός.*
ora, rubescētia: caulem cauum, quadrantālē, veratt ou
tunicis conuolutum cum arefcere cœpit. radi ellebore
eibus nititur multis, tenuibus, ab oblongo & blane.
exiguo capite exeuntibus, cepearum modo
fibratis. nascitur in montibus & asperis. radi-
ces messibus colligendæ. Optimum habetur

candidum, friabile, carnosum, modicè exten-
tum, nec tamen iuncti modo mucronatum,
quod frangēdo puluerem emittit, & tenuem
habet medullam, gustu non admodum fer-
uens, neq; saluam subinde ciēs. huiuscemodī
autem strangulat. primatum Cyrenaicum te-
net. Galaticum autem & Cappadociū, can-
didiora & puluere quodā obfita, celerius strā-
gulatus mouent.

ἡ ξίβο-
ρος μίλας
Allebore
noir

HELLEBORVM nigrum, appellatur
melampodion, quoniam caprarum pastor,
nomine Melampus, furentes in se Proctidas,
primus purgasse & sanasse fertur. folia ei viri-
dia, platani similia, minora, foliis sphondylii
proxima, subaspera, nigriora, pluribus diui-
suris incisa: caulis asper: flores purpurei, can-
didi, racematim cohærentes: semen cnici,
quod in Anticyra sesamoides vocāt: quo de-
iectiones molūtur. radicibus cohæret nigris,
tenuibus, à capitulo cepæ simili confibratis.
quarum est vsus. in collibus, asperis, & sitien-
tibus locis enascitur. Optimum est quod ex
huiusmodi petitur terris, vt ex Anticyra. Ni-
grum inibi probatissimū gignitur. Eligi de-
bet corpulentum & plenum, in quo tenuis sit
medulla, acce gustu, feruensque: cuiusmodi
est in Helicone, Parnaso, & Actolia natum.
attamen Heliconium præcellit. Aegin. Vera-
trum vtrunque cal. sic. 3. item acce est abster-
sorium, vnde etiam ad leprosa cutis vitia cō-

uenit. Nigrū vero si fistulis inscratur, tribus diebus callum exterit.

VERBASCUM differentias summas habet duas, hoc nigrum, illud albū. in quo mas & foemina intelligitur. Foeminae igitur folia sunt brassicae pilosiora multo, & latiora, candida: caulis albus, cubitalis, aut amplior: subhirsutus: flores albi, aut ex luteo pallefcētes: semen nigrū: radix lōga, gustu acerba, crassitudine digiti: nascitur in cāpestribus. Verbascum, qui mas appellatur, oblongius, albis foliis, & angustioribus, tenui caule. Sed nigrum prorsus albo simile esset, nisi nigriore latiorēq; cōstaret folio. Syluestre, folia fert saluē, altas virgas & lignosas, & circa eas ramulos quales marrubiū: flores luteos, auri æmulo. Sunt & phlomidēs duæ, hirsutæ, rotundis foliis humiles. Tertia lychnitis appellatur, ab aliis autem thryallis, foliis ternis aut quaternis, vel paulò pluribus, asperis, crassis, pinguisq;: apta ad lucernarum lumina. Aeg. Verbasci genera plura sunt, inter quæ est & dicta thryallis. Cæterum folia omniū siccātem & mediocriter astringentiam vim referunt, præcipuè eius quod aurei coloris est, & acerbū: fluidis conferunt affectibus. nonnulli & dentes eis colluunt.

VERBENACA. vide Peristericon.

VERBENACAS genus alterum. vide Sacra herba.

- VIBURNI mentionem fecit Virgilius,
 quantum lenta solent inter viburna ca-
 pressi.
- VIOLEA flamma in Scopa regia con-
 tinetur.
- Ἰονμύλαν
 Violette
 de mars
 VIOLEA purpurea foliū habet hedera mi-
 nus, tenuius ac nigrius, nec multo dissimile.
 cauliculus à radice medius prodit, in quo flo-
 sculus, suauiter olens, purpureus. opacis & a-
 speris nascitur. Aeg. Violæ folia aqua frigi-
 dáque substantia præpollenti constant.
- Ἰξός.
 Du gly
 VISCVM optimum est recens, in cuius por-
 raceum, extrà fuluum, quod asperi nihil, aut
 furfurosi conceperit. Fit acinis in robore na-
 scentibus, buxco fruticis folio. contusum aci-
 num lauant, & postea in aqua decoquūt. sunt
 qui commanducando ipsum efficiant. gigni-
 tur quoque in malo, pyro & plerisque aliis ar-
 boribus, quin etiam inuenitur in quorūdam
 fruticum radicibus. Aegineta. Calefacit cum
 acrimonia, humores ex alto validè elicit, &
 thapsiæ modo discutit, hac tamen multo est
 ignauius.
- ἄγνος.
 Herb.
 agnus ca-
 stus.
 VITEX, siue lygos, frutex est in arbore
 affurgēs, nascitur in fluminum ripis, asperis-
 que locis, ac torrentium alueis. ramos gerit
 prælongos, fractu peruiacces: folia oliuæ, sed
 molliora. Duo genera eius. vna harū album
 flōrem mittit, cum purpureo: altera tantum
 purpureum, & semen, vt piper. Aegin. Agnus

calefacit, siccatur tertio. Substantia tenuis est, coque flatus abolet. Ad castitatem conseruandam conferre creditur, non modò commanducatus potúsque, verumetiã in cubile subfratus. Semen ipsius iccori lienique obstructis succurrit. Frictus vitex minus inflat, & facile digeritur.

VITEM albam aliqui bryoniam vocãt. Foliis, viticulis, pampinisque, fatiuam vitem imitatur, sed hirsutiora sunt omnia. ea quos prope se nacta sit frutices, suis clauiculis complectitur. fructus rubês in vua dependet, quocoria pilis spoliatur. Ex ea asparagi, qui prima germinatione exeũt, decocti in cibo, aluum & urinam ciẽt. Succus è radice vere exprimitur. Aegin. Appellãt & psilothrum. germina sanè ceu stomacho grata eduntur, vrinãq; ciendã sunt. radix abstergit, tenuis naturã, mediocriter calida, vnde fit vt lienes etiã potu consumat, extrinsecus autem cum ficis illita scabiei & leprã medetur.

Nigra vitis, quam aliqui nigrã bryoniam vocant, folia fert hederã, sed maiora, similibus suis arbores, quasi adminicula, comprehendit. fructus racematim coheret, qui inter picipia virent, & post maturitatem nigrescunt. radix foris nigra, intus buxco colore nitet. viticulã, quã primo germinum partu erumpunt, in olera recipiuntur. Aegin. Hęc etiã

αμπλος
λευκή
offic. &
herb. bry
onia & vi
tis alba
vulgo
coulcu-
uree.

αμπλος
μίλαινα
Tamaru
ou hou-
blon

bryonia appellatur: superiori confimilis est, sed inefficacior.

ἀμπλος

ἀγρία.

Vigne

faulnage

viorneou

hardie

VITIS syluestris sarmenta vitis modo prælonga emittit, aspera, lignosa, rimoso cortice, foliis hortensis solani, longioribus ac latioribus: muscoso flore, & capillaceo; fructu exiguis vuis simili, post maturitatem rubete. rotunda est acinorum facies. Enascetes viticulae cibi gratia sale cōdiuntur.

ἀμπλος

VITIS fatiuae facultas respondet syluestri, sed imbecillior est.

πτελιά.

Οσιμε.

VLMVS ficare valet, & abstergere, vulnera glutinare: præcipue cortex, si recens fasciolae modo vulneribus circūdetur: idem cū aceto lepras tollit. Ossa fracta radicum decocto perfusa, solidantur.

κοτυλη.

δών.

offi. Vm.

bilicus

veneris

κοτυλη.

δώνιτί.

σκ.

COTYLEDON, siue vmbilicus Veneris folio est in acetabuli formā tornato, inuidenter cōcauo, breui in medio cauliculo, in quo semen inest: radice oliuae modo rotūda.

Est & alterum genus eiusdem, cymbalion aliqui vocant, pinguibus foliis, latioribus, ligularum modo densis, circa radicem mediū oculi ambitū describētibus vt in maiore semperuiuo, astringentis gustus: cauliculo tenui, in quo flores & semina hyperici: radice maiuscula. Facit eadem quæ semperuiuum. Aeg. Refrigerat, repellit, abstergit, & dissipat. folia ipsius cum radice commāducata calculos comminuere, & vrinam ciere creduntur.

DUO VRTICAE genera. syluestris, aspe- ^{ἀκαλίφη}
rior, latioribus nigrioribusque foliis: semine ^{Vrtic}
lini, sed minore. altera non æquè aspera, mi-
nuto semine. Aeg. Vrticæ & fructus & folia
tenuem habet substantiam, citràque rosionē
siccant, tumores discutunt, abstergunt, ven-
trem subducunt, mediocriter flatulenta, qua-
re etiam ad Venerem incitant. (Aeg.

VVA passa cōcoquit, astringit. leuiter dis- ^{ἀσαφισ}
cutit.

X

X ANTHIVM nascitur leto & pin ^{Herb. lap}
gui solo & lacubus exiccatis, cau- ^{pa minor}
le cubitali, anguloso, pingui, pro- ^{aut inuet}
deūtibus ex eo crebris alis. folia atriplicis ha- ^{sa.}
bet, insecta, nasturtium odore imitantia: fru-
ctum grandis oliuæ modo, rotundum, & ut
platani pilula, spinosum, qui contactu vesti-
bus adhærescit. Aeg. Xanthiū, phasganiūm- ^{ξανθιον}
ve fructum fert discutientem.

X LON, quem aliqui gossipion nomi- ^{ξύλον.}
nāt, rutex est exiguus, laniger, palmæ folio, ^{cotonū}
similem barbatæ nuci gignens fructū, cuius ^{ou coton}
in exteriori bombyce lanugo netur in linum ^{Algodon.}
candidissimū mollissimūmq;. Gignitur & in
quadam arbore, cuius folia ni maiora essent,
vitiū planè poterāt videri, cucurbitis coto-
nei mali amplitudine, quæ maturitate osten-
dūt lanuginis pilas, ex quibus vestes precio-
so linteo texūt. Theophrast. lanigeras Indiæ

arbores demonstrat mori folio, corpore autē
cynorrhodi. foliorum succus medetur infan-
tū torminibus, semen tussi & pectoris vitis.
oleo eius emaculantur lentiginēs.

folijs
offic. &
herb. iris
yluestris
rur. glaiu
Zauluage

X Y R I S, folia habet iridis, latiora & in-
turbinem mucronata: quorum medio caulis
crūpit crassus, cubitalis, ex quo siliquæ trian-
gulares dependēt, in quibus purpureus flos,
in medio puniceus: semen in folliculis, simi-
le fabis: rotundum, rubrum, acro: radix lōga,
geniculata, rufa. Aeg. Xiris. aut xyris, naturæ
tenuis est, discussorie & extrahentis, ac nim-
rum siccatorię, præcipue semen, quod & vri-
nam cit, & licni indurato medetur.

Z

3 adura
2 adura
3 coria
uina
24 arabibz imitata
cal. 3. sic. 2.

3 adura
2 adura
3 coria
uina
24 arabibz imitata
cal. 3. sic. 2.

offic. &
med. ze-
doaria

Z

A D V R A, aliis ziduara, radix est
teres, aristolochiæ nõ abfimilis, sa-
pore & colore gingiberis. Hęc ad
nos India mittit. Cal. sic. 2. Corpus latiore sa-
gina reficit, flatus discutit. graue virus animę
quod aliū, cepa, vel vinum excitauit, & igit.
venenatis moribus opitulatur. Crassiorē ven-
tris spiritū digerit: aluū retinet, abscessus vteri
soluit: vomitiones cohibet, & colicos mulcet
cruciatu. (Nunc ferè nostræ ætatis medici cō-
tra pestilentis cœli contagia vtuntur.

Z A R N A B V M, vel zarnabadium, est
Arnab.

3 ad.
espeltre

Z E A duorū generum est. vna simplex, al-
tera in geminis putaminib⁹ grana bina iun-

Ita gerit. ob id dicoccos appellat. plus quam
 L. sic alit. ori grata. digeritur in panificia,
 uinus quam triticum alens. Aeg. Zea tritico
 viribus respondet, medium inter calorem &
 siccitatem obtinens, leuiter exiccat, nec non
 obstruit.

ZIZIPHA Pampinius Italiae primus in-
 uexit, baccis similia quam malis, & intacta
 iam syluae ascendunt, flore oleæ, sed odorato
 magis, cornu baccis simile pomum. Quo am-
 plius & maturius, eo innocentius, cum alioqui
 difficile perficiatur, & lienem offendat. itaq;
 decocto potius utendum censerent. Aedescina
 vocant quam gradissima, calore & humore
 temperata, teste Aetio: idcirco sanguinis acri-
 moniam edomant, probum succum creant,
 serosum sanguinis humorem eliciunt. Deco-
 ctum eorum tussim & difficultatem spirandi
 lenit: pectori, renibus vesicae prodest. Vom-
 itionem acri concitatam humore sedant. Ser-
 ica ea vocat Galenus, parui succi poma, nec
 concoctioni, nec stomacho facilia. Nanque,
 ut idem testatur, insolentibus & effrenatis pue-
 ris & mulieribus cibi gratia tantum expetun-
 tur, exiguumque praebent alimentum. Ruti-
 lum & album ziziphum probatissimum ad
 apum passionem Columella scripsit.

Σιζιφάδ
 οίτ. iuu-
 bes ou-
 guindo-
 les.

PARISIIS
EXCUDERAT IOANNES LODO-
CVS TILETANVS.

M. D. XII.

